

ΑΠΑΤΡΙΣ

Άλλοι πεθαίνουν στ' αλήθεια
με τσακισμένα χέρια γόνατα συνθήματα
με την απελπισία μπιγμένη στην καρδιά τους μέχρι τη λαβή
δεν γονατίζουν ούτε πόντο τη ζωή τους
πεθαίνοντας δαγκώνουνε τον θάνατο στο λαρύγγι

Τεράσιμος Λυκιαρδόπουλος, «ανία»

εφημερίδα δρόμου

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 52 • ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2022 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

η σκλαβιά -σωστά- πίκρες οπόχει
ελάτε όλοι και κάντε το σταυρό σας
(ένας σταυρός ποτέ δεν πάει χαμένος)
κνιτάζε αλλά κνιτάζε γρήγορα:
δύει το φεγγάρι

Νίκος Εγγονόπουλος

Για δυο
σταγόνες βενζίνη

σελ. 10

Ενός ξενοδοχείου
στα Φαλάσαρνα,
μύρια έπονται

σελ. 29

«Θα το αντέξουμε κι αυτό»
η ανθεκτικότητα
ως δομική προσαγή
του νεοφιλευθερισμού

σελ. 30-31

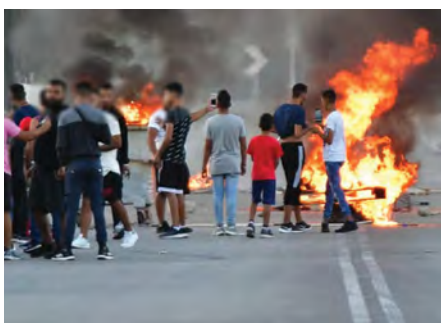
Κάτω τα χέρια από τον «ΛΕΞ»
η αναγέννηση του εγχώριου street rap
στους καιρούς της κρίσης

σελ. 33-34

«Επανάσταση σημαίνει
Να μαθαίνεις κάτι
Με σκληρό τρόπο
Κάνοντάς το».

~Weather Underground

Φωτογραφικό υλικό από την εξέγερση των Ρομά μετά τη δολοφονία του 16χρονου Κώστα Φραγκούλη από μπάτσο της ΔΙΑΣ.

Οι εξελίξεις είναι ραγδαίες. Η καθημερινότητα μεταβάλλεται με ρυθμούς ταχύτερους από αυτούς που μπορούμε να μεταβολίσουμε. Όσα αναχαίτισαν οι κοινωνικές αντιστάσεις της προηγούμενης δεκαετίας, τώρα πια εγκαθίστανται παντού τριγύρω μας. Η πρόσφατη ιστορία του αγώνα κρυμμένη στο ντουλάπι, τσαλακωμένη, «ξεχασμένη», όσο οι πολιτικοί καιροσκόποι ελίσσονται δεξιά και αριστερά.

Ξεχασμένη μέχρι να διεκδικήσουμε και πάλι τον δρόμο, για όλους τους λόγους του κόσμου: Για την αβίωτη ακρίβεια, την αναπόδραστη κενότητα της κατανάλωσης, την ασφυξία της πατριαρχίας, την αγκύλωση της εθνικής πολεμικής ιδεολογίας, την «ανάπτυξη» που κατατρώει κάθε μορφή ζωής του πλανήτη, την εντεινόμενη επιτήρηση και καταστολή, την εντατικότερη και συνάμα φτηνότερη δουλειά, τους αλληπάλληλους ξεριζωμούς που γεννούν οι εκάστοτε «κρίσεις». Για την αιματοβαμμένη ιδιοκτησία, που όταν αμφισβητείται από μη προνομιούχα σώματα, «υπολογίζεται» σε ανθρώπινες ζωές (Zackie Oh!, Νίκος Σαμπάνης, Κώστας Φραγκούλης).

Όσο «περισσεύουν» οι κρίσεις τους, τόσο πιο επιτακτική καθίσταται η καταστροφή του καπιταλισμού. Όρα να συγκροτήσουμε τον λόγο των καταπιεσμένων· ώρα να βγάλουμε τις ανάγκες μας και πάλι στο προσκήνιο. Σε κάθε γωνιά της γης, σε κάθε σημείο της ιστορίας, το δίκαιο των ξεγραμμένων είναι σημαδεμένο με

Αρνήσεις, πέτρα και φωτιά

ΚΕΝΤΡΙΚΟ

Κάθε κρίση και χειρότερα

«Αντίσταση ή κρίση -
Τρίτος δρόμος δεν υπάρχει»

ΕΝΘΕΤΟ

Πόλη και ανάπτυξη

apatris.info

- ▶ Κλειδαρότρυπα, παρακολουθήσεις...
δηλαδή δημοκρατία!
σελίδα 4
- ▶ Η Κιβωτός των Εγκλεισμών
και ο Κλαυσίγελος του παιδιού
σελίδα 6
- ▶ Πλέοντας από τις δημόσιες δομές
υγείας στη γαλέρα των ακτοπλοϊκών
σελίδα 12
- ▶ Για τις μαζικές απολύσεις
στους κολοσσούς της πληροφορικής
σελίδα 12

- ▶ [Κίνα] Αντικυβερνητικές διαδηλώσεις
ενάντια στα σκληρά lockdown
της πολιτικής μηδενικών κρουσμάτων
σελίδα 13
- ▶ 1984 λέξεις για το Signal
σελίδα 22
- ▶ Περί των ανεξάρτητων συμφερόντων
της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής
σελίδα 31
- ▶ Η πολεμική μηχανή φλέγεται;
σελίδα 32

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

editorial

Στην αυγή μιας ακόμη κρίσης, αυτή την φορά ενεργειακής, η 108η θέση της Ελλάδας στην ελευθερία του τύπου φαντάζει πολύ υψηλή.

Η κυβέρνηση μετά την αποκάλυψη του νέου ψηφιακού πανόπτικον που έχει εγκαθιδρύσει (α.κ.α. παρακολουθήσεις), αποφασίζει να βγάλει από τα συρτάρια της Γ.Α.Δ.Α. την υπόθεση κακοποιήσεων στο ίδρυμα «Κιβωτός του Κόσμου», για την οποία γνωρίζει ήδη από τον Αύγουστο, χωρίς ωστόσο να παρέμβει. Τα πρόθυμα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης μετέτρεψαν την είδηση σε ένα ακόμη καθημερινό ριάλιτι, κοιτώντας από την κλειδαρότρυπα τα βιώματα όσων έζησαν σε αυτό το ίδρυμα. Παράλληλα αδιαφορούν για οτιδήποτε άλλο μπορεί να θίξει την κοινωνική νομιμοποίηση του ελληνικού κράτους.

Την ίδια ώρα, στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς προστίθεται ακόμη ένα εργοτάξιο, αυτό στην πλατεία Εξαρχείων, με «νευραλγικό» πρώτο βήμα για το έργο την εγκατάσταση των ΜΑΤ στην ευρύτερη περιοχή. Στη συμπρωτεύουσα απ' την άλλη, τα έργα στο μετρό ολοκληρώνονται, και έτσι οι πρώτοι ματάδες αποβιβάζονται στο ΑΠΘ. Με τις ευλογίες της κυβέρνησης, και τη συγκαταβατική σιωπή των διοικήσεων, η ιδιωτικοποίηση του δημόσιου πανεπιστημίου προχωράει ακόμα ένα βήμα, βρίσκοντας σταθερά απέναντί της το «φοιτητικό κίνημα».

Η ανάπτυξη των μητροπολιτικών κέντρων αναρριχείται όλο και πιο ψηλά στην ατζέντα, όσο η βαριά βιομηχανία της χώρας σπάει ρεκόρ μήνα με τον μήνα. Τα «γκαρσόνια, οι μάγειρες, οι λατζιέρισσες της Ευρώπης», και οι λοιπές προλετάρειες της σύγχρονης Ελλάδας, συνεχίζουν να ξεπουλάνε τον χρόνο και τα κορμιά τους για 4-5 ευρώ την ώρα. Το υπουργείο ανάπτυξης από την άλλη διαφημίζει τις προσφορές στα σουπερ μάρκετ ώστε να γεμίσει το καλάθι του νοικοκυριού. Ταυτόχρονα, σκορπίζει επιδόματα-πάσα, προσαρμοσμένα στην εκάστοτε «κρίση», «εξαγοράζοντας» την ομαλή μετάβασή μας στην κανο-

νικότητα της εντεινόμενης φτώχειας.

Με τις εκκενώσεις των καταλήψεων Mundo Nuevo στην Θεσσαλονίκη, Ντουγγρού στη Λάρισα, αλλά και την επίθεση στα κατειλημμένα προσφυγικά στην Αθήνα, η κυβέρνηση μάς καλωσορίζει στην προεκλογική περίοδο, επαναφέροντας για μια ακόμη φορά το δόγμα του νόμου και της τάξης. Ανεξάρτητα από τον εκλογικό ορίζοντα, «το κράτος επιτίθεται στις καταλήψεις γιατί αυτές είναι δομές αγώνα που υποστηρίζουν έμπρακτα και δυναμικά τις ταξικές και κοινωνικές αντιστάσεις, διαμορφώνουν συνειδήσεις, δίνουν χώρο και τρόπο σε τμήματα της νεολαίας και άλλων κοινωνικών ομάδων να εκφραστούν, να κοινωνικοποιηθούν, να αγωνιστούν. Αποτελούν πολύ μεγάλο πολιτικό πρόβλημα για την κάθε κυβέρνηση, μια ανοιχτή πληγή στον θεσμό της ιδιοκτησίας πάνω στον οποίο βασίζεται το κράτος και ο σημερινός καπιταλιστικός κόσμος» (από την ανακοίνωση της Mundo Nuevo).

Παράλληλα, λοιπόν, με τον νέο γύρο εκκενώσεων, οι εξώσεις βγαίνουν στο προσκήνιο. Η πρώτη κατοικία έχει «πεθάνει» προ πολλού, βέβαια. Ο ΣΥΡΙΖΑ έσκαψε τον λάκκο (θυμάστε τους ηλεκτρονικούς πλειστηριασμούς;), η Νέα Δημοκρατία έριξε τη χαριστική βολή.

Το ελληνικό κράτος όμως δεν αρκείται στον εσωτερικό εχθρό. Γι' αυτό ετοιμάζεται να αναβαθμίσει το πολεμικό του οπλοστάσιο, «επενδύοντας» σε έναν νέο γύρο εξοπλισμών, με πανάκριβα πλοία όλων των ειδών.

Για τους πιστούς του κρατισμού, το «διακύβευμα» των επερχόμενων εκλογών βρίσκεται ανάμεσα στην κρατική βία και τα επιδόματα, στην άνευ όρων «ανάπτυξη» ή την «κρατικοποίηση της ΔΕΗ, τη δημόσια τάξη και ασφάλεια ή την αναστημένη ελπίδα. Βέβαια, μπροστά στον υψηλό πήχη της βίας σε όλα τα επίπεδα της καθημερινότητάς μας, τόσο η «ανάπτυξη» εκ δεξιών, όσο και οι ρεφορμιστικές υποσχέσεις εξ αριστερών συνεχίζουν να φαντάζουν κενές νοήματος. «Η φάρσα επαναλαμβάνεται ως ιστορία», όσο οι αντιστάσεις παλινδρομούν μεταξύ ηττοπάθειας και ανάθεσης. Δεν είμαστε λίγες. Δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε. Ο δρόμος μάς περιμένει...

✎ συντακτική ομάδα Χανίων

Χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

«Σήμερα, το Παγκόσμιο Κύπελλο στο Κατάρ είναι η απόδειξη, στην πραγματικότητα, του πώς η αθλητική διπλωματία μπορεί να επιτύχει μια ιστορική μεταμόρφωση μιας χώρας, με μεταρρυθμίσεις που ενέπνευσαν τον αραβικό κόσμο. Το Κατάρ είναι πρωτοπόρο στα εργασιακά δικαιώματα»...

~Εύα Καϊλή, αντιπρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

«Αθλητική διπλωματία» είναι, λοιπόν, η εξαγορά επιφανών πολιτικών προσώπων, όπως η σοσιαλίστρια ευρωβουλευτής, με μερικές εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ. Αντίστοιχα, η πρωτοπορία στα εργασιακά δικαιώματα, ενδεχομένως αναφέρεται στους 15.000 θανάτους μεταναστών εργατών, μόνο κατά τους κύκλους εργασιών για το σύνολο των έργων και των υποδομών που θα φιλοξενήσουν το Παγκόσμιο Κύπελλο.

Η **Απατρίς** είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού τεσσάρων συντακτικών ομάδων, καθώς και κάποιων συντακτών/τριών, κατανεμημένων γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια. Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισοτιμία των συντακτικών ομάδων στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με τιράζ 13.000 φύλλα.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

★ Δικτυακός τόπος: apatris.info

★ Ψηφιακή έκδοση: issuu.com/apatris_news

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου
υπεύθυνος έκδοσης: **Eta Pancho**
επικοινωνία: apatris@espiv.net

Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια, ελεύθερους χώρους

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου της εφημερίδας με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

Κάλεσμα για μποϊκοτάζ του Μουντιάλ 2022

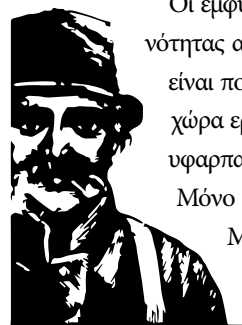
Με κεντρικό σύνθημα το #BoycottQatar2022 έχει ξεκινήσει η καμπάνια για μποϊκοτάζ στη διοργάνωση του παγκοσμίου κυπέλλου. Η διοργάνωση διεξάγεται στο Κατάρ από τις 20 Νοέμβρη έως τις 18 Δεκέμβρη.

Η καμπάνια υποστηρίζεται κυρίως από οπαδικούς συνδέσμους, έχοντας ήδη μεγάλη απήχηση και εκτός αυτών, φτάνοντας στο σημείο παγκοσμίου φήμης καλλιτέχνες να εκφράζουν δημόσια τους λόγους που δεν θα πλαισιώσουν τις τελετές της διοργάνωσης.

Οι έμφυλες διακρίσεις και τα μηδενικά δικαιώματα σε άτομα της ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας αποτελούν καθεστώς στο κράτος του Κατάρ. Ενδεικτικά η ομοφυλοφιλία είναι ποινικοποιημένη, και τιμωρείται ως και με φυλάκιση. Οι μετανάστ.ριες στη χώρα εργάζονται σε συνθήκες σκλαβιάς, ενώ υπάρχει πληθώρα καταγγελιών για υφαρπαγή διαβατηρίων από τα ντόπια αφεντικά, κακοποιήσεις, εκβιασμούς, κλπ.

Μόνο οι θάνατοι στα εργοτάξια για τις φαραωνικού τύπου εγκαταστάσεις του Μουντιάλ ανέρχονται σε 15.000. «15.000 νεκροί για 5.760 ποδοσφαιρικά λεπτά» γράφουν ωμά κάποια πανό οπαδικών συνδέσμων.

Η καμπάνια στρέφεται ενάντια και στην παγκόσμια ομοσπονδία ποδοσφαίρου, τη FIFA, στην οποία επιρρίπτεται η μεγαλύτερη ευθύνη για την εμπορευματοποίηση-μαφιοζοποίηση του αθλήματος τις τελευταίες δεκαετίες. Συγκεκριμένα, μπαίνει στο στόχαστρο για την επιλογή να «παραχωρήσει» τη διοργάνωση του Μουντιάλ στο κράτος του Κατάρ, με οικονομικά και πολιτικά κριτήρια - μιας και πρόκειται για ένα από τα πλουσιότερα κράτη του πλανήτη. Τα πετροδολάρα του Κατάρ, τα τελευταία χρόνια, έχουν επενδυθεί σε διάφορα ευρωπαϊκά αθλητικά σωματεία, ακόμα και σε αθλητικά κανάλια, με στόχο να «ανατραπεί»/ξεπλυθεί η αρνητική εικόνα που έχει σχηματιστεί για το κράτος. Αυτού του τύπου οι κινήσεις έχουν συμπτυκνωθεί στον όρο «sportwashing», στον οποίο εντάσσεται και η διοργάνωση του παγκοσμίου κυπέλλου.

* *
η εφημερίδα
ΑΠΑΤΡΙΣ
διανέμεται
πανελλαδικά:
**Σε στέκια
και καταλήψεις
καθώς
και πόρτα-πόρτα
σε διάφορες
πόλεις.**
* *

Κατάληψη Ντουγγρού για τώρα και για πάντα – αφιερωμένο στις καταλήψεις

Η συντακτική ομάδα Λάρισας έχει ζήσει από την αρχή και για χρόνια μέσα στην καρδιά της κατάληψης Ντουγγρού. Οι εφημερίδες της Απατρис έχουν μοιραστεί στην πόλη από όλα τα συντρόφια της Τζαβέλλα 52. Μετά την εισβολή των μπάτσων, όλο το αρχείο των εφημερίδων μας βρισκόταν σκισμένο στα σκαλιά της εξώπορτας. Το ταμείο των εκδόσεων κλάπηκε, τα βιβλία της δομής βιβλιοθήκης πετάχτηκαν στην ανακύκλωση, και το αρχείο της κατουρήσανε οι εισβολείς! Σπάστηκαν και κλάπηκαν μουσικά όργανα. Κλάπηκαν και πετάχτηκαν προσωπικά αντικείμενα και λεφτά. Κλάπηκε όλος ο μικροφωνικός εξοπλισμός και ο προτζέκτορας. Καταστράφηκαν οι σωληνώσεις που με κόπο κατασκευάστηκαν, ξηλώθηκαν όλα τα κουφώματα, και «το μεγάλο σπίτι» μας σφραγίστηκε.

Τίποτα όμως δεν τελείωσε. Ανανεώνουμε το ραντεβού μας στους δρόμους και τα άδεια σπίτια. Για όλα όσα ζήσαμε και μάθαμε μαζί.

Συντροφικές αγκαλιές και χαιρετισμούς σε όλα τα εξεγερμένα στη Λάρισα και παντού.

Με οργή και αγάπη,

ManoRoco

Βρε, καλώς τα, τα παιδιά!

Απόσπασμα από το κείμενο υπεράσπισης της κατάληψης Ντουγγρού που διαβάστηκε στην παρέμβαση στο δημοτικό συμβούλιο Λάρισας.

Έτσι ξεκινούσε χαιρετώντας το πρώτο κείμενο της κατάληψης Ντουγγρού στην Τζαβέλλα 52. Ένα κτήριο που πέρασε στην ιδιοκτησία του δημοτικού γηροκομείου το 2011, ως κληροδότημα μαζί με δυο εκατομμύρια ευρώ από την προηγούμενη ιδιοκτήτριά του. Η τετράωροφη πολυκατοικία μετατρεπόταν σε υγειονομική βόμβα για τη γειτονιά, καθώς σάπιζε επικίνδυνα, χωρίς καμία παρέμβαση από το γηροκομείο ή τη δημοτική αρχή, ώσπου το 2015 οι καταληψίες της δώσαμε ζωή, ανοίγοντάς τη στη γειτονιά και στην κοινωνία της Λάρισας.

Αναγνωρίζουμε τον κοινωνικό ρόλο που επιτελεί το Γηροκομείο με τη χρόνια ελλιπή χρηματοδότηση, ειδικά σε μια περίοδο που οποιοδήποτε κοινωνικό αγαθό και κεκτημένο δέχεται επίθεση. Αυτοί που βάζουν εμπόδια στην εύρυθμη λειτουργία του δεν είμαστε εμείς αλλά η εκάστοτε δημοτική αρχή και η κυβέρνηση, που στους προϋπολογισμούς και τα οικονομικά πλάνα τους δεν περισσεύουν πόροι για οτιδήποτε μη «αναπτυξιακό». Στην ανακοίνωσή του το γηροκομείο μιλάει για αξιοποίηση του ακινήτου, αλλά κάποιες και κάποιες σε αυτήν την πόλη δεν έχουμε κοντή μνήμη. Θυμόμαστε την κατάληψη του ΙΚΑ που εκκενώθηκε με «αναπτυξιακά πλάνα» για να παραμείνει, χρόνια μετά, ένα οικοπέδο με μπάζα στο κέντρο της πόλης. Την εκκένωση της κατάληψης Palmares στην Τρίγωνα πλατεία, πάλι ιδιοκτησίας του γηροκομείου, και την εγκατάλειψη που ακολούθησε με αποτέλεσμα τη μετατροπή του κτηρίου και πάλι σε εστία μόλυνσης. Σημασία έχει τέλος να τονίσουμε, την εκκένωση της πρώτης κατάληψης Ντουγγρού, από το κτήριο που βρίσκεται στη γωνία των οδών Ασκληπιού και Οικονόμου εξ Οικονόμων. Το κτήριο, που έσπευσαν όλες οι δυνάμεις του νόμου και της τάξης της πόλης να «απελευθερώσουν» από τους καταληψίες, αφέθηκε στην εγκατάλειψη και την αδιαφορία του ιδιοκτήτη αλλά και της δημοτικής αρχής για χρόνια, με αποτέλεσμα τον θάνατο του φοιτητή πέρσι που συγκλόνισε την πόλη.

Δεν χρειάζεται να κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας. Δεν σας ενδιαφέρει η αξιοποίηση των κτηρίων, δεν κόπτεστε για το γηροκομείο. Αυτό που σας ενοχλεί είναι

οι ιδέες που γεννιούνται μέσα σε μια κατάληψη. Και για να αντιμετωπίσετε αυτές τις ιδέες και να καταπνίξετε τις ανάσες ελευθερίας στρέφεστε στην αστυνομική και δικαστική καταστολή. Άγεστε και φέρεστε από τους μπάτσους και τα συνδικαλιστικά τους όργανα, που ονειρεύονται τάξεις και ηθική και έχουν ονειρώξεις με φοίνικες. Όργανα της «τάξης» που δεν διστάζουν να σπάσουν τα χέρια σε ανήλικα, να σύρουν στα δικαστήρια αγωνιστές που εναντιώνονται σε πλειστηριασμούς, να τραμπουκίσουν νεολαίους που διασκεδάζουν εκτός των επιτρεπόμενων πλαισίων για να τους στείλουν σε δικαστήρια, που πρωτοτυπούν ανεβάζοντας τον πήχη της καταστολής κάθε έννοιας δικαίου, καταδικάζοντας τους σε 37 μήνες φυλάκισης! Δυστυχώς φαίνεται πως η Λάρισα είναι η πόλη επιλογής όπου οι δικαστικοί χτίζουν βιογραφικό καταθέτοντας περγαμινές αυστηρότητας, όπως με την εφαρμογή του τρομονόμου σε ανήλικα τον Δεκέμβρη του 2008.

Σβήστε τις φωτιές στα δάση και όχι αυτές της κοινωνικής καταστολής

Απόσπασμα από την παρέμβαση στην πυροσβεστική, από τη συνέλευση υπεράσπισης.

Δεν περιμέναμε να συνδράμει και η Πυροσβεστική σε αυτήν την κατασταλτική επιχείρηση εκκένωσης. Ειδικά από τη στιγμή που συνάδελφοί σας, ενδεχομένως και εσείς, έχετε γίνει στόχος της αστυνομικής καταστολής. Τέτοιες μέρες πέρυσι τον Νοέμβρη του 2021 μπάτσοι διέλυαν τη συγκέντρωση των εποχιακών πυροσβεστών, πετώντας σας χημικά, χτυπώντας σας με την αύρα, και με αποκορύφωμα τον τραυματισμό ενός εποχιακού συναδέλφου σας από κροτίδα κρότου λάμψης. Μετά από όλα αυτά πόσο εύκολα περνάτε στην άλλη πλευρά; Όχι απλά να παρακολουθείτε την εκκένωση, αλλά να συμμετέχετε ενεργά, είτε με τη χρήση αλυσοπρίονου για να παραβιάσετε την πόρτα, είτε με το να παραχωρείτε τις μάνικες στους μπάτσους προκειμένου να καταβρέξουν τους καταληψίες. Δεν θεωρούσαμε την Πυροσβεστική Υπηρεσία ως άλλο ένα κατασταλτικό σώμα στη φαρέτρα του κράτους, γι' αυτό και η επιλογή μας σε αυτό το κείμενο να σας αποκαλούμε ως υπηρεσία και όχι ως σώμα. Σε αυτήν την κατεύθυνση πολλά άτομα και ομάδες του ευρύτερου πολιτικού μας χώρου συνέδραμαν, ως εθελοντές δίπλα σας, στην κατάσβεση φωτιών στα δάση τα καλοκαίρια. Την ίδια ώρα που

οι μπάτσοι έκαναν τους τροχονόμους ή έπαιρναν τα ποτιστήρια για τις κάμερες.

Η δικαιολογία «εντολές εκτελούσαμε» είναι πιο κενή και από του μπάτσου το κεφάλι. Έχετε κρίση και μπορείτε μέσα από τα συνδικαλιστικά σας όργανα να απαιτήσετε να μην λαμβάνετε μέρος σε κατασταλτικές επιχειρήσεις, όπως π.χ. σε πορείες, εκκενώσεις είτε κατειλημμένων χώρων, είτε σπιτιών από πλειστηριασμούς. Από εδώ και πέρα, το πώς θα σας αντιμετωπίζουμε είναι ξεκάθαρα στο δικό σας χέρι...

Οι καταληψίες είναι... οι αρχιτέκτονες/ισσες της ουτοπίας!

Αποσπάσματα από την ανακοίνωση της κατάληψης Ντουγγρού, που μοιράστηκε στις γειτονίες και τις πορείες, και διαβάστηκε στην παρέμβαση στο δημοτικό ραδιόφωνο Λάρισας.

Τα ξημερώματα στις 31/10/2022 το κτήριο της κατάληψης Ντουγγρού περικυκλώθηκε από μπάτσους όλων των ειδών και μετέπειτα χρωμάτων... Η επιχείρηση διήρκησε δυόμισι ώρες, με τις συλλογικοποιημένες αρνήσεις μας να αποτυπώνονται μέχρι τελευταία στιγμή έμπρακτα πάνω στα κεφάλια όσων ανέκαθεν φαντασιωνόταν μια πόλη «καθαρή» από κάθε εστία αμφισβήτησης της αγοραίας χωροταξίας της, και της καθημερινότητας που δομείται εντός της με όρους αποκλεισμού και βίας προς τους απόκληρους και τις παριές στην κανονικότητά της. Τα άτομα και τα ζώα που βρίσκονταν στον χώρο συγκεντρώθηκαν στην ταράτσα του κτηρίου, από όπου και έγιναν οι συλλήψεις των οκτώ συντρόφων/ισσών, οδηγούμενοι/ες στο τμήμα.

Ποια είμαστε λοιπόν εμείς που βρεθήκαμε 10, 100, 1000αδες φορές στον χώρο της κατάληψης Ντουγγρού, και την υπερασπιστήκαμε με όλα τα μέσα και τους τρόπους, εντός και εκτός του κτηρίου; Στους χώρους της κατάληψης βρεθήκαμε και συνυπάρχουμε φτωχά, άνεργοι, εργάτριες, «χαμένα παιδιά της επισφαλούς εργασίας», φοιτήτριες, κουηρ, τρανς, φεμινίστριες, ολικοί αρνητές στράτευσης και μη ανθρώπινα ζώα από πολλαπλές τάσεις του α/α χώρου, μορφοποιώντας ένα πολυτασικό συλλογικό σώμα. Σε επίπεδο πόλης έχουμε χτίσει πεδία αντιφασιστικών, αντιεθνικών, αντιρατσιστικών, εργατικών και αντιπατριαρχικών αντιστάσεων, έχουμε συμβάλει στη δημιουργία και τη διάχυση ενός ανταγωνιστικού ως προς το υπάρχον λόγου, και σταθεί πλάι και αλληλέγγυα σε διεκδικήσεις που αφορούν ευρύτερα τους από τα κάτω.

Η κοινότητα αλληλοβοήθειας που ανέπνεε πειραματικά στη δομή της στέγης, και πέρα από αυτήν στις συνελεύσεις μας, ήταν μια πηγή επιβίωσης για εμάς, που θα την υπερασπιζόμασταν με κάθε κόστος. Οι αλλοπρόσαλλες πράξεις μας, οι άγριες σκέψεις, τα παράτολμα όνειρα, οι ατέρμονες διαμαρτυρίες, οι εξαντλητικές συνελεύσεις, οι αυθόρμητες απεργίες στους κανονιστικούς μας ρόλους, η απειθαρχία και οι τολμηρές αρνήσεις εντός των πόλεων του ατομικισμού και των περιφράξεων αναδιένεμαν την ισορροπία μεταξύ της ανάγκης και του θέλω, και αναζητούσαν μια γραμμή φυγής από το χρέος και το καθήκον προς την πατρίδα, την οικογένεια και το κράτος, επιδιώκοντας να δημιουργήσουν ένα μονοπάτι προς κάπου αλλού.

Αν επομένως πρέπει να μιλήσουμε απολογιστικά για κινηματικές «ήττες» ή «νίκες», εμείς θα απαντήσουμε ανορθόδοξα πέρα από αυτά τα διλήμματα, ανταπαντώντας ότι «χορέψαμε στο χείλος του κόσμου» και ότι ο καταληψιακός ρυθμός μας ολοένα και περισσότερο θα αντηχεί στον χωροχρόνο των πόλεων των περιφράξεων.

Κλειδαρότρυπα, παρακολουθήσεις... δηλαδή δημοκρατία!

Πολλά κείμενα αναρχικών ανά περιόδους έχουν χρησιμοποιήσει την παρομοίωση της μοντέρνας φυλακής για να περιγράψουν τις σύγχρονες κοινωνίες. Η περίπτωση των πρόσφατων αποκαλύψεων παρακολουθήσεων δημοσιογράφων, πολιτικών, επιχειρηματιών και άλλων, επικαιροποιεί, ενισχύει αλλά και αναβαθμίζει την παρομοίωση της φυλακής, η οποία αναφέρεται σε μία ασφυκτική συνθήκη καθολικού ελέγχου και επιτήρησης. Η ποιοτική αυτή αναβάθμιση συμπεριλαμβάνει πλέον την παρακολούθηση (και κατά συνέπεια σωφρονισμό) όχι αποκλειστικά εχθρικών προς το καθεστώς δρώντων, αλλά και φίλων δυνάμεων όπως επιχειρηματίες-χρηματοδότες, καθεστωτικοί δημοσιογράφοι, και συμπολιτευτές (από φιλικά προς το καθεστώς κόμματα ή ακόμα και από τον ίδιο τον κυβερνητικό οργανισμό). Έχει αναλυθεί στο παρελθόν η μετάβαση από την πανοπτική δυνατότητα επίβλεψης της κοινωνίας στην κοινωνία του απόλυτου ελέγχου. Η ψυχροπολεμική κληρονομιά στις νεωτερικές κοινωνίες σηματοδοτεί όχι μόνο την ανάδειξη της τεχνολογίας και της επιστήμης, ως την αγία δυάδα του μοντέρνου κόσμου, αλλά και την εξέλιξη τεχνολογιών και μεθόδων κατασκοπείας που στοχεύουν καταρχάς στην πρόβλεψη των κινήσεων του εχθρού, αλλά στην ουσία στην κατάργηση της ιδιωτικότητας και ελευθερίας του υποκειμένου (φίλιου ή εχθρικού).

Η πιο πρόσφατη εξέλιξη στο διεθνές γαϊτανάκι περιστολής δικαιωμάτων και ιδιωτικότητας έχει εγχώριο ενδιαφέρον. Αμέσως μετά τις εκλογές του 2019 ο Μητσοτάκης ανέλαβε τον έλεγχο της ΕΥΠ (και του Αθηναϊκού Πρακτορείου Ειδήσεων!), διορίζοντας νέο διοικητή της τον πρώην σκευοποιό Παναγιώτη Κοντολέωντα ως αχυράνθρωπο του. Την ίδια περίοδο αρχίζουν να ενεργοποιούνται στην Ελλάδα λογισμικά κατασκοπείας τηλεφώνων, όπως το Predator. Η εμφάνιση τέτοιου είδους εταιριών κατασκοπευτικού λογισμικού, και το αλισβέρισι τους με όλη τη γκάμα και είδη κρατών (δηλαδή όχι αποκλειστικά δυτικών φιλελεύθερων δημοκρατιών), καταδεικνύει τη σύμπλευση των πολιτισμών της εξουσίας ανεξαρτήτως γεωγραφικής θέσης, κοινωνικής οργάνωσης, οικονομικής δυνατότητας, και πολιτικής κατάστασης. Αυτό όμως αποτελεί θέμα ανάλυσης από μόνο του. Στη δική μας περίπτωση, αναλυτική αξία έχει το ότι ο καθεστωτικός τεχνολογικός γίγαντας της Google επιβεβαιώνει πως το Predator είχε πουληθεί σε κράτη, στα οποία συμπεριλαμβάνονταν και η Ελλάδα. Εκεί όμως που τελειώνει το «αόρατο» χέρι της αγοράς, αναλαμβάνει το εθνικό κράτος. Τον Μάρτη, λοιπόν, του 2021 η ελληνική κυβέρνηση θεσμοθέτησε ένα πολυνομοσχέδιο για τις συνέπειες της πανδημίας (!). Ένα από τα άρθρα του νομοσχεδίου περιελάμβανε την τροπολογία 826/145, η οποία άλλαξε τους κανόνες για την άρση του απορρήτου των επικοινωνιών: Αφαιρούσε από την Αρχή Διασφάλισης του Απορρήτου των Επικοινωνιών (ΑΔΑΕ) τη δυνατότητα να γνωστοποιεί στους πολίτες την άρση του απορρήτου των επικοινωνιών τους από την ΕΥΠ, αν ο λόγος της παρακολούθησής τους αφορά την εθνική ασφάλεια.

Για άλλη μια φορά, στο όνομα της εθνικής ασφάλειας το κράτος παραβιάζει τις προσωπικές ελευθερίες χωρίς να δίνει λογαριασμό. Εν συνεχεία, ο δημοσιογράφος Θ. Κουκάκης αντιλαμβάνεται στις αρχές του 2021 ότι παρακολουθούνταν. Το αίτημα του Κουκάκη στην ΑΔΑΕ για να πληροφορηθεί αν παρακολουθείται, τον Μάρτιο του 2021, σκοντάφτει πάνω στην τροπολογία 826/145, η οποία απαγόρευε στην ΑΔΑΕ να τον ενημερώσει για λόγους εθνικής ασφάλειας. Την ίδια περίοδο αποκαλύπτεται ότι παρακολουθείται και ο δημοσιογράφος Σταύρος Μαλιχούδης, αλλά αυτό που συντάραξε τα γαλνία νερά της κοινοβουλευτικής καλοκαιρινής ραστώνης ήταν η «αποκάλυψη» τον Αύγουστο του 2022 ότι παρακολουθούνταν ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ, Ανδρουλάκης, από την ΕΥΠ. ΕΥΠ, Κοντολέωντας, Δημητριάδης, predator στα μίζ, και κάπου εκεί ξεκινάει ακόμη μια νέα σκανδαλιάδα με λίστες, αποκαλύψεις, κατασκόπους, ψηφιακά λογισμικά, τεχνολογικούς γίγαντες, σκιάδες επιχειρηματίες, ποδοσφαιρικές κόντρες, και λυκοφιλίες. Όπως σημειώνουν και οι σύντροφοι από το «(Α)...χωρίς υγειονομική πιστοποίηση» στην αφίσα τους, από τον Σεπτέμβριο του 2022 «το «σκάνδαλο των παρακολουθήσεων» αποτελεί τη μέθοδο για να επικεντρωθεί, μέσω του θεάματος, η προσοχή των υπηκόων αποκλειστικά στη μερικότητα της «αντιδημοκρατικής πρακτικής παρακολουθήσεων πολιτικών προσώπων και δημοσιογράφων». Με αυτόν τον τρόπο συσκοτίζεται το πραγματικό της δημοκρατίας και η δυστοπία της γενικευμένης παρακολούθησης του πληθυσμού, τόσο από το κράτος όσο και από ιδιωτικές εταιρείες».

Αναφέραμε και εισαγωγικά ότι το ζήτημα της παρακολούθησης των τηλεπικοινωνιών από την εκάστοτε εξουσία είναι τόσο παλιό όσο οι ίδιες οι τηλεπικοινωνίες. Τόσο στη δύση, όσο και στα κράτη του υπαρκτού σοσιαλισμού, η παρακολούθηση με τεχνολογική υποστήριξη ή μη του εσωτερικού εχθρού αποτελεί πάγια κρατική τακτική. Από τα κατασκοπευτικά γκάτζετ του Ψυχρού πολέμου, τη σοβιετική «συνήθεια» εποπτείας των ζώων των άλλων, και τις Μακαρθικές τακτικές παρακολουθήσεων/εξόντωσης των επικίνδυνων αμερικάνων/ίδων, τον Κινέζικο ολιστικό έλεγχο της κοινωνίας, στις σύγχρονες τεχνολογίες μαζικής παρακολούθησης, όπως το πανοπτικό βρετανικό σύστημα CCTV καμερών ή το σύστημα καθολικής παρακολούθησης των τηλεπικοινωνιών και του διαδικτύου Echelon αλλά και τα drones, τα προηγμένα λογισμικά γεωεντοπισμού και υποκλοπών, η καθεστωτική κουλτούρα του παρακολουθείν έχει συνέχεια και είναι βαθιά εγγεγραμμένη στο DNA του κράτους. Η ψηφιοποίηση και η μαζική online κουλτούρα επιτάχυναν τον εναγκαλισμό των παρακολουθήσεων με τους ιδεολογικούς μηχανισμούς του κράτους. Όπως άλλωστε δήλωνε ήδη από το 1997, δηλαδή χρόνια πριν τις επιθέσεις στους δίδυμους πύργους, ο τότε διευθυντής της CIA, Τζώρτζ Τένετ, «η υπηρεσία πρέπει να κολυμπήσει στην Κοιλάδα [Silicon Valley]», προμηνύοντας την επερχόμενη βουτιά των μυστικών υπηρεσιών στην τεράστια θάλασσα των ψηφιακών δεδομένων, που μερικές δεκαετίες αργότερα θα χαρίζουμε απλόχερα μέσω της χρησιμοποίησης χιλιάδων ψηφιακών εφαρμογών που εξελίχθηκαν στη γνωστή καλιφορνέζικη κοιλάδα τεχνολογικής δυστοπίας.

Το ελληνικό κράτος δεν αποτελεί εξαίρεση, και συμμετέχει ενεργά στην παγκόσμια κρατική παράδοση του παρακολουθείν. Οι εποχές του γαλαζοπράσινου ψυχρού πολέμου με τις παρακολουθήσεις του απόρρητου αριθμού του Ανδρέα Παπανδρέου, και το τηλεφώνημα της οικογένειας Μητσοτάκη με το κόκκινο λαμπάκι, μας θυμίζουν ότι οι υποκλοπές μόνο «νέο φρούτο» δεν μπορεί να θεωρηθούν στη δημοκρατία. Από τον Θεοφάνη Τόμπρα, τον πράσινο «Αρχικοριό» (1981-1989) της κυβέρνησης Ανδρέα Παπανδρέου, και τον Χρήστο Μαυρίκη, τον «Εθνικό Κοριό» της κυβέρνησης Κωνσταντίνου Μητσοτάκη (1991-1993), στην υπόθεση Vodafone επί κυβέρνησης Κωνσταντίνου Καραμανλή, η οποία στιγματίστηκε από την «αυτοκτονία» του τεχνικού της εταιρίας Κώστα Τσαλικίδη, στη σημερινή ομοβροντία αποκαλύψεων για τα πεπραγμένα της κυβέρνησης νόμιμων επισυνδέσεων του Κυριάκου Μητσοτάκη, είναι πολλές οι ιστορίες ενδοδημοκρατικής παραβίασμένης κλειδαρότρυπας. Αυτή η λίστα περιστατικών παρακολουθήσεων, που μονοπώλησε με μικρές αποκλίσεις την ιστορική αναδρομή καθεστωτικών μέσων στο φαινόμενο τις τελευταίες εβδομάδες, στοιχειοθετεί απλά την κορυφή του παγόβουνου του Θεάματος της δήθεν «αντιδημοκρατικής πρακτικής παρακολουθήσεων πολιτικών προσώπων και δημοσιογράφων». Αυτό που εντέχνως αποκρύπτεται από το μιντιακό παραλήρημα των παρακολουθήσεων είναι το γεγονός ότι οι υποκλοπές συναντούν το κατασκευάσμα της κοινής γνώμης και της κοινοβουλευτικής επικαιρότητας μόνο όταν αφορούν πολιτικά πρόσωπα ή/και δημοσιογράφους. Οι υποκλοπές, οι παρακολουθήσεις μετατρέπονται σε πολιτικό γεγονός αποκλειστικά και μόνο όταν πλήττονται οι ίδιοι οι φορείς της εξουσίας. Η κατασκευή της κοινωνίας του ελέγχου όμως αφορά το κοινωνικό σώμα στο σύνολό του. Για του λόγου το αληθές, στην έκθεση πεπραγμένων της ΑΔΑΕ για το 2021, η «ανεξάρτητη» αρχή καταγράφει 15.475 εισαγγελικές διατάξεις που αφορούν άρση απορρήτου για λόγους εθνικής ασφαλείας. Από αυτές μόνο μια το πολύ δεκάδα προκάλεσε πολιτικό γεγονός. Οι υπόλοιπες 15.465 παραμένουν στα δημοσιογραφικά αζήτητα. 15.475 κάτοικοι της Ελλάδας παρακολουθούνται από την ΕΥΠ. Και αυτή είναι μια ιστορία που το ελληνικό κράτος και οι κατασταλτικοί του μηχανισμοί (συμπεριλαμβανομένων και των δημοσιογράφων) αρνείται να σχολιάσει, πολλώ δε μάλλον να καταγγείλει. Κανένα κράτος ποτέ δεν κήρυξε πόλεμο στον εαυτό του.

Η μαζική παρακολούθηση πολιτών, όπως αυτή που προκύπτει από τις 15.475 υποκλοπές της ΕΥΠ κατόπιν εισαγγελικών διατάξεων, δεν είναι τωρινό φαινόμενο. Από το κατασταλτικό «ιδιώνυμο» και τις παρακολουθήσεις κομμουνιστών και κομμουνιστριών αγωνιστών/ριων από το 1929 μέχρι το 1974, στις εκατοντάδες διώξεις, φυλακίσεις, παρακολουθήσεις αναρχικών τα τελευταία 40 χρόνια, οι παρακολουθήσεις του ελληνικού κράτους στον σωρό έχουν έναν κοινό παρανομαστή: την κατασκευή επικίνδυνων (για

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ 'Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΔΙΑΔΩΣΤΕ ΤΟ ΟΡΓΑΝΩΣΤΕ ΤΟ

το καθεστώς) πολιτών. Γαργαλιστικές είναι και οι περιγραφές λακέδων της ΕΥΠ, όπως ο Λαμπρόπουλος, για τα πεπραγμένα της ΕΥΠ την περίοδο 2003-2008 στα Εξάρχεια. Σύμφωνα με το σενάριο αυτό, η ΕΥΠ είχε ανοίξει κατάστημα (λειτουργούσε ως καφετέρια και μπαρ) κοντά στην πλατεία, το οποίο ήταν γεμάτο με συστήματα από «κοριούς» και μικροκάμερες. Άλλα ενδεικτικά παραδείγματα, οι μαρτυρίες συντρόφων και συντροφισσών πως βρίσκουν συσκευές γεωεντοπισμού GPS κολλημένες στα αυτοκίνητα ή τις μοτοσικλέτες τους, αλλά και το παρκαρισμένο αυτοκίνητο με κρυφή κάμερα στον καθρέφτη στραμμένη στην είσοδο έξω από τα γραφεία της αναρχικής-κομμουνιστικής ομάδας «Ταξική Αντεπίθεση» στα Εξάρχεια το φθινόπωρο του 2019. Η απάντηση της ΕΛΑΣ τότε ήταν ότι «δεν παρακολουθούμε παράνομα Έλληνες πολίτες». Ποιος/α θα μπορούσε να υποπτευθεί τότε τι εννοούσαν με το «παράνομα», αφού οι «νόμιμες» υποκλοπές το 2019 άγγιζαν τις 12.000.

Ενώ λοιπόν παρουσιάζονται ως οι πιο «βρώμικες» «παράνομες» υποθέσεις οι υποκλοπές πολιτικών, δημοσιογράφων και επιχειρηματιών, επειδή ακριβώς αγγίζουν τον πυρήνα του συστήματος εξουσίας, στην πραγματικότητα έχει ήδη θεσμοθετηθεί ένα καθεστώς εποπτείας του πληθυσμού το οποίο συνεχώς διευρύνεται. Κάμερες, «συνακροάσεις», «κοριοί» της ΕΥΠ, μέχρι και μπιζνες της ΕΥΠ με στόχο την εταιρική/βιομηχανική κατασκοπεία με το αζημίωτο. Η κοινωνία της απόλυτης επιτήρησης είναι εδώ, και το μέλλον προβλέπεται δυσώδυνο ενώ κολυμπάμε βαθύτερα στον βούρκο την ψηφιακής δικτύωσης.

Η εξουσία, από τα υψηλότερα κλιμάκια, νομιμοποιεί ηθικά την παρακολούθηση, υποκλοπή και εποπτεία ολόκληρου του πληθυσμού. Οι δηλώσεις του υπουργού ανταγωνιστικότητας, Γεωργιάδη, που αυτός και η σύζυγός του έχουν γίνει υποκείμενα υποκλοπής, ότι «δεν έχω πρόβλημα να παρακολουθούμαι και δεν θέλω και να το μάθω» είναι ενδεικτικές. Στο παρελθόν, με τον ίδιο τρόπο είχε εκφραστεί ο υπουργός της κυβέρνησης ΠΑ-

ΣΟΚ, Πάγκαλος, για το θέμα της εξάπλωσης του δικτύου των καμερών, στο πνεύμα του «δεν έχω θέμα να παρακολουθούμαι αφού δεν έχω κάτι να κρύψω».

Από πλευράς μας δεν δεχόμαστε καμία νομιμοποίηση της εισβολής στην ιδιωτικότητα μας, αλλά και εποπτείας του δημόσιου χώρου. Η ίδια η παρακολούθηση έχει ψυχολογικό αρνητικό αντίκτυπο, είναι πράξη βίαιη και εξουσιαστική ενώ δημιουργεί καθεστώς μόνιμης ανασφάλειας. Πρέπει να συνειδητοποιήσουν όλες και όλοι πως στη δημοκρατία δεν υπάρχει καμία εγγύηση ιδιωτικότητας, κανένας θεσμός δεν την εξασφαλίζει, και δεν θα μπορούσε, αφού πρόκειται για τον νόμο της ζούγκλας όπου αυτός που βρίσκεται στην εξουσία μπορεί να παρακολουθεί όποιον/α θέλει, για να εξασφαλίζει και να διαιωνίζει τα προνόμια και τα συμφέροντά του. Η «εθνική ασφάλεια», στο όνομα της οποίας υποκλέπτουν και παρακολουθούν, είναι ένας ευφημισμός για την επιδίωξη της εξουσίας να αποκτήσει γνώση και πλήρη έλεγχο για κάθε όψη της ζωής μας, για την εξυπηρέτηση των οικονομικών συμφερόντων ή για την εξασφάλιση της θέσης ισχύος της.

Προστατεύουμε τον εαυτό μας και τις πολιτικές διαδικασίες μας από υποκλοπές και λογισμικά παρακολούθησης

Καμία διευκόλυνση στα συστήματα φακελώματος

Φωτιά στις κάμερες

Να γκρεμίσουμε τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό

Ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο μέχρι την κοινωνική απελευθέρωση

Αντίσταση-Αυτοοργάνωση-Αλληλεγγύη για την Αναρχία και τον Κομμουνισμό

■/ αναρχική συλλογικότητα *vogliamo tutto e per tutti*

Μικρά Μεγάλα Εσωτερικά Νέα

Η **έξωση της Ιωάννας Κολοβού** έχει επαναφέρει στην επικαιρότητα το ζήτημα των εξώσεων, μια διαδικασία η οποία προετοιμάζεται χρόνια (κατάργηση των νομών προστασίας της στέγασης, εισαγωγή ηλεκτρονικών πλειστηριασμών για να μην μπορούν να τους σταματήσουν τα κινήματα, κ.ά.), βρίσκει αντιστάσεις, κάνει πίσω, θωρακίζεται και επανέρχεται. Επανέρχεται μάλιστα τη δεδομένη περίοδο, που συντελείται μια ολομέτωπη επίθεση στο κόστος ζωής, ανατιμήσεις βασικών αγαθών όπως το ρεύμα και τα καύσιμα, πληθωρισμός και ακρίβεια στα διατροφικά είδη, αύξησης των ενοικίων και εξώσεις. Η αύξηση της αξίας της γης (κατοικίας) μέσω του τουρισμού, σε συνδυασμό με την άνοδο του κόστους ζωής, κάνει τα αφεντικά να τρίβουν τα χέρια τους, αποβλέποντας στην αγορά ακινήτων (κοψοχρονιά), που μπορούν να αποφέρουν τεραστία επιχειρηματικά κέρδη από την εκμετάλλευσή τους.

«**Το καλάθι του νοικοκυριού**» είναι μια διαφημιστική εκστρατεία (marketing) του υπουργείου ανάπτυξης, που προβάλλει τα φθηνά ανώνυμα προϊόντα που διαθέτουν τα σούπερ μάρκετ, ως εγγύηση της δυνατότητας αγοράς βασικών διατροφικών προϊόντων. Το καλάθι του νοικοκυριού έρχεται σε μια περίοδο που τα αφεντικά έχουν στραγγίξει τα δημόσια ταμεία, και επισφραγίζει το τέλος της οποίας επιδοματικής πολιτικής άσκησε το κράτος το τελευταίο διάστημα. Ούτως ή άλλως, το δυνατό χαρτί της κυβέρνησης ποτέ δεν ήταν η κοινωνική πολιτική, ανέκαθεν ήταν ο έλεγχος των μ.μ.ε. οπότε γιατί να δίνει κουπόνια, που καταλήγουν στους φτωχούς, όταν μπορεί πολύ οικονομικότερα να κάνει τη δουλειά της δίνοντας λεφτά στους διαφημιστές, που είναι και φίλοι της.

Ο **Δήμος Αθηναίων παραχωρεί σχολικούς χώρους σε εκκλησίες για κατήχηση μαθητών**. Σε μια εποχή που έρχεται στην επιφάνεια η δυσωδία του πολιτικο-θρησκευτικού συμπλέγματος (βλ. Μίχος, Κιβωτός του Κόσμου κ.λπ.) ο Δήμος Αθηναίων κλείνει το μάτι στους businessmen του Θεού, και αφήνει τους μαθητές έρμαιοι στις ορέξεις τους.

Ο τίτλος είναι «Νεανικές και παιδικές συντροφικές» και η περιγραφή «δημιουργική απασχόληση των παιδιών, ανάπτυξη πνεύματος συνεργασίας, αλληλεγγύης και αποδοχής της διαφορετικότητας, μέσα από παιχνίδι, αθλήματα και λοιπές ψυχαγωγικές δραστηριότητες». Το link όμως στα σχετικά «διαφημιστικά φυλλάδια» που μοιράζουν στα σχολεία, οδηγεί σε βίντεο με τίτλο «Το καθηγητικό ξεκίνησε»... Φυσικά η κατήχηση είναι προσηλυτισμός, και υποτίθεται ότι απαγορεύεται ακόμη και από τη δικαιοσύνη τους.

Ακόμα πιο φυσικά, μια από τις εκκλησίες που θα παίξουν μπαλίσσα (127ο Δημοτικό) είναι ο Αγ. Αιμιλιανός, η εκκλησία που ήταν επίτροπος ο παιδοβιαστής Μίχος.

Τροχαίο έξω από την Βουλή: Αναβλήθηκε για ακόμη μία φορά η δίκη για το θανατηφόρο τροχαίο με το υπερεσιακό αυτοκίνητο της Ντόρας Μπακογιάννη. Υπενθυμίζουμε πως μετά την σύγκρουση τροχονόμος εν υπηρεσία μόλις κατάλαβε πως το αυτοκίνητο ανήκει σε βουλευτή προσπάθησε να «καθαρίσει» την περιοχή από μάρτυρες, για κακή τους τύχη το δυστύχημα καταγράφηκε από κάμερες ασφαλείας. Σημειώνουμε, εδώ, πως αυτή η στροφή προς την είσοδο της βουλής, βάσει του Κ.Ο.Κ. είναι παράνομη αλλά και επικίνδυνη, γιατί τα οχήματα πρέπει να κόψουν στα δύο την κυκλοφορία για να εισέλθουν, χωρίς να υπάρχει οποιαδήποτε σήμανση.

Ανακοινώθηκε η συμμετοχή του πρύτανη του Α.Π.Θ., Νίκου Παπαϊωάννου, στο ψηφοδέλτιο της νέας δημοκρατίας, μετά την επιτυχημένη του συνεργασία με την ελληνική αστυνομία, που μετέτρεψε την πανεπιστημιούπολη σε ένα τοπόσημο αστυνομικής βίας: Με τον σοβαρό τραυματισμό φοιτητή από κρότου λάμψης σε ευθεία βολή και εξ επαφής –που τον έσπασε το σαγόνι–, τους δεκάδες ακόμα τραυματισμούς και προσαγωγές φοιτητών, καθώς και τις τουλάχιστον 12 συλλήψεις. Τις περιπολίες της πανεπιστημιακής αστυνομίας η οποία κάθε φορά που μπαίνει μέσα στο πανεπιστήμιο, βγαίνει για να επιτεθούν τελικά τα ματ. Τις επιθέσεις σε δημοσιογράφους που κά-

λυπταν τις επιθέσεις της αστυνομίας εντός του Α.Π.Θ., και τέλος την επίθεση στη συναυλία του Θανάση Παπακωνσταντίνου που παρακολουθούσαν 5.000 άτομα. Ο κ. Πρύτανης κατάφερε το Α.Π.Θ. να θυμίζει περισσότερο φαβέλα στο Ρίο, παρά Χάρβαρντ και Οξφόρδη.

Για τον βασανισμό του Χρήστου Χρονόπουλου από μπάτσους το 2007: Το 2007 μπάτσοι προσηγάγαν στο Α. Τ. Καλλιθέας τον Χρήστο Χρονόπουλο, για «παρενόχληση» θαμώνων σε καφετέρια, έπειτα από κλήση του ιδιοκτήτη στο 100. Ο Χρήστος Χρονόπουλος, άτομο με ψυχιατρική εμπειρία, είχε κακοποιηθεί μετά την προσαγωγή του εντός του Α. Τ. Καλλιθέας, σε σημείο να μεταφερθεί λίγες ώρες αργότερα με βαριές κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις και σε κομματώδη κατάσταση στο Θριάσειο νοσοκομείο. Σήμερα, ακόμη τον ακολουθούν τα προβλήματα υγείας που προκάλεσε ο βασανισμός του.

Έπειτα από 15 χρόνια και μετά από πολλές αναβολές, καταδικάστηκαν τελεσίδικα οι μπάτσοι Α. Κόκκινος και Ν. Σουτόγλου. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι για πρώτη φορά υπήρξε καταδίκη με βάση τη διάταξη 137Α που αναφέρεται στα βασανιστήρια κρατουμένων.

Βέβαια, τα δικαστικά έδρανα, αν και αναγνώρισαν τον πασιφανή βασανισμό του Χρήστου, έριξαν τους δύο μπάτσους στα μαλακά, καταδικάζοντάς τους σε 3 χρόνια με αναστολή. Έτσι, η πρώτη στα χρονικά καταδίκη μπάτσων για βασανισμό, υποδεικνύει τη βαρύτητα την οποία αναγνωρίζουν σε αυτόν τα αστικά δικαστήρια.

Πρωτόδικα, το 2015 είχαν απαλλαχτεί οι δύο εκ των τεσσάρων μπάτσων, που αποτελούσαν το πλήρωμα του περιπολικού που τον μετέφερε στο Α. Τ., καθώς οι κατηγορίες τους υποβαθμίστηκαν σε πλημμελήματα.

Ο Ν. Σουτόγλου συνέχισε να βρίσκεται εν ενεργεία, ακόμη και μετά την πρωτόδικη καταδικαστική απόφαση το 2015 για βασανισμό κρατουμένου.

Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την υπόθεση:
<http://protonouliapsy.blogspot.com/>

Η Κιβωτός των Εγκλεισμών και ο Κλαυσίγελος του παιδιού

Οι καταγγελίες και οι αποκαλύψεις για τα όσα συμβαίνουν στην «Κιβωτό του Κόσμου» δεν είναι κάτι πρωτόγνωρο γι' αυτές, όπως και για όλων των ειδών, τις ιδρυματικές δομές. Η αντιμετώπιση των κάθε είδους εγκλειστών (και επ' ουδενί, σύμφωνα με τον συνηθώς χρησιμοποιούμενο λεκτικό ευφημισμό, «ωφελουμένων») είναι πάντα βασισμένη στους κανόνες της πειθαρχημένης διαβίωσης, και στον άνωθεν έλεγχο, διαχείριση και χειραγώγηση κάθε στιγμής της ζωής τους – με τη λεκτική και τη σωματική κακοποίηση ν' αποτελούν δομικά και συστατικά στοιχεία της πειθαρχημένης διαβίωσης, και τη σεξουαλική κακοποίηση, αγοριών και κοριτσιών, μια από τις πιο συχνές «παρενέργειες» αυτού του περίκλειστου εξουσιαστικού συστήματος λειτουργίας. Παντού, το οποίο επιδιωκόμενο, και εν πολλοίς προβαλλόμενο, ως «χαμόγελο του παιδιού», μετατρέπεται σε «κλαυσίγελος του παιδιού», όταν, εκτός από τις τιμωρητικές πρακτικές στα παιδιά, ακόμα και στους χώρους των εργαζομένων υπάρχουν κάμερες για τον διαρκή πανοπτικό έλεγχό τους.

Πλήθος οι δομές, προνοιακές όπως αποκαλούνται, σε όλη τη χώρα, για άτομα με ψυχιατρικά προβλήματα, με σωματικές και νοητικές αναπηρίες, για ηλικιωμένους, για ανήλικους που για ποικίλους λόγους περνάνε στην «προνοιακή προστασία». Το τι γίνεται μέσα σ' αυτές τις δομές, είτε κρατικές, είτε των ΜΚΟ, είτε της Εκκλησίας, η οδυνηρή καθημερινότητα που βιώνουν εκεί οι προνοιακά συντηρούμενοι, ποτέ δεν γίνεται γνωστό, παρά μόνο όταν υπάρξει έξωθεν καταγγελία – τώρα με την Κιβωτό, παλιότερα με τα Λεχαινά κ.λπ. Πρόκειται για τις ομάδες ανθρώπων που η κυρίαρχη κοινωνική οργάνωση παράγει ως «απόβλητα», για όλους αυτούς, τους όλο και πιο πολλούς, που δεν χωράνε και/ή δεν συμμορφώνονται στην εκάστοτε νέα τάξη πραγμάτων (σήμερα αυτή της μαζικής ανεργίας, της ραγδαίας φτωχοποίησης, των εξώσεων, της ακρίβειας, της αποδόμησης της οποίας κοινωνικής προστασίας, της ασύδοτης αστυνομικής βίας). Αν και πρόκειται για τη διαχείριση των «αποβλήτων» της κυρίαρχης κανονικότητας, ωστόσο, δεν παύει ακόμα και η διαχείρισή τους ως «αποβλήτων», ν' αποτελεί πηγή κέρδους για πολλούς, για τις ΜΚΟ, αλλά και για την Εκκλησία.

Η τελευταία, με την τεράστια και από καμιά πολιτική δύναμη αμφισβητούμενη επίγεια περιουσία της, δεν παύει να βρίσκει τρόπους εμπορευματοποίησης, στο διηνεκές, του «όπιου του λαού», το οποίο ανέκαθεν τη συνιστά και

το οποίο υπηρετεί. Εκτός από την Κιβωτό (από την οποία, όταν ξέσπασε το σκάνδαλο, έσπευσε να πάρει αποστάσεις η Αρχιεπισκοπή λέγοντας ότι είναι ιδιωτική δομή που δεν ανήκει στην εποπτεία της), υπάρχει και η ΜΚΟ Αποστολή, μέσω της οποίας η Εκκλησία μίληκε και στις χρηματοδοτήσεις για την ψυχική υγεία. Το πόσο είναι εγγυητής του «αδιάφθορου», της «άμεμπτης ηθικής» και της «ασφαλούς προστασίας των παιδιών» φαίνεται και από τον «βίο και πολιτεία» πληθώρας παπάδων, μητροπολιτών, αρχιεπισκόπων – η ιστορία βοά.

Το ζήτημα της «προστασίας των ανηλίκων», που είναι και στο επίκεντρο του σκανδάλου με την Κιβωτό, δεν είναι παρά μια κραυγαλέα πτυχή της ανυπαρξίας «κοινωνικού κράτους» και «κοινωνικής πολιτικής». Και, φυσικά, του προβληματισμού: για ποιο «κοινωνικό κράτος» και για ποια «κοινωνική πολιτική» μιλάμε. Η μόνη «κοινωνική πολιτική» που υπάρχει, στην πράξη και όχι στα λόγια και στις διακηρύξεις, είναι ο εγκλεισμός στο ίδρυμα και η, πιθανή, ανεύρεση ανάδοχης οικογένειας. Κανείς δεν μιλάει για την ανάγκη επικέντρωσης στην πηγή του προβλήματος, για το πώς παράγεται το «παιδί χωρίς οικογένεια» (ακόμα και όταν υπάρχουν οι γονείς), για το πώς λειτουργούν οι κοινωνικές υπηρεσίες, που το μόνο που ξέρουν είναι το πώς θα απομακρύνουν το παιδί από τη θεωρούμενη, και οριστικά καταδικασμένη, ως «ακατάλληλη οικογένεια», και ουδόλως τους περνάει από το μυαλό να διερευνήσουν τους λόγους που γίνεται προβληματική, και το πώς αυτοί θα μπορούσαν ν' αντιμετωπιστούν. Για το πώς, δηλαδή, θα έπρεπε να βοηθήσουν την «προβληματική οικογένεια», μέσα από ποια προσέγγιση και, φυσικά, μέσα από ποιο σύστημα κοινωνικών υπηρεσιών –που όσο κι αν επιθυμούσε κανείς να λειτουργήσει διαφορετικά, δεν υπάρχει– και δεν υπάρχει γιατί, πέραν όλων των άλλων, έχει και ένα κόστος, κάτι που θά 'βαζε σε προτεραιότητα τις ανάγκες των πολλών ενάντια στα υπερκέρδη των πολύ ολίγων (χωρίς να μιλάμε, φυσικά, εν προκειμένω, και για την ιστορική διαδρομή της «βιομηχανίας των υιοθεσιών», με τις διάφορες μορφές που παίρνει ανάλογα με τη συγκυρία, μέχρι και σήμερα).

Αλλά ο «προβληματικός χαρακτήρας» των οικογενειών αυτών δεν είναι κάτι το ανίκατο. Είναι η κοινωνική οργάνωση, ο τρόπος λειτουργίας της και η συνυφασμένη με αυτήν κοινωνική βία που τους ασκείται, που τις οδηγεί στη δυσκολία φροντίδας του παιδιού. Αν δεν υπάρξει στήριξη

από κοινωνικές υπηρεσίες, κοινοτικά βασισμένες, με κατάλληλη κουλτούρα και πρακτική, αν δεν υπάρξει κατάλληλη εργασία, εξασφάλιση αξιοπρεπούς εισοδήματος, κοινωνικές σχέσεις, τότε το ίδρυμα του κάθε φιλανθρώπου, του κάθε «ιερού πατέρα», του καθενός κερδοσκοπούντος από τον «πόνο των άλλων», δεν θα πάψει ν' αποτελεί τη μόνη «λύση».

Ίσως, εν προκειμένω, θα ήταν χρήσιμο, για πολλούς και πολλές, να δουν (ή να ξαναδούν) την ταινία του Κεν Λόουτς «Ladybird, Ladybird», που μιλάει για όλα αυτά και, σε μεγάλο βαθμό, αρκεί αυτή η ταινία ως ουσιαστική εναλλακτική απέναντι στις όποιες σχετικές πανεπιστημιακές παραδόσεις, μεταπτυχιακά και διδακτορικά.

Είναι άκρως υποκριτικό ν' ακούμε να χρησιμοποιούνται λέξεις όπως, «αποϊδρυματοποίηση», στερημένες από το περιεχόμενο το οποίο εκφράζουν, και μάλιστα από στελέχη πρώην κυβερνήσεων (όπως του Σύριζα) που δεν έκαναν το παραμικρό για την έμπρακτη (και όχι στα λόγια) αποϊδρυματοποίηση σε καμιά πλευρά του απανταχού κυρίαρχου ιδρυματισμού, από τις ψυχιατρικές υπηρεσίες μέχρι τις όποιες προνοιακές δομές. Αποϊδρυματοποίηση θα σήμαινε ριζική αλλαγή των ασκούμενων κοινωνικών πολιτικών, με στόχευση στη ρίζα του προβλήματος, στην ουσιαστική και ολόπλευρη (ψυχοκοινωνική και υλική) στήριξη των κοινωνικών στρωμάτων και των οικογενειών που αντιμετωπίζουν δυσκολίες. Και όταν δεν θα γινόταν αλλιώς, μια φροντίδα κοινωνική (και επ' ουδενί, όχι σε ιδρυματική δομή) που θα στήριζε και θα συνόδευε το ανήλικο παιδί στη μετάβασή του στην εφηβεία και την ενηλικίωση. Πιθανόν και σε μια σωστά επιλεγμένη θετή οικογένεια.

Το σημερινό, όμως, «κοινωνικό κράτος», αυτό που ζούμε, είναι αυτό που εκφράζεται μέσα από το σπάσιμο της πόρτας του φτωχού από την αστυνομία για να του πάρουν το σπίτι.

Ίσως, λοιπόν, ο μόνος τρόπος για να υπάρξει μια ουσιαστική κοινωνική πολιτική, ο μόνος τρόπος για να έχουν όλοι και όλες, παιδιά και ενήλικες, μια αξιοπρεπή ζωή, με πλήρη, και υλικά κατοχυρωμένα δικαιώματα, να είναι να σπάσουν όλες οι πόρτες όλων των θεσμών που παράγουν την καθημερινή κοινωνική βία της φτώχειας, των εγκλεισμών σε ιδρύματα, και της κοινωνικής εγκατάλειψης.

Ανακοίνωση της Συνέλευσης Κατειλημμένων Προσφυγικών για την κατασταλτική επιχείρηση και τον αγώνα υπεράσπισης των Προσφυγικών στις 22/11/2022

Είμαστε ακόμα εδώ... Η Κοινότητα παραμένει δυνατή κι ενωμένη... Τα Προσφυγικά θα νικήσουν!!!

Στις 22/11/2022, στις 5:45 π.μ., κάθε είδους αστυνομικές δυνάμεις, ΜΑΤ, κρατική ασφάλεια, Δράση, ΟΠΚΕ και ΕΚΑΜ, εισέβαλαν στην κατειλημμένη γειτονιά των Προσφυγικών Λ. Αλεξάνδρας, και πιο συγκεκριμένα στο 7ο μπλοκ, επί της οδού Τριχωνίδος (πίσω από το νοσοκομείο Ελπίς). Διέρρηξαν την εξωτερική πόρτα του κτιρίου, σπάζοντάς τη. Στη συνέχεια ανέβηκαν στον δεύτερο όροφο όπου κατοικούν δύο σύντροφοι της κοινότητας, ο σύντροφος που συνελήφθη, κι ένας ακόμη πρόσφυγας από το Ιράν. Απήγαγαν και τους δύο και προχώρησαν σε επισταμένη έρευνα του κτιρίου. Την ίδια στιγμή, ολόκληρη η γειτονιά περικυκλώθηκε από την καταστολή, όχι μόνο στο σημείο της έρευνας αλλά συνολικά, επιχειρώντας την κατοχή της.

Την επιχείρηση εντόπισε η καθημερινή πρωινή περιφρούρηση της κοινότητας που ξεκίνησε να ενημερώνει την γειτονιά. Σύντροφοι και συντρόφισσες/ια ανεβήκαμε στις ταράτσες για να ξυπνήσουμε και τους υπόλοιπους. Μη γνωρίζοντας τι ακριβώς συμβαίνει, αναγνωρίσαμε ότι η επιχείρηση περιορίζεται σ' ένα συγκεκριμένο κτίριο, αλλά αντιληφθήκαμε επίσης το σοβαρό ενδεχόμενο γενικότερης επίθεσης. Απολογιστικά κρίνουμε ότι η εισβολή που πραγματοποιήθηκε ήταν προαποφασισμένη από το πρωί. Όλος ο χρόνος που πέρασε μέχρι τη στιγμή της εισβολής ήταν αποτέλεσμα προετοιμασίας, κρίσης πάνω στα κόστη και τα κέρδη, καθώς και μετρήματος της αποφασιστικότητας μας, από τα στελέχη της ΓΑΔΑ και του υπουργείου.

Καθώς περνούσε ο χρόνος, η κατάσταση έδειχνε να δυσκολεύει περισσότερο. Ο σύντροφος παρέμενε μέσα στο κτίριο, οι δυνάμεις της αστυνομίας δεν απομακρύνονταν, και η περικύκλωση παρέμενε. Η γειτονιά είχε αρχίσει να πιέζεται ασφυκτικά με την κατάσταση. Επιχειρήσαμε να περιορίσουμε τα ΜΑΤ πιο μέσα από την οδό Κουζή, δηλαδή τον κάθετο δρόμο που χωρίζει κεντρικά τα μπλοκ των Προσφυγικών, έτσι ώστε ν' ανοίξουμε ζωτικό χώρο για τη γειτονιά, χωρίς να εμποδίσουμε την έρευνα, αλλά κάνοντας αισθητή την παρουσία μας. Αυτό επέτρεψε στη γειτονιά να βγαίνει σιγά σιγά από τα σπίτια της, άλλοι να πάνε στις δουλειές τους και άλλες/οι τα παιδιά στο σχολείο τους. Επίσης, σταμάτησε ο βασανισμός του συντρόφου μας, που για περίπου 3 ώρες βρισκόταν κάτω από καθεστώς αιχμαλωσίας μέσα στο σπίτι του. Όπως μας ενημέρωσε τουλάχιστον ο ίδιος αργότερα, τότε, μετά τα πασχαλιάτικα πυροτεχνήματα της περιφρούρησης, σταμάτησαν και τον μετέφεραν στη ΓΑΔΑ.

Την ίδια στιγμή δεχόμασταν όλο και περισσότερες πληροφορίες κι ενδείξεις για μια δεύτερη επιχείρηση που είχε προαποφασιστεί, και η οποία θα πραγματοποιούνταν μετά τις 15:00 μ.μ., μετά και τη μερική αποφόρτιση από εφημερίες των δύο νοσοκομείων Αγ. Σάββα κι Ελπίς. Γύρω στις 12:00 πραγματοποιήσαμε πορεία μέσα στη γειτονιά, και καλέσαμε έκτακτη συνέλευση υπεράσπισης των Προσφυγικών, στο στέκι της κοινότητας, στο 6ο μπλοκ, για τις 16:00 μ.μ. Στις 17:00 μ.μ., κατά τη διάρκεια της ανοιχτής δημόσια ανακοινωμένης συνέλευσης, ξεκίνησε η επίθεση της καταστολής με ελικόπτερο και drone στον αέρα. Οι περιφρουρήσεις αντιστάθηκαν όσο καλύτερα μπορούσαν δεδομένων των συνθηκών, χρησιμοποιώντας κάθε μέσο μη κακουρηγματού χαρακτήρα, όχι μόνο για την προστασία από διώξεις δυσανάλογες με το επίδικο, αλλά επίσης και για την προστασία ολόκληρης της κοινότητας, των παιδιών και των ασθενών της, αλλά και γενικά της ευρύτερης γειτονιάς. Ένα κύμα τρομοκρατίας έπεσε πάνω στο 5ο και 6ο μπλοκ, που άφησε παιδιά και άλλους ανθρώπους της γειτονιάς σε κρίσεις πανικού που κρατάνε ως σήμερα. Οι δολοφόνοι της ΕΛ.ΑΣ., σπάζοντας τις πόρτες των διαμε-

ρισμάτων με προτεταμένα όπλα, απειλώντας όποιον έβλεπαν μπροστά τους, επιχείρησαν να επιβάλουν το καθεστώς της τρομοκρατίας. Μια άρρωστη ηλικιωμένη γυναίκα σε αναπηρικό αμαξίδιο και την κόρη της, μια οικογένεια να κρατά τα παιδιά της σε κρίση πανικού, μια μάνα να χτυπιέται και να πετιέται στο πάτωμα μπροστά στον 12χρονο γιο της, μετά το σπάσιμο της πόρτας τους, μετανάστες και πρόσφυγες να χτυπιούνται μέσα στα σπίτια τους και τις σκάλες, σαν άλλη εισβολή στη Γάζα.

Μετά την επιτυχημένη έκβαση της επιχείρησης, που άφησε πίσω της σοβαρές απώλειες στις ειδικές δυνάμεις των ΟΠΚΕ-ΕΚΑΜ-ΜΑΤ, οι υπερασπιστές της 22 Νοέμβρη συνελήφθησαν δεχόμενοι ξυλοδαρμούς, πλαστικές σφαίρες, σεξουαλικές κακοποιήσεις και τακτικές βασανισμού αιχμαλώτων πολέμου. Ανάμεσά μας, μια μάνα πρόσφυγας από τη Βενεζουέλα με τα δύο ανήλικα παιδιά, μια πρόσφυγας από την Αφρική, δύο Τούρκοι πολιτικοί πρόσφυγες, τέσσερα ανήλικα αλληλέγγυα συντρόφια, μια έγκυος συντρόφισσα της οποίας βασανιστικά αρνούνταν τη μεταφορά της σε νοσοκομείο, καθώς επίσης και ο διεθνώς αναγνωρισμένος φωτορεπόρτερ Νίκος Πηλός, γιατί απλά έκανε τη δουλειά του. Οδηγηθήκαμε στη ΓΑΔΑ, κλειστήκαμε 79 άνθρωποι στοιβαγμένοι/ες στα πατώματα των στενών κελιών με τον διαρκή φωτισμό και το ελάχιστο οξυγόνο για ώρες, χωρίς να ενημερωνόμαστε αν έχουμε συλληφθεί.

Το φρόνημα των συλληφθέντων δεν έσπασε ποτέ, τα συνθήματά μας μέσα στα κελιά της ΓΑΔΑ ενώνονταν με τα συνθήματα των αλληλέγγυων συγκεντρωμένων από έξω, και την εκδίωξη της αστυνομίας από την γειτονιά. Οι ρυθμοί μας συντονίστηκαν... Η οργή και η αγωνιστικότητα δεν σταμάτησε ούτε το πρωί, αλλά συνέχισε αμείωτη στην πολύωρη μεταφορά μας στην Καβάλας, την παραμονή μας εκεί και την επίσης πολύωρη αναμονή μας μέσα στα μεταγωγικά λεωφορεία και στην Ευελπίδων. Αυτών που έσπασε το φρόνημα τελικά, ήταν των κρατικών μισθοφόρων.

Η εκδικητικότητα του κράτους και των μηχανισμών του, ιδιαίτερα της φασιστικής κυβέρνησης Μητσοτάκη, επιβεβαιώθηκε και στη μαζική συγκέντρωση αλληλεγγύης στην Ευελπίδων. Οι δυνάμεις καταστολής αρνούνταν την παράδοση νερών και τροφίμων από αλληλέγγυες συντρόφισσες. Εκεί, κατά τη διάρκεια της δεύτερης επίθεσης ενάντια στους αλληλέγγυους, χτυπήθηκε σύντροφος δικηγόρος αγωνιστής, που δραστηριοποιείται και στη συνέλευση του ΟΧΙ ΜΕΤΡΟ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ, ο οποίος μάλιστα είχε μόλις απελευθερωθεί, μιας και ήταν και ο ίδιος συλληφθείς. Οι μπάτσοι και η κυβέρνηση δεν μπόρεσαν ποτέ να συγχωρήσουν τη δικαίη αντίστασή μας και την αξιοπρεπή στάση μας, και αυτό φάνηκε όχι μόνο στη βία της καταστολής, αλλά και στα υπερμεγεθυμένα κατηγορητήρια συλλογικής ευθύνης ναζιστικού τύπου.

Δεν θα θυματοποιηθούμε απέναντι στην κρατική βία, αν και οι κατηγορίες που αντιμετωπίζουμε είναι δυσανάλογες, ακόμη κι απέναντι στον αστικό νόμο, προϊόν ακριβώς αυτής της εκδικητικότητας, της ποινικοποίησης αγωνιστών-στριών και του ολοένα πιο απολυταρχικού κράτους. Αυτό είναι κάτι που πρέπει να μας ανησυχεί πραγματικά. Κατά τα άλλα όμως, δεν μπορεί να υπάρξει αγώνας χωρίς κόστος, γνωρίζουμε την κρατική βαρβαρότητα, και είναι τιμή και καθήκον μας να πέφτουμε για να υπερασπιστούμε τη ζωή και τον αγώνα. Αναμετρηθήκαμε με αξιοπρέπεια απέναντι σε υπέρτερες δυνάμεις. Οι 79 υπερασπιστές των Προσφυγικών στις 22/11/2022 αγωνίστηκαν για όλους τους 400 κατοίκους της κοινότητας και της γειτονιάς των Προσφυγικών και τον καθένα/μία/ένα ξεχωριστά, απέναντι στη δολοφονική επίθεση της καταστολής. Και γνωρίζουμε ότι στο τέλος θα βγάλουμε τον λογαριασμό. Και ο λογαριασμός αυτός είναι πάντα θετικός για όσ@ αγωνίζονται για έναν δίκαιο σκοπό.

Ευχαριστούμε θερμά κάθε συντρόφισσα-σύντροφο-συντρόφι και συλλογικό σώμα που στάθηκε αλληλέγγυο στην υπεράσπιση της γειτονιάς και της κοινότητάς της. Καθώς επίσης, για το πλήθος των μηνυμάτων των παρεμβάσεων, των δηλώσεων αλληλεγγύης και των καλεσμάτων κινητοποίησης. Η συντροφικότητά τους μας δίνει δύναμη κι ελπίδα, για το κοινό έδαφος αγώνα πάνω στο οποίο βαδίζουμε συλλογικά και ο καθένας/μία/ένα από τη θέση του.

Ακόμη περισσότερο θέλουμε να σταθούμε στη στάση των νέων συντρόφων που ήταν και τα περισσότερα, για το θάρρος και την αυταπάρνησή τους. Για το αλύγιστο σθένος τους απέναντι σε πάνοπλες υπέρτερες δυνάμεις, πλαστικές σφαίρες και γκλοπ, πάνω σε ταράτσες και στηθαία. Από τύχη δεν είχαμε νεκρούς. Στάθηκαν μέχρι τέλους. Αυτή είναι η δύναμη των νέων συντρόφων, που όλοι πρέπει να πιστεύουμε σε αυτήν. Όλοι/ες/@ αυτοί δεν στάθηκαν απλά με αλληλεγγύη στην Κοινότητα των Προσφυγικών, αλλά πραγματικά για αυτό που είναι, μια κοινότητα των ταξικά καταπιεσμένων. Τους αγωνιστές, τους αναρχικούς, τους κομμουνιστές, τους πρόσφυγες και τους μετανάστες, τα παιδιά και τους ηλικιωμένους, τους ψυχικά ευάλωτους, τις οικογένειες. Για όλους και το καθένα από εμάς.

Δεν έχουμε φτάσει σήμερα εδώ από το πουθενά. Εδώ και 13 χρόνια, με όλες τις αντιφάσεις μας ως παιδιά εκπαιδευμένα από αυτό το σύστημα, έχουμε προσπαθήσει να δομήσουμε συντροφικές και πολιτικές σχέσεις που βασίζονται πάνω στην οριζοντιότητα, την εμπιστοσύνη, την αλληλεγγύη και την κοινή προοπτική. Γι' αυτό και σήμερα μπορούμε και δίνουμε με ομοψυχία αυτή τη μάχη.

Υπολογίζουμε το επόμενο διάστημα ως μια κρίσιμη περίοδο για την επιβίωση της γειτονιάς των Προσφυγικών, αλλά και μια μεγάλη ευκαιρία για την κοινωνική νομιμοποίηση, την ενίσχυση της αυτονομίας μας, και την ακόμη δυνατότερη υπεράσπιση της γειτονιάς μας.

Ζητάμε από το καθέν@ την ενημέρωση του κόσμου για το κοινωνικό εγχείρημα των Προσφυγικών, ώστε να σπάσει η απομόνωση και ο αποκλεισμός. Ζητάμε συντρόφους/ισσες/ια να έρθουν για να ενισχύσουν την κοινότητα των Προσφυγικών. Ζητάμε από τον καθένα και την καθεμία να σταθεί με αλληλεγγύη με όποιον τρόπο μπορεί.

Για εμάς είναι σαφές. Μέσα από τη στοχοποίηση του συντρόφου μας επιχειρείται να ποινικοποιηθεί συνολικά η γειτονιά και η κοινότητα των Κατειλημμένων Προσφυγικών. Η επιχείρηση εγκληματοποίησης της Κοινότητας και της Συνέλευσης Κατειλημμένων Προσφυγικών, από παπαγαλάκια του παρακράτους σαν τον Θεοδωρή Παναγιωτίδη, αποτελεί την πραγματική στοχοθεσία των κατασταλτικών μηχανισμών απέναντι στα κοινωνικά εγχειρήματα βάσης και τις αυτοοργανωμένες κοινότητες. Βρωμάνε κρατική προβοκάτσια.

Οι πολιτικές θέσεις, το οργανωτικό πλαίσιο και η αγωνιστική ιστορία της Κοινότητας και της Συνέλευσης Κατειλημμένων Προσφυγικών συνιστούν την πιο ισχυρή απάντηση, τόσο απέναντι στους κρατικούς, όσο και στους παρακρατικούς σχεδιασμούς.

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΤΕΙΛΗΜΜΕΝΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΩΝ
ΑΝ ΠΕΣΟΥΜΕ ΘΑ ΠΕΣΟΥΜΕ ΜΑΖΙ ΤΟΥΣ
ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ
ΦΤΩΧΟΙ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΙ
Ή ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ Ή ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ**

✍ Συνέλευση Κατειλημμένων Προσφυγικών
26/11/2022

sykapro_squat@riseup.net
sykaprosquat.noblogs.org

Κουβαλάμε έναν καινούργιο κόσμο στις καρδιές μας, αλλά όχι μόνον εκεί! ανακοίνωση για την εκκένωση της κατάληψης Mundo Nuevo

Η εξέγερση του Δεκέμβρη σήμανε συναγερμό στα επιτελεία της εξουσίας. Η προσαρμογή της κρατικής στρατηγικής σε συνθήκες κρίσης αλλά και μαχητικής λαϊκής αντίστασης διαμόρφωσε το δόγμα του ολοκληρωτικού ελέγχου και της προληπτικής αντιεξέγερσης. Η κλιμάκωση της κρατικής τρομοκρατίας συμπεριέλαβε μια σειρά από διαδικασίες: Την άνοδο του φασισμού/ναζισμού, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών και τις δολοφονίες τους στα σύνορα, την ολοκληρωτική υποτίμηση των ζώων των εργαζομένων, τη διάλυση της δημόσιας υγείας, τους νόμους περιστολής των διαδηλώσεων και των απεργιών, τον έλεγχο της ζωής στα πανεπιστήμια και πολλά ακόμη. Αιχμή της κατασταλτικής δράσης του κράτους αποτελεί και η επίθεση στους κατειλημμένους χώρους και το αναρχικό κίνημα. Η τωρινή κυβέρνηση, συνεχίζοντας και αναβαθμίζοντας το έργο όλων των προηγούμενων, εξέθεσε τις προθέσεις της αρχικά με το τελεσίγραφο Χρυσοχοϊδή για την επίθεση στο σύνολο των κατειλημμένων χώρων. Όταν κατάλαβε ότι η στρατηγική της ενιαίας επίθεσης παρήγαγε πολύ περισσότερη συσπείρωση απ' ότι φόβο, την εγκατέλειψε, άλλαξε προϊστάμενο στο υπουργείο καταστολής, και επιδόθηκε σε σταδιακά χτυπήματα ανά την επικράτεια.

Η πολιτική κατεύθυνση της κυβέρνησης είναι προφανής, και γίνεται ακόμη πιο ξεκάθαρη όταν αντιλαμβάνεται κανείς σε ποιον απευθύνεται εν όψει εκλογών – αποκλειστικά στην άκρα δεξιά και στα πιο οπισθοδρομικά τμήματα της κοινωνίας, αυτά που βρίσκονται μακριά από οποιαδήποτε διαδικασία κοινωνικής κινητοποίησης, και ενημερώνονται αποκλειστικά από τα ελεγχόμενα ΜΜΕ. Κομμάτι αυτής της επίθεσης αποτέλεσε και η εκκένωση της κατάληψής μας, «Mundo Nuevo», τα ξημερώματα της Δευτέρας 28 Νοέμβρη, λίγες μέρες μετά το πέρας των 7 χρόνων που δημιουργήθηκε, και λίγες μέρες επίσης πριν την επέτειο της 6ης Δεκέμβρη.

Λέγεται πολλές φορές ότι αυτά τα χτυπήματα γίνονται αποκλειστικά για να χαϊδευτούν τα αυτιά των ακροδεξιών, ή για να αλλάξει η ατζέντα της πολιτικής επικαιρότητας και να τραβηχτούν τα βλέμματα μακριά από τις υποκλοπές, τα σκάνδαλα, τις εξώσεις, τις εταιρείες off shore των βουλευτών, την εμπλοκή τους σε δίκτυα παιδεραστίας, και πολλά άλλα θαυμαστά που έχουν έρθει στην επιφάνεια ξανά το τελευταίο διάστημα. Ακόμη κι αν κάτι τέτοιο ισχύει σε μερικό βαθμό, κατά την άποψή μας αυτά αποτελούν μόνο δευτερεύουσες συνέπειες, και καθόλου την αιτία που εξηγεί το μένος των διωκτών. Το κράτος επιτίθεται στις καταλήψεις γιατί αυτές είναι δομές αγώνα που υποστηρίζουν έμπρακτα και δυναμικά τις ταξικές και κοινωνικές αντιστάσεις, διαμορφώνουν συνειδήσεις, δίνουν χώρο και τρόπο σε τμήματα της νεολαίας και άλλων κοινωνικών ομάδων να εκφραστούν, να κοινωνικοποιηθούν, να αγωνιστούν. Αποτελούν πολύ μεγάλο πολιτικό πρόβλημα για την κάθε κυβέρνηση, μια ανοιχτή πληγή στον θεσμό της ιδιοκτησίας πάνω στον οποίο βασίζεται το κράτος και ο σημερινός καπιταλιστικός κόσμος.

Γράφουμε πολύ συχνά για το τι είναι οι καταλήψεις, και αναφερόμαστε στις βιβλιοθήκες, το θέατρο, το σινεμά, τις εκδηλώσεις, τις συναυλίες και άλλα πολλά. Και όντως φυσικά είναι και όλα αυτά. Πώς άλλωστε θα μπορούσαν να υπάρχουν κοινωνικοί αγωνιστές χωρίς τα τραγούδια, τις παραστάσεις, τις ομιλίες και τα βιβλία τους; Όσο έχουμε ταυτίσει την καθημερινή μας ζωή με τον ίδιο τον αγώνα για έναν καλύτερο κόσμο, όλα τα παραπάνω είναι αυτονόητα. Όπως και το γεγονός ότι η Mundo Nuevo υπήρξε και κυριολεκτικά το σπίτι αρκετών από εμάς που ζούσαμε μέσα στο σπίτι. Ωστόσο πέραν τούτων η Mundo Nuevo είναι το μεγάλο σπίτι του Οργανωμένου Αναρχισμού, είναι η πολιτική στέγη των σχεδιασμών μας για την οργάνωση της αντίστασης, για την αποτελεσματικότερη παρέμβασή μας με σκοπό την ανατροπή του υφιστάμενου σχηματισμού εξουσίας. Μέσα στον κατειλημμένο χώρο διαμορφώσαμε την αντίληψή μας για την πάλη μας, την παρέμβαση στα κοινωνικά πεδία, οργανώσαμε τη δράση μας στα πανεπιστήμια, προωθήσαμε τις μαθητικές πρωτοβουλίες, υποστηρίξαμε τις εργατικές αντιστάσεις, αποφασίσαμε την εξάπλωσή μας στις γειτονιές. Έτσι συμβάλαμε στα μεγάλα ξεσπάσματα, όπως των φοιτητών στην κατειλημμένη πρυτανεία, έτσι διοργανώσαμε το 3ο ελευθεριακό φεστιβάλ, που αποτέλεσε τόσο μεγάλο μπελά για την κυβέρνηση που αποφάσισε να το διαλύσει, με κίνδυνο να σκοτώσει ανθρώπους που παρακολουθούσαν τις συναυλίες του. Από τις ζυμώσεις με τους συντρόφους και τις συντροφισσες έγινε κατορθωτό οι μαυροκόκκινες σημαίες της Αναρχίας να μην λείπουν ποτέ από καμιά κινητοποίηση τα τελευταία χρόνια, ενόσω τα ελευθεριακά μπλοκ πυκνώνουν ολοένα και περισσότερο, τόσο που οι ευάριθμες και ενισχυμένες δυνάμεις καταστολής να μην μπορούν να τα περικυκλώσουν, να τα εξοντώσουν.

Όπως δεν μπορούν να εξοντώσουν κι εμάς. Ότι σπείραμε τόσα χρόνια μέσα στη Mundo Nuevo έχει ήδη καρπίσει. Το λένε όλες οι διαδηλώσεις, για τον Παύλο και τον Αλέξη, για τη 17 Νοέμβρη και τη γυναικεία απελευθέρωση, για την ακρίβεια, τις απεργίες που μάχονται, τους φοιτητές που παλεύουν. Αυτά τα ξέρουν πολύ καλά οι κρατικοί τα-

γοί και οι κυβερνητικοί απολογητές, γνωρίζουν ότι είναι το ριζοσπαστικό και το αναρχικό κίνημα, οι από τα κάτω αντιστάσεις που τους έθεσαν σοβαρά εμπόδια στη διαδικασία καταστροφής και λεηλασίας των ζώων μας, όσο δεν το έπραξε κανένα κόμμα, καμιά αξιωματική ή άλλη αντιπολίτευση. Η Νέα Σμύρνη, η κατειλημμένη Πρυτανεία του ΑΠΘ, οι μεγάλες διαδηλώσεις και η επαφή χιλιάδων ανθρώπων με ριζοσπαστικές πολιτικές και δράσεις τούς ταρακούνησε και τους τρόμαξε ξανά. Και είναι πάλι το φάντασμα του Δεκέμβρη που πρέπει να ξορκίσουν. Γι' αυτό μας χτυπάνε.

Ναι, ασφαλώς είχαμε και έχουμε πάντα έναν καινούργιο κόσμο στις καρδιές μας, αλλά δεν βρίσκεται μονάχα εκεί. Αλλά σε όσα έχουμε φτιάξει ήδη, σε όσα έχουν ήδη δημιουργηθεί και πάρει τον δρόμο τους, μέσα στο απέραντο ποτάμι της ορμητικής ελευθερίας που ονομάζουμε Αναρχία. Νέοι και παλιοί σύντροφοι και συντροφισσες συνεχίζουν αδιάκοπα την πάλη, και αυτό θα συνεχίσουμε να κάνουμε κι εμείς ασφαλώς. Πρώτα και κύρια διεκδικώντας πίσω τη Mundo Nuevo. Ο αγώνας για την ανάκτηση μόλις έχει αρχίσει, και καλούμε όλο το κίνημα πανελλαδικά αλλά και στο εξωτερικό να στηρίξει αυτήν την υπόθεση, γιατί δεν αφορά μόνο εμάς αλλά ολόκληρο το ριζοσπαστικό, αναρχικό και καταληψιακό κίνημα. Προειδοποιούμε ταυτόχρονα τον Δήμο Θέρμης να μην συντρέξει, να μην γίνει ο κουβαλητής της κυβέρνησης της βίας και του αυταρχισμού, και να βγάλει από το μυαλό του σκέψεις περί δήθεν «αξιοποίησης», οι οποίες πέραν των υπολοίπων αποτελούν και προφανή ψεύδη, όταν οι ίδιες οι αστυνομικές αρχές έχουν προβεί ήδη σε σοβαρές ζημιές στο κτήριο, ενώ το έχουν απομονώσει πλήρως με τόνους λαμαρίνας.

Καλούμε όλες τις ριζοσπαστικές οργανώσεις, τις ομάδες και συλλογικότητες, γυναικείες πρωτοβουλίες, εργατικά σωματεία, φοιτητικά σχήματα και συλλόγους, μαθητικές συσπειρώσεις να βγάλουν ανακοινώσεις καταδίκης της εισβολής και της εκκένωσης, καλούμε όλους τους προοδευτικούς ανθρώπους της πόλης να σταθούν στο πλευρό μας, ενάντια στην κρατική τρομοκρατία και επιβολή. Δεν υποχωρούμε ποτέ – Η νίκη θα είναι δική μας.

Υ.Γ. Σαράντα τέσσερα (44) πανό είπαν οι μπάτσοι βρήκανε μέσα στη Mundo Nuevo. Τίποτε δηλαδή, ούτε το 1 χιλιοστό από όσα έχουμε κάνει για να βρεθούμε δίπλα στους καταπιεσμένους αυτού του κόσμου.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ: ΠΕΜΠΤΗ 01/12 19:00 ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ ΤΗΣ MUNDO NUEVO: ΣΑΒΒΑΤΟ 03/12, 12:00, Ε.Κ.Θ.

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΜΝΗΜΗΣ: ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 18:00 ΚΑΜΑΡΑ ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ: ΤΕΤΑΡΤΗ 07/12, 19:00, ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ/ΕΙΣΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΕΝΩΣΗΣ: ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 09/12, 09:00

📍 **Κατάληψη Mundo Nuevo,**

Συλλογικότητα για τον Κοινωνικό Αναρχισμό «Μαύρο & Κόκκινο» (μέλος της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ)

When the city is burning...

02/09 – Αθήνα: Φθορές σε ακυρωτικά, μπάρες, εκδοτήρια και ΑΤΜ στον σταθμό του Κεραμεικού

«Από πλευράς μας θα παλέψουμε ώστε τα Εξάρχεια να παραμείνουν καταφύγιο για τους/τις καταπιεσμένους/ες και ορμητήριο πολιτική δράσης, ενάντια στη λογική ενός εναλλακτικού θεματικού πάρκου. Δημοτική αρχή, κράτος, κεφάλαιο που έχουν βλέψεις για τη γειτονιά μας πρέπει να γνωρίζουν ότι θα έχουν κόστος».

**ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΣ ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΚΡΑΤΟΥΣ/ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
ΠΛΑΤΕΙΑ - ΣΤΡΕΦΗ - ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ
ΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ ΔΕΝ ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΣΕ ΜΟΥΣΕΙΟ
Ταπεινοί και εξεγερμένες**

<https://athens.indymedia.org/post/1620498/>

10/09 – Αθήνα: Επίθεση στο πολιτικό γραφείο του Τάκη Θεοδωρικάκου

«Οι συνεχιζόμενες κατασταλτικές επιθέσεις εναντίον εργαζομένων που απεργούν, η μονιμοποίηση αστυνομικού στρατού κατοχής στα πανεπιστήμια και στη γειτονιά των Εξαρχείων, η ανυποχώρητη στάση της κυβέρνησης απέναντι στο έσχατο μέσο πάλης των πολιτικών κρατουμένων (όπως είναι η απεργία πείνας), η διαρκής ατιμωρησία ένστολων δολοφόνων και βασανιστών και η επιβράβευσή τους από τα ΜΜΕ (βλέπε δολοφονία Σαμπάνη), φανερώνουν την ακραία όξυνση της κατασταλτικής πολιτικής που εφαρμόζει το σύγχρονο νεοφιλελεύθερο/αστυνομικό Κράτος.

»Φανερώνουν ότι η βία και η φτώχεια αποτελούν τη μοναδική συνθήκη “ευημερίας” που εγγυάται ο καπιταλισμός για την συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνικής βάσης. Ότι η καπιταλιστική κρίση ή θα περάσει από πάνω μας ή θα αποτελέσει ευκαιρία για μια γενικευμένη προλεταριακή αντεπίθεση των εξεγερμένων που ασφυκτούν μέσα στην αιχμαλωσία των υλικών όρων διαβίωσής τους.

»Το τελευταίο “έργο” της αστυνομικής κτηνωδίας εκτυλίχθηκε την Παρασκευή 9/11 μετά το τέλος της μαζικής διαδήλωσης για την υπεράσπιση των Εξαρχείων. Μια γυναίκα, πηγαίνοντας να πάρει το μηχανάκι της απ’ την οδό Τσαμαδού, δέχτηκε απειλές και σεξιστικά σχόλια από τις δυνάμεις των ΜΑΤ που φυλάνε το εργοτάξιο του Μετρό στην πλατεία. Η γυναίκα απάντησε λεκτικά στις συνεχιζόμενες προκλήσεις με αποτέλεσμα να δεχτεί χτυπήματα σε όλο της το σώμα και να κακοποιηθεί πίσω από τις κλειστές λαμαρίνες του εργοταξίου.

»Ο υπουργός ΠΡΟ.ΠΟ. Τάκης Θεοδωρικάκος αποτελεί τον ηθικό αυτουργό αυτής της επίθεσης, αλλά και συνολικότερα της αστυνομικής βίας και τρομοκρατίας που κλιμακώνεται το τελευταίο διάστημα, τον βασικό εκπρόσωπο του δόγματος μηδενικής ανοχής και του πολέμου που έχουν κηρύξει το Κράτος και οι ακροδεξιοί διαχειριστές του απέναντι στην κοινωνία και τα κινήματα».

A*

<https://athens.indymedia.org/post/1620672/>

27/09 – Αθήνα: Εμπρησμός οχήματος της UNISON

«Η UNISON είναι μια περιβαλλοντοκτόνα εταιρία εκτελεί τις διαταγές του Μπακογιάννη, με στόχο, χρησιμοποιώντας πρόνια, τον αφανισμό οτιδήποτε άγριου μας περιβάλλει.

»Η τελευταία επίθεση της UNISON ήταν στο πάρκο του Κύπρου στην Πατησίων. Έχουν επίσης κεντρικό ρόλο στις τρέ-

χουσες επιθέσεις ενάντια στο λόφο Στρέφη και το πάρκο Δρακόπουλου. Η εταιρία είναι επίσης παρούσα σε σταθμούς μετρό, όπως της Ομόνοιας».

Α

<https://athens.indymedia.org/post/1620869/>

06/10 – Αθήνα: Εμπρηστική επίθεση σε κλούβα των ΜΑΤ στην Καισαριανή

«Σε έναν κόσμο που καταρρέει, η Κυριαρχία κρατά με νύχια και με δόντια το μονοπώλιο παραγωγής της μαζικής ανασφάλειας. Αν οι κίνδυνοι και οι απειλές που επικαλούνται οι από πάνω αυξάνονται αριθμητικά, οι εντολές και οι διαταγές που απευθύνονται προς τα κάτω παρουσιάζουν ξεκάθαρη γεωμετρική πρόοδο. Αυτό είναι το ισοζύγιο της βίαιης αναδιάρθρωσης της ζωής μας, το νέο κοινωνικό συμβόλαιο του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Ή με τα λόγια του Πέτσα “προσαρμογή η θάνατος”. [...]

»Το βασίλειο του φόβου και της ανασφάλειας είναι η κολυμβήθρα της νέας μορφής του Κράτους και της Βίας του. Ο σύγχρονος καπιταλιστικός κόσμος γεννά μόνο αστυνομίες».

**Ο ΦΟΒΟΣ ΝΑ ΑΛΛΑΞΕΙ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ
ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΕΠΙΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΞΥΝΣΗ
ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ-ΤΑΞΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ**

Εμπρηστική Επιτροπή

<https://athens.indymedia.org/post/1621106/>

07/10 – Θεσσαλονίκη: Καταδρομική επίθεση σε διμοιρία των ΜΑΤ

«Στον αντίποδα των καπιταλιστικών προσταγών το πανεπιστήμιο εκτός από έρευνα και εκμετάλλευση παράγει και την αμφισβήτησή τους. Πίσω από τα συντεχνιακά αιτήματα των φοιτητ(ρι)ών και την καθεστωτική προπαγάνδα περί κέντρων ανομίας βρίσκεται σε λανθάνουσα μορφή και χαμηλή ένταση μια όψη του πολέμου μεταξύ εκμεταλλευτών και εκμεταλλευόμενων. Για αυτό το λόγο σε στιγμές μεγάλης όξυνσης της σύγκρουσης οι φοιτητικοί αγώνες αγκαλιάζονται από μεγάλα τμήματα της προλεταριακής βάσης. Για αυτό η κατάληψη του Νοέμβρη του '73 εξελίχθηκε σε εξέγερση που έθεσε υπό αμφισβήτηση το καθεστώς.

»Εκτοτε το πανεπιστήμιο αποτέλεσε και εξακολουθεί να αποτελεί εφελτήριο κοινωνικών – ταξικών αγώνων και αντιστάσεων. Εκτοτε η αντιεξεγερτική στρατηγική του ελληνικού κράτους θέτει ως στόχο τη σταδιακή επανάκτηση του κρατικού μονοπωλίου της βίας στα πανεπιστήμια. [...]

»Στις 07/10 το μεσημέρι επιστρέψαμε ένα μικρό μερίδιο της κρατικής βίας που δεχόμαστε καθημερινά επιτιθέμενοι/ες με βόμβες μολότοφ στη διμοιρία των ΜΑΤ που φυλάει το χώρο του Στεκιού στο Βιολογικό στο ΑΠΘ. Πήραμε όλα τα απαραίτητα μέτρα για να μην κινδυνέψουν περαστικοί. Αρχικά στοχεύσαμε τους μπάτσους που βάραγαν σκοπιά κοιμώμενοι όρθιοι και αφού αυτοί φρόντισαν να εξαφανιστούν χτυπήσαμε την ίδια την κλούβα».

αναρχικοί φοιτητές, αναρχικές φοιτήτριες

<https://athens.indymedia.org/post/1621188/>

23/10 – Αθήνα: Εμπρηστική/εκρηκτική επίθεση στην οικία του παιδοβιαστή-μαστρωπού Ηλία Μίχου

«Η λίστα δεν έχει τελειωμό, οι εκφράσεις συστημικής βίας καθώς και τα περιστατικά συγκάλυψης είναι αμέτρητα. Πολλά από αυτά ίσως να μην έρθουν ποτέ στο φως της δημοσιότητας. Παραθέτοντας όμως έστω τα παραπάνω, θέλουμε να καταδείξουμε πως το κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα είναι απολύτως συνυφασμένο και εξαρτημένο από τους δικαιοκούς και κατασταλτικούς του μηχανισμούς. Είναι ένα σύμπλεγμα εξουσίας που δίνει το αίσθημα της ατιμωρησίας και της απόλυτης ελευθερίας στον κάθε μπάτσο, στον κάθε φασίστα και στον κάθε “επιφανή, φιλήσυχο και ευπρεπή πολίτη” να προβαίνουν αποκάλυπτα στα αίτημα τους, και αυτό ακριβώς είναι που θέλει να διαιωνίσει. [...]

»Ενάντια στον κόσμο της οργανωμένης σήψης και φρίκης, υπάρχει και ένας άλλος κόσμος, της αλληλεγγύης, της ενσυναίσθησης και του αλληλοσεβασμού, ο οποίος οφείλει να περιφρουρεί τα ιδανικά του, να οργανώνεται ώστε να ματώσει για αυτά, και να έχει το βλέμμα του στραμμένο στον ουρανό του

οριστικού ξεριζώματος του καπιταλισμού και του κοινωνικού του οικοδομήματος από την ιστορία».

Πυρήνες Άμεσης Δράσης

<https://athens.indymedia.org/post/1621367/>

14/10, 05/11 – Αθήνα: Εμπρηστικές επιθέσεις στις οικίες υψηλόβαθμων δικαστικών

«Στο σπίτι της δικαστικού Παναγιώτας Γιούπη, τα ξημερώματα της Παρασκευής 14 Οκτωβρίου, στη περιοχή της Γλυφάδας.

»Η Γιούπη είναι μια από τις πολλές δουλικές μαριονέτες της συμμορίας που ακούει στο όνομα ελληνική δικαιοσύνη. Ήταν η Πρόεδρος στο δικαστήριο του παιδοβιαστή και ανθρώπου των Μητσοτάκηδων, Δημήτρη Λιγνάδη, ο οποίος αποφυλακίστηκε εν μια νυκτί όντας ένοχος για βιασμούς ανήλικων παιδιών. Είναι μια δικαστής που ανήκει στο περιβάλλον επιρροής του πρεζέμπορα εφοπλιστή Βαγγέλη Μαρινάκη έχοντας εκδώσει σειρά προκλητικών αποφάσεων υπέρ των συμφερόντων του την περίοδο που ήταν αθλητική δικαστής στον Πειραιά.

»Στο σπίτι της δικαστικού Μυρσίνης Παπαχίου, τα ξημερώματα του Σαββάτου 5 Νοεμβρίου, στην περιοχή του Ζωγράφου.

»[...] Ο θρόνος που στρογγυλοκάθεται ως αντιπρόεδρος στον Άρειο Πάγο είναι φτιαγμένος από πόνο και διαλυμένες ανθρώπινες ζωές που καταστράφηκαν μέσα σε μια φυλακή.

»Η επιλογή μας να τη στοχοποιήσουμε, εκτός από τον θεσμικό της ρόλο, σχετίζεται με το γεγονός ότι αυτή την περίοδο εμπλέκεται με το σκάνδαλο της Novartis».

Πυρήνες Άμεσης Δράσης – Πυρήνας Σάκο και Βανσέτι

<https://athens.indymedia.org/post/1621582/>

15/11 – Αθήνα: Εμπρηστική επίθεση σε φορτηγό της DB Schenker

«Παράλληλα με την εισβολή του ρώσικου κράτους στα ουκρανικά εδάφη, μαίνεται ο πόλεμος του τουρκικού κράτους, ενάντια στον κουρδικό λαό, ενώ οι ΗΠΑ διεξάγουν πολέμους σε όλο τον πλανήτη. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, η DB Schenker συμμετέχει ενεργά, υποστηρίζοντας και βγάζοντας κέρδος από τους πολέμους αυτούς. [...] Είναι μια εταιρία υπεύθυνη για εγκλήματα πολέμου κατά τη διάρκεια του 2ου παγκοσμίου πολέμου, ενώ σήμερα, διατηρεί κόμβους εφοδιαστικών αλυσίδων σε δεκάδες μέρη σε όλο τον πλανήτη, μεταφέροντας και παραδίδοντας πολεμικό εξοπλισμό, όπλα όπως και κομμάτια από οχήματα, τανκ και πολεμικά αεροπλάνα. Το 2019, η DB Schenker έλαβε βραβείο από την υπηρεσία μεταφορών των ΗΠΑ, για τη συνεργασία της με το υπουργείο άμυνας των ΗΠΑ, καθώς φαίνεται να υπάρχουν ελάχιστοι διακρατικοί πόλεμοι στους οποίους η DB Schenker δεν μεταφέρει όπλα στο μέτωπο. [...]

»Ενώ η ελληνική αστυνομία καταλάμβανε σταδιακά τα Εξάρχεια, σε μια προσπάθεια κατάπνιξης της μνήμης της αντίστασης ενάντια στη χούντα, το πρωί της 15ης Νοέμβρη, πραγματοποιήσαμε εμπρηστική επίθεση σε ένα φορτηγό της DB Schenker στην οδό Βαλτινών στο Γκύζη».

Αναρχικοί/ες

<https://athens.indymedia.org/post/1621933/>

17/11 – Πάτρα: Μαζική απαλλοτρίωση στο σούπερ μάρκετ «Αράτης» και διανομή σε κοντινή λαϊκή αγορά

«Να βάλουμε φρένο στο αυξημένο κόστος ζωής που βάζει στο στόχαστρο τους ίδιους τους όρους ζωής μας. [...]

»Απέναντι στη λεηλασία της ζωής μας, το μόνο που έχουμε είναι ο ένας την άλλη. Με όπλα μας την ταξική αλληλεγγύη, οφείλουμε να στήσουμε αναχώματα απέναντι στους κεφαλαιοκράτες που μας καταδυναστεύουν. Οφείλουμε να αγωνιστούμε απέναντι στις οικονομικές και πολιτικές ελίτ, που βγάζουν καθημερινά κέρδος από την εργασία μας. Η κάθε γειτονιά, ο κάθε χώρος δουλειάς, η κάθε σχολή και σχολείο θα πρέπει να γίνουν πεδία σύγκρουσης και πάλης, για να μουν στο προσκήνιο της ιστορίας οι δικές μας ανάγκες και επιθυμίες, για να αποκτήσουμε καλύτερους όρους και συσχετισμούς πάλης, μέχρι την οριστική συντριβή του συστήματος που σπέρνει θάνατο, φτώχεια και πολέμους».

Αναρχικές – Αναρχικοί

<https://athens.indymedia.org/post/1621864/>

Για δυο σταγόνες βενζίνη

Τα Χριστούγεννα πλησιάζουν. Η ενεργειακή κρίση έχει αυξήσει το κόστος θέρμανσης και κίνησης οχημάτων σε ανεπανάληπτα επίπεδα. Η αστυνομία δεν μπορεί πια να εγγυηθεί την ομαλή λειτουργία των πρατηρίων καυσίμων, και έχει μοιράσει όπλα σε εύπορους οικογενειάρχες που φυλάνε σκοπιά στα βενζινάδικα της γειτονιάς τους σε ομάδες των τριών. Στέκονται μέσα στην παγωνιά σφίγγοντας τα όπλα τους και γελάνε με κακά αστεία. Τα ροδαλά μάγουλά τους γίνονται μελιτζανί από τα γέλια και από τα σφηνάκια που κερνάνε ο πρατηριούχος. Η επιλογή των πολιτοφυλακών γίνεται έπειτα από ενδελεχή ανάλυση των σχολίων που αφήνουν στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Είναι ξημερώματα Δευτέρας και μια νεαρή κοπέλα που οδηγεί ένα κίτρινο fiat punto του '99, παρατηρεί με τρόμο την ένδειξη της βενζίνης στο ταμπλό να αναβοσβήνει. Την παρατηρεί εδώ και μισή ώρα, κατά την οποία έχει διανύσει πάνω από 50χλμ και ξέρει ότι θα πρέπει να διανύσει τουλάχιστον τα διπλάσια ακόμη. Πλησιάζει στην Αθήνα. Πρέπει να βγει στην έξοδο της Κηφισιάς να ψάξει βενζινάδικο. Δεν έχει μία. Σχεδιάζει να βάλει 50ευρώ βενζίνη και να αφήσει στον βενζινά την ταυτότητά της. Δεν τη νοιάζει. Πρέπει να φτάσει στον προορισμό της το συντομότερο δυνατό. Στο βάθος του δρόμου βλέπει τη φωτεινή ταμπέλα ενός πρατηρίου. Διακόσια μέτρα πριν φτάσει, η μηχανή του αυτοκινήτου φτύνει τα τελευταία καυσαέρια και σβήνει. Ευτυχώς είναι κατηφόρα. Βγάζει ταχύτητα και αφήνει το αυτοκίνητο να τσουλήσει. Μπαίνοντας στο βενζινάδικο κατεβάζει το παράθυρο και κοιτάει τον βενζινά στα μάτια με όση σιγουριά και αυτοπεποίθηση μπόρεσε να βρει μέσα της. «50 ευρώ απλή» του λέει. Η σιγουριά της μικρής και το αθώο πρόσωπό της έδιωξαν την καχυποψία από το πρόσωπο του βενζινά, που δεν έχει συνηθίσει πια να ακούει 50ευρα.

Όσο γέμιζε, ο βενζινάς προσπαθούσε να βρει την κατάλληλη γωνία για να βλέπει τα πόδια της. Φορούσε τζιν όμως και ξενέρωσε. Έκανε ένα νεύμα ξενέρας στους μεθυσμένους ένοπλους οικογενειάρχες που χαριεντίζονταν στην απέναντι νησίδα. Αυτοί με τη σειρά τους χαχάνισαν σαν μεγαλόσωμα πουλιά.

«Να σου πω, έχω ένα πρόβλημα...», ακούγοντας τα λόγια αυτά την ώρα που έκλεινε την τάπα του ντεπόζιτου, ο βενζινάς εξαγριώθηκε. Κατάλαβε αμέσως ότι έκανε μαλακία που επιστεύτηκε τη μικρή. «Πιατί δεν μου το είπες το πρόβλημα πριν σουβάλω βενζίνη μωρή καριόλα;!» έφτυσε μέσα από το ανοιχτό παράθυρο. Η μικρή πανικοβλήθηκε. Η φάτσα του της θύμιζε μπράβο από ταινία. «Έχω αφήσει το πορτοφόλι μου σπίτι... Σε παρακαλώ... Θα σου αφήσω την ταυτότητά μου!», είπε η κοπέλα και άρχισε να ψαχουλεύει βιαστικά την τσάντα της. «Τι να την κάνω την ταυτότητά σου γαμώ τους τζαμπατζήδες μου μέσα;!» συνέχισε αυτός φτύνοντας, και έβγαλε από την τσέπη του μπουφάν του ένα πάκο ταυτότητες και τις της κόλλησε στη μούρη. «Τι να τις κάνω τις ταυτότητές σας γαμώ!; Να τις δώσω στο αφεντικό να τις φάει!;».

Ο υπάλληλος του πρατηρίου έκανε δυο βήματα πέρα και άρπαξε ένα μπιτόνι και ένα μακρύ σωληνάκι που ήταν προσεκτικά τοποθετημένα μαζί. Η νεαρή οδηγός κατάλαβε πως ετοιμαζόταν να τραβήξει έξω τη βενζίνη που της είχε μόλιςβάλει. Το μυαλό της πάγωσε. Δεν υπήρχε αυτή η επιλογή. Τι θα έκανε μετά; Πώς θα αναζητούσε άλλο πρατήριο; Σαν από μόνα τους, τα χέρια της σηκώθηκαν κι έσφιξαν το τιμόνι. Το δεξί χέρι έστριψε το κλειδί στη μίζα και η μηχανή του punto βρυχήθηκε ξανά με ζωντάνια.

Ο βενζινάς χλόμιασε κι έκανε να της ανοίξει την πόρτα που όμως η οδηγός είχε προλάβει να κλειδώσει. Ακούστηκε το γκάκι της και τα λάστιχά της να τρίζουν στο δάπεδο του βενζινάδικου. Ο υπάλληλος του πρατηρίου εκσφενδονίστηκε και στην πορεία του κοπάνησε σε ένα σταντ με λιπαντικά μηχανής. Σύρθηκε μαζί με τα λιπαντικά κάμποσα μέτρα ενώ το punto έβγαине πια στο δρόμο.

Ένας από τους μεθυσμένους οικογενειάρχες που είχε πάρει χαμπάρι τα βρισίδια του βενζινά προχώρησε στον δρόμο με έξαψη. Είχε ακούσει τόσες ιστορίες στη δουλειά, αλλά αυτού δεν του είχε τύχει ποτέ κάτι παρόμοιο. Ακόμα και ο φλώρος ο junior δεν είχε βρεθεί σε ανταλλαγή πυροβολισμών και ένα χρόνο τώρα του είχε πάρει τ' αυτιά. Ήταν η στιγμή του. Σήκωσε το όπλο του, σημάδεψε και με νηφαλιότητα πίεσε τη σκανδάλη.

Ένας εκκωφαντικός κρότος είναι ο τελευταίος ήχος που θα ακούσει η νεαρή οδηγός. Ίσως –ανεπαίσθητα– να άκουσε και το τζάμι του punto να θρυμματίζεται. Η σφαίρα πέρασε μέσα από το μαξιλαράκι του οδηγού, ύστερα μέσα από τα πιασμένα μαλλιά της και καρφώθηκε χαμηλά στο κεφάλι της. Το punto διένυσε κάποιες στιγμές ακυβέρνητο και γρήγορα καβάλησε τη νησίδα, ανατράπηκε και σύρθηκε κάμποσα μέτρα στον νοτισμένο δρόμο μέχρι να συγκρουστεί απαλά με ένα διερχόμενο αυτοκίνητο.

Ο μπάτσος πλησίασε το αναποδογυρισμένο αυτοκίνητο. Στον ουρανό του αυτοκινήτου –που πλέον ήταν πάτωμα– μέσα από τα σπασμένα τζάμια, διέκρινε την ταυτότητά της. Την πήρε στα χέρια του και προχώρησε στο περιπολικό να ελέγξει τα στοιχεία της.

Οι οικογενειάρχες πολιτοφύλακες στέκονταν δίπλα του, και γύρω τους ένα πλήθος ενθουσιασμένων φιλήσυχων πολιτών. Το σήμα ήρθε την ώρα που οι εκαβίτες περνούσαν δίπλα τους με το φορείο. «Μεγάλε, δεν θα το πιστέψεις!» είπε ο μπάτσος στο οικογενειάρχη σκοπευτή. «Η τύπισσα δεν είχε καν δίπλωμα!». «Ποιος ξέρει ποιον έσωσες από του χάρου τα δόντια!». Ο δολοφόνος κορδώθηκε χαμογελαστός και ο μπάτσος άρχισε να χαχανίζει με τη μαλακία που είπε. Το πλήθος γύρω τους άρχισε να χαχανίζει κι αυτό.

Η παραπάνω ιστορία είναι εμπνευσμένη από μια παρατήρηση σχετικά με τη δολοφονία του Κώστα Φραγκούλη στις 05/12/2022, σε έναν λογαριασμό στα social media: «Αν δεν καταλαβαίνεις γιατί η δολοφονία έχει ρατσιστικά κίνητρα, δοκίμασε να αλλάξεις το “16χρονος Ρομά” στην είδηση: “Αστυνομικός πυροβόλησε στο κεφάλι 30χρονη μεταφράστρια. Η άτυχη γυναίκα, οδηγός mini cooper, δεν πλήρωσε βενζίνη 20€ σε πρατήριο της οδού Πειραιώς”».

Η Δυστοπία δεν είναι φαντασία Ο 16χρονος Κώστας Φραγκούλης δολοφονήθηκε για 20 ευρώ βενζίνη

Τα παραπάνω γεγονότα δεν είναι και τόσο φανταστικά. Τα ξημερώματα της Δευτέρας 5 Δεκεμβρίου στην πόλη της Θεσσαλονίκης, ο 16χρονος Κώστας Φραγκούλης προσπάθησε να φύγει από ένα βενζινάδικο μην πληρώνοντας το ποσό των 20ευρώ που είχε γεμίσει. Μπάτσοι της ομάδας ΔΙΑΣ που άραζαν στο καφέ του πρατηρίου, τον καταδίωξαν και πυροβόλησαν σε ευθεία βολή. Ο 16χρονος κατέληξε στις 13/12, αφού νοσηλεύτηκε διασωληνωμένος για 8 ημέρες με κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις, και μετά από επέμβαση στον εγκέφαλο για να του αφαιρεθεί η σφαίρα του μπάτσου. Παράλληλα –και δεδομένης της πρωτοφανούς σιωπής του νοσοκομείου για μια τόσο δημόσια υπόθεση– κυκλοφόρησαν φήμες πως οι γιατροί γνώριζαν από την επόμενη κιόλας μέρα πως έχει επέλθει εγκεφαλικός θάνατος για το παιδί, και πως η κυβέρνηση και η αστυνομία επιβάλλουν ομερτά για να διαχειριστούν πιο ομαλά μια κατάσταση οργής. Μια οργή που θα τους έσκαγε στα μούτρα σε συνδυασμό με την επεταίου της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου στις 6 Δεκεμβρίου. Ο ρατσιστικός ελληνικός βόθρος δεν έχει απογοητεύσει ούτε αυτή τη φορά. Ο πρωθυπουργός της χώρας, Κυρ. Μητσοτάκης, την ίδια μέρα της δολοφονίας ανακοίνωσε χριστουγεννιάτικο μπόνους 600ευρώ για τους μπάτσους. Τα ΜΜΕ δίνουν άπλετο χώρο και χρόνο στον δικηγόρο του μπάτσου, Κούγια, να ξεπλύνει τον πελάτη του μιλώντας για άλλη μια φορά –όπως και το Δεκέμβρη του 2008– για εξοστρακισμούς και ευάλωτους αστυνομικούς, ενώ οικογενειάρχες και φιλήσυχοι πολίτες ξερνούν ρατσιστικό μίσος στα social media κρατώντας το οπλισμένο χέρι του επόμενου μπάτσου-δολοφόνου πιο σταθερό, πιο σίγουρο.

Ναι, είσαι Ρατσιστής

«Άλλη μια εν ψυχρώ εκτέλεση από αστυνομικό έρχεται να προστεθεί στον μακρύ κατάλογο των θυμάτων της αστυνομικής βίας». Αυτός θα περίμενε κανείς να είναι ο τίτλος της είδησης που εισήλθε βίαια στην επικαιρότητα τις τελευταίες ημέρες. Παρ' όλα αυτά, για την πλειονότητα του τύπου η καταγωγή του θύματος δεν θα μπορούσε να μείνει εκτός. Ρομά. Φυσικά δεν θα μπορούσε να μείνει εκτός, καθώς αυτή η λέξη, αυτή η καταγωγή, είναι και η αιτία της εκτέλεσης. Για το πιο συντηρητικό κομμάτι της κοινωνίας, η λέξη Ρομά και η παραβατικότητα που «συνεπάγεται» αποτελεί δικαιολόγηση της εκτέλεσης από τον αστυνομικό, για το υπόλοιπο η χρήση αυτής της λέξης, μπροστά ή πίσω από την είδηση, συνδηλώνει το ρατσιστικό κίνητρο και τον διαχωρισμό που υφίστανται οι Ρομά στη βάση του δομικού ρατσισμού. Όμως ο συστημικός τύπος και η ΕΛ.ΑΣ. δεν αρκέστηκαν στην απλή αναφορά της ταυτότητας του θύματος, αλλά συνέχισαν με την κυκλοφορία άρθρων για αστυνομικούς της ομάδας ΔΙΑΣ. που χαροπαλεύουν, ταυτόχρονα με άρθρα ότι οι ίδιοι αστυνομικοί βγήκαν από το νοσοκομείο. Αυτός ο δομικός ρατσισμός που δικαιολογεί τους αστυνομικούς να πυροβολούν Ρομά, ενυπάρχει στην εκπαίδευση, την υγεία, την εργασία, την κοινωνική ζωή και φυσικά και στα βενζινάδικα. Ο δομικός ρατσισμός είναι αυτός που επιτρέπει σε έναν αστυνομικό να πληρώσει 20 ευρώ βενζίνη σε μια Ελληνίδα γυναίκα (που δεν λειτουργούσε η χρεωστική της κάρτα) στον Βόλο, και παράλληλα στη Θεσσαλονίκη σπάζει το χέρι του αστυνομικού ώστε να πυροβολήσει τον δεκαεξάχρονο που έφυγε χωρίς να πληρώσει 20 ευρώ βενζίνη. Όσο φασίστας και να ήταν ο τελευταίος αστυνομικός, αν οδηγούσε κάποιος άλλος αυτό το αμάξι, θα δυσκολευόταν να τον πυροβολήσει. Υπό αυτό το πρίσμα, μια ακόμη σύλληψη και καταδίκη ενός εκτελεστή αστυνομικού δεν είναι αρκετή για να σταματήσει η αστυνομική βία. Αυτό είναι κάτι που εντυπώνεται στο σώμα κάθε καταπιεσμένου, για το φύλο, τη φυλή και την τάξη του, και οι Ρομά φαίνεται να το γνωρίζουν καλά, γι' αυτό

**οι εξεγέρσεις από τις κοινότητες των Ρομά είναι δίκαιες και επιβεβλημένες,
η αλληλεγγύη μας το ζητούμενο**

Εργατικά Νέα

Εργατικό ατύχημα στο Jumbo Παγκρατίου

Τρεις υπάλληλοι τραυματίστηκαν στο Jumbo Παγκρατίου το Σάββατο 8 Οκτώβρη, έπειτα από πτώση ανελκυστήρα εμπορευμάτων. Χωρίς καμία ντροπή, η διοίκηση αποφάσισε να συνεχίσει τη λειτουργία του καταστήματος, έως ότου κλείσει τελικά το απόγευμα υπό το βάρος των πιέσεων από τα σωματεία και τον συγκεντρωμένο κόσμο. Μπάτσοι οι οποίοι στάλθηκαν στο σημείο συνεισέφεραν στην προσπάθεια της εργοδοσίας να διατηρήσει το κατάστημα ανοιχτό. Χωρίς καμία ντροπή, η ανακοίνωση της διοίκησης αναφέρεται σε «ελαφρύ» τραυματισμό, όταν οι εργαζόμενοι είχαν κατάγματα και χρειάστηκαν χειρουργεία λόγω του τραυματισμού τους.

Η αλυσίδα της Jumbo έχει ιστορία στην εργοδοτική ασυδοσία. Άξιος αναφοράς αποτελεί ο κανονισμός εργασίας που είχε έρθει στην επιφάνεια στο τέλος του 2021, και προέβλεπε πρόστιμο μέχρι και το ¼ του μισθού στους «παραβάτες εργαζομένους», ενώ όριζε πως «χρόνος εργασίας θεωρείται αποκλειστικά και μόνο εκείνος κατά τον οποίο οι εργαζόμενοι παρέχουν πραγματική υπηρεσία που τους έχει ανατεθεί».

Στα ναυτιλιακά κάτεργα

01/11 Εργατικό ατύχημα σε πλωτή δεξαμενή στη Σαλαμίνα εργαζόμενο σε ιδιωτική εταιρία ναυπηγοεπισκευαστικών εργασιών.

28/11 Φορτοεκφορτωτής τραυματίστηκε στο λιμάνι της Χίου.

14/10 Εργατικό ατύχημα σε δεξαμενόπλοιο σε ναυπηγείο στη Σαλαμίνα.

28/09 Εργατικό ατύχημα στην προβλήτα Ι του οργανισμού λιμένων Πειραιά.

Η μεγάλη επιτυχία των εφοπλιστών στην Ελλάδα, «η μεγαλύτερη ναυτιλιακή δύναμη παγκοσμίως», χτίστηκε πάνω στην εκμετάλλευση και την εξόντωση των εργαζομένων. Τα εργατικά ατυχήματα στα ναυτιλιακά κάτεργα είναι αμέτρητα και καθημερινά. Εδώ παρατίθενται μόνο κάποια ενδεικτικά από μια –ομολογουμένως πρόχειρη– αποδελτίωση από τα καθεστωτικά ΜΜΕ. **Οι μεγάλες επιτυχίες των αφεντικών, είναι βαμμένες από το αίμα των εργατών.**

Απεργία στη Μαλαματίνα

Η εταιρία ΜΑΛΑΜΑΤΙΝΑ πέρασε στην ιδιοκτησία της Mantis A.E. με πολύ σκανδαλώδεις όρους. Η τελευταία ανήκει στον Αλέξανδρο Κρομμύδα, γαμπρό του υπουργού Ανάπτυξης, Κώστα Σκρέκα. Με την ανάληψη της διεύθυνσης της επιχείρησης ΜΑΛΑΜΑΤΙΝΑ, οι νέοι ιδιοκτήτες εξαπέλυσαν «ανθρωποκυνηγικό» κατά των εργαζομένων, προχωρώντας σε παράνομες απολύσεις, και εκβιάζοντας για την υπογραφή ατομικών συμβάσεων, σε αντίθεση με όσα προέβλεπε το σχέδιο εξυγίανσης μέσω του οποίου πήραν την επιχείρηση.

Στη συνέχεια, μετά τις απεργιακές κινητοποιήσεις των εργαζομένων για την ανάκληση των απολύσεων και την υπογραφή συλλογικής σύμβασης εργασίας, η νέα εργοδοσία συγκρότησε παράνομη ομάδα απεργοσπαστών για να θέσει σε λειτουργία το εργοστάσιο στο Καλοχώρι της Θεσσαλονίκης. Επιστράτευσε με κυβερνητικές πλάτες τις δυνάμεις καταστολής για να «μπάξει» ανενόχλητη τους απεργοσπάστες στο εργοστάσιο, σπάζοντας με τη βία των ΜΑΤ το απεργιακό μπλόκο των απεργών στην πύλη του εργοστασίου.

Συγχρόνως, για να καταστείλει την αγωνιστική διάθεση των εργαζομένων, και να τους τρομοκρατήσει, εξαπόλυσε ένα πογκρόμ δικαστικών διώξεων για να ποινικοποιήσει τον απεργιακό αγώνα τους, απέλυσε παράνομα ηγετικά συνδικαλιστικά στελέχη του σωματείου και της ομοσπονδίας του κλάδου, και επιχείρησε παράνομα να ιδρύσει νέο εργοδοτικό σωματείο με απεργοσπάστες και άτομα των γραφείων της επιχείρησης.

Το υπόλοιπο του κειμένου στον σύνδεσμο
<https://athens.indymedia.org/post/1622061/>

Παρέμβαση στο Κέντρο Ξένων Γλωσσών (ΚΞΓ) Γράψα στην οδό Πατησίων στην Κυψέλη, από την «Πρωτοβουλία Εργαζομένων και Ανέργων στην ιδιωτική εκπαίδευση», στις 9 Νοέμβρη, ημέρα γενικής απεργίας

«Το πρωί ήμασταν στο μπλοκ με τα σωματεία βάσης στην πορεία και λίγες ώρες μετά το τέλος της απεργιακής πορείας προχωρήσαμε σε παρέμβαση με 40 συναδέλφισσες/ους και αλληλέγγυες/ους στο παράρτημα της αλυσίδας των Κέντρων Ξένων Γλωσσών (ΚΞΓ) Γράψα στην οδό Πατησίων στην Κυψέλη. Για μιάμιση ώρα παραμείναμε στην είσοδο του ΚΞΓ Γράψα με συνθήματα, προκηρύξεις, πανό και μικροφωνική. Καταγγείλαμε την παραβίαση των εργασιακών δικαιωμάτων όλων των κλάδων που εργαζόμαστε στην επιχείρηση ΚΞΓ Γράψα, είτε δουλεύουμε στις τάξεις είτε στη γραμματεία είτε στην καθαριότητα είτε στη διανομή φυλλαδίων. Με την παρέμβαση αυτή συνεχίζουμε τους αγώνες στα ΚΞΓ, όπου είναι γενικευμένη η εργοδοτική ασυδοσία, καθώς δεν υπάρχει αντίπαλο δέος από τη δράση κάποιου σωματείου. Πιάνουμε το νήμα από τον νικηφόρο αγώνα που δώσαμε με τις απολυμένες/ους από το ΚΞΓ MLC Athens στο κέντρο της Αθήνας, αλλά και από τις αποτελεσματικές δράσεις ενάντια στη λεηλασία των εργασιακών δικαιωμάτων από την αλυσίδα “Διακρότημα”».

Η πρωτοβουλία καταγγέλλει πως στα ΚΞΓ Γράψα, «στις εργαζόμενες/ους επιβάλλονται 50λεπτα μαθήματα, παρ’ όλο που η διδακτική ώρα έχει θεσμοθετηθεί στα 45 λεπτά, με το έξτρα πεντάλεπτο να μένει απλήρωτο. Οι αδήλωτες ώρες εργασίας είναι συνήθως πάνω από τις μισές. Καταβάλλεται το κατώτατο ωρομίσθιο που βεβαίως πολύ δύσκολα φτάνει για να επιβιώσει κανείς, ενώ η πενιχρή αύξηση που δόθηκε την 1η του Μάη σε όλες/ους τις/τους εργαζόμενες/ους όλων των κλάδων ενσωματώθηκε στις δηλωμένες ώρες, αλλά ταυτόχρονα αφαιρέθηκε ισόποσα από τις αδήλωτες... Έτσι δεν δόθηκε καμία αύξηση!

Για τα ιδιαίτερα μαθήματα τα οποία γίνονται εντός του χώρου εργασίας, οι ώρες εργασίας είναι αδήλωτες και οι εργαζόμενες/οι πληρώνονται με... 5 ευρώ την ώρα. Το ίδιο συμβαίνει και με τις υπερωρίες (επαναληπτικά μαθήματα, μαθήματα ένταξης καινούργιων μαθητών/τριών που ενσωματώνονται κατά τη διάρκεια της χρονιάς στα ήδη υπάρχοντα τμήματα, μαθήματα προετοιμασίας για εξετάσεις πιστοποίησης γλωσσομάθειας). Οι εργαζόμενες/οι εξαναγκάζονται να αποδεχτούν τις διαρκείς τροποποιήσεις του προγράμματος διδασκαλίας το οποίο ορίζεται από την ατομική σύμβαση εργασίας, χωρίς να μπορούν να αρνηθούν την ανάθεση τμημάτων ή την αλλαγή του ωραρίου εργασίας, ακόμη και αν είναι αναγκασμένες/οι να δουλέψουν άλλες 8 ή 10 ώρες την ίδια μέρα και να μετακινηθούν σε διαφορετικά παραρτήματα με χρονικό περιθώριο μισής ώρας. Έτσι επιβάλλεται απόλυτη διαθεσιμότητα της ζωής τους».

Στις συσκέψεις με τον εργοδότη «διαμορφώνεται ένα ανταγωνιστικό κλίμα με επιβράβευση των πιο παραγωγικών και επιπλήξεις για τους υπόλοιπους, ενώ επιβάλλονται αφορητές συνθήκες εργασίας: καθημερινή επιτήρηση σε σχέση με την ενδυμασία (“professional look”), “επισκέψεις” των συντονιστών κάθε γλώσσας στις αίθουσες διδασκαλίας για να “αξιολογήσουν” καθηγήτριες/ές (μάλιστα την περίοδο του υποχρεωτικού εγκλεισμού η παρακολούθηση γινόταν με καταγραφή του μαθήματος μέσω ηλεκτρονικής πλατφόρμας), άσκηση πίεσης στις/στους εργαζόμενες/ους να πείσουν μαθήτριες/ές να μην εγκαταλείψουν την τάξη ή να προεγγραφούν για την επόμενη σχολική χρονιά».

Για τις μαζικές απολύσεις στη Beat (ή FreeNow)

Η Beat, startup εταιρία που δημιουργήθηκε στην Ελλάδα, είχε εξαγοραστεί από την Daimler (μητρική εταιρία της Mercedes-Benz), και ακολούθως συμπεριλήφθηκε κάτω από την «ομπρέλα» της FreeNow μαζί με άλλες εξαγορασμένες startup σχετικές με υπηρεσίες μετακίνησης. Ακολουθώντας τις μαζικές απολύσεις από τους κολοσούς της ψηφιακής βιομηχανίας (βλ. Twitter, Meta), η Beat αποφάσισε να αποσύρει τις δραστηριότητές της από τη Λατινική Αμερική, και ως εκ τούτου να πάρει και εκείνη τη σκυτάλη των μαζικών απολύσεων. Η «στρατηγική απόφαση», όπως χαρακτηριστικά ονομάζεται στις ανακοινώσεις της εταιρίας, πρακτικά σηματοδοτεί την απόλυση 169 εργαζομένων στην Ελλάδα, και περίπου 700 ακόμα σε Ολλανδία και Λατινική Αμερική.

Στον χώρο της πληροφορικής έχει διαδοθεί πολύ τα τελευταία χρόνια η δημιουργία εταιριών startup. Η μορφή τους επιτρέπει στα αφεντικά να μετακυλήσουν τυχόν ζημιές της εταιρίας στους εργαζομένους τους. Σε περίπτωση εξαγοράς της εταιρίας, τα αφεντικά θα πλουτίσουν, οι εργαζόμενοι θα «ανταμειφθούν» με ένα μικροσκοπικό κομμάτι της πίτας, ώστε ακολούθως, στην πλειοψηφία των περιπτώσεων, να απολυθούν.

Πιο αναλυτικά:

Οι startup εταιρίες εξαρτώνται σε πολύ μεγάλο βαθμό από τις χρηματοδοτήσεις τους. Αυτό τις οδηγεί πολλές φορές σε ξαφνικό κλείσιμο, σε περιόδους που η χρηματοδότησή τους δεν είναι επαρκής, και στο συνεχές τρέξιμο να βγει περισσότερη δουλειά σε λιγότερο χρόνο, ώστε να μπορούν να εξασφαλίσουν επενδυτές κατά τους κύκλους χρηματοδοτήσεων.

Ακόμη, συχνό είναι να δίνεται σε εργαζομένους το δικαίωμα αγοράς μετοχών*. Έτσι, επιχειρείται να δοθεί η εντύπωση στους εργαζομένους ότι διαθέτουν αντίστοιχη θέση με τα αφεντικά, αναζητώντας επί της ουσίας ως αντάλλαγμα να ανεκτούν μείωση του μισθού τους όταν η εταιρία δεν έχει την απαραίτητη χρηματοδότηση, να δουλέψουν υπό ασφυκτικούς ρυθμούς για να βγουν παράλογες προθεσμίες, και άλλα. Εν ολίγοις, επιχειρείται να μεταφερθούν σε αυτούς τα ρίσκα των επενδύσεων των αφεντικών τους.

Στο φινάλε, όμως, φαίνεται πως οι εργαζόμενοι είναι αναλώσιμοι, και αρκεί μια στρατηγική απόφαση, όπως στην περίπτωση της Beat, ώστε να απολυθούν εν μια νυκτί σχεδόν 1000 εργαζόμενοι.

*Επί της ουσίας, όταν εξαγοραστεί η startup μπορούν να αγοραστούν οι μετοχές της από όποιον έχει τα δικαιώματα, στην τιμή της μετοχής που είχε συμφωνηθεί στο παρελθόν, ώστε να πουληθούν ακολούθως σε πολύ υψηλότερη.

Πλέοντας από τις δημόσιες δομές υγείας στη γαλέρα των ακτοπλοϊκών

Η υπηρεσία υπαίθρου, αυτό που είναι κοινώς γνωστό ως αγροτικό, είναι το χαμηλότερο σκαλοπάτι στην εργασιακή κλίμακα των γιατρών που εργάζονται στη δημόσια υγεία. Είναι συχνά η πρώτη ενεργή επαφή των γιατρών με τη δουλειά, και οι θέσεις τους αφορούν δομές της πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας (ΠΦΥ), δηλαδή κέντρα υγείας και περιφερειακά ιατρεία, άλλοτε κοντά στις πόλεις και άλλοτε σε δυσπρόσιτες περιοχές της επαρχίας, όπως νησιά και ορεινά χωριά. Οι συμβάσεις των αγροτικών είναι ορισμένου χρόνου (ενός έτους), και η υπηρεσία αυτή είναι υποχρεωτική για να μπορέσει ένας γιατρός οποιασδήποτε ειδικότητας να μονιμοποιηθεί στο δημόσιο σύστημα υγείας.

Οι ανάγκες που καλύπτονται προσωρινά στις δομές της πρωτοβάθμιας από τους αγροτικούς είναι πάγιες και διαρκείς για την κοινότητα, τόσο σε επείγουσα όσο και σε τακτική βάση, και θα έπρεπε αυτονόητα να καλύπτονται από μόνιμο προσωπικό.

Ο θεσμός της υπηρεσίας υπαίθρου χρησιμοποιείται εδώ και 55 χρόνια για το «μπάλωμα» κενών σε πρωτοβάθμιες, δευτεροβάθμιες ακόμη και τριτοβάθμιες δομές υγείας, αξιοποιώντας ιατρούς που δεν έχουν την απαραίτητη εκπαίδευση και πείρα, αντί για μόνιμες προσλήψεις ειδικευμένων γιατρών. Αγροτικοί γιατροί μετακινούνται συνεχώς σε υποστελεχωμένα τμήματα νοσοκομείων, αποδυναμώνοντας περαιτέρω τις αποψιλωμένες δομές της ΠΦΥ. Οι μετακινήσεις εντάθηκαν την περίοδο της πανδημίας, κατά τη διάρκεια της οποίας καλούνταν ανειδίκευτοι απόφοιτοι ιατρικής να στελεχώσουν όπως-όπως ακόμη και τα τμήματα Covid.

Από το 2007, μέσα από μια κοινή υπουργική απόφαση των υπουργείων υγείας και ναυτιλίας, στο πλαίσιο των θέσεων που μπορούν να στελεχωθούν από αγροτικούς γιατρούς εντάχθηκαν τα «ειδικά περιφερειακά ιατρεία» των πλοίων.

Πρόκειται για σύμπραξη των παραπάνω υπουργείων με τις εταιρείες των πλοίων που τελούν δρομολόγια από τον Πειραιά ή άλλα λιμάνια, στα νησιά των Κυκλάδων, των Δωδεκανήσων, του Βορείου Αιγαίου, την Κρήτη και το Ιόνιο.

Στις θέσεις αυτές ξεγυμνώνεται η πλήρης υποτίμηση της εργασίας των υγειονομικών, η απαξίωση του χρόνου και της ζωής τους. Καλείται κανείς να εργάζεται αποκλειστικά εν πλω, να ζει και να δουλεύει στο καράβι με τα ελάχιστα μέσα ιατροφαρμακευτικού εξοπλισμού, και με το μέγιστο βάρος της ευθύνης που προκύπτει από την έλλειψη πρόσβασης

σε οποιασδήποτε οργανωμένη δομή ή τη δυνατότητα βοήθειας από συναδέλφους.

Όλα αυτά μάλιστα επιβαρύνονται από ένα καταπιεστικό περιβάλλον εργασίας που λειτουργεί με αυστηρά ιεραρχικούς όρους, όπου ο πλοίαρχος και οι αξιωματικοί έχουν την απόλυτη εξουσία για τη διαχείριση κάθε ζητήματος επάνω στο καράβι.

Αυτό που συμβαίνει συγκεκριμένα με τους αγροτικούς που εργάζονται με το παραπάνω καθεστώς στην 7η υγειονομική περιφέρεια της Κρήτης, είναι η αποκλειστική διάθεσή τους στις εταιρείες που συνδέουν την Κρήτη με τον Πειραιά. Δεν υπάρχει η δυνατότητα να δουλέψουν ούτε μέρα στα αντίστοιχα κέντρα υγείας στα οποία εικονικά μόνο ανήκουν (Βάμου για τα Χανιά και Αγ. Βαρβάρας για το Ηράκλειο), δεν μπορούν να κάνουν εφημερίες, και άρα βρίσκονται στην πλήρη εκμετάλλευση των εφοπλιστών, παίρνοντας τον βασικό μισθό (ο οποίος πληρώνεται από το δημόσιο). Ταυτόχρονα οι ήδη υποστελεχωμένες δημόσιες μονάδες της πρωτοβάθμιας πηγαίνουν λίγο πιο κοντά στον γκρεμό της διάλυσής τους, που χρόνια τώρα επιχειρείται από το κράτος και το κεφάλαιο.

Έχουν δοθεί τοπικοί αγώνες και παρεμβάσεις από το 2006 μέχρι σήμερα για το ζήτημα αυτό, από τους αγροτικούς των πλοίων, σωματεία και πρωτοβουλίες αλληλεγγύης (αγροτικοί γιατροί στο ΚΥ Σαλαμίνας, αγροτικοί γιατροί Λέσβου, παρεμβάσεις κατοίκων στο ΚΥ Βάμου) αλλά έχουν καταφέρει ελάχιστα και προσωρινά αποτελέσματα απέναντι σ' έναν νόμο που ευτελίζει πλήρως τη δουλειά του υγειονομικού και την έννοια της δημόσιας υγείας, για να αυξηθούν λίγο ακόμα τα κέρδη των μεγαθηρίων της ακτοπλοΐας.

Εν όψει της ψήφισης του νέου νομοσχεδίου για την υγεία στις 30/11, που μέσα από μια σειρά από διατάξεις ισοπεδώνει ό,τι έχει απομείνει δημόσιο και δωρεάν στο σύστημα υγείας, όλα αυτά είναι απλά άλλη μία έκφραση της κρατικής πολιτικής που καθιστά τις ζωές όλο και πιο αναλώσιμες, την εργασία μας όλο και πιο φτηνή.

Είναι λοιπόν η στιγμή να αντιληφθεί κάθε υποκείμενο την ανάγκη για κοινούς αγώνες των υγειονομικών με όλη την κοινωνία, διεκδικώντας δημόσια και δωρεάν υγεία για όλους. Είναι άλλη μία από τις πολλές μάχες που έχουμε να δώσουμε για να κερδίσουμε τη ζωή απέναντι σε πολιτικές που σπέρνουν τον θάνατο.

✍️ Α.Κ.

Για τις μαζικές απολύσεις στους κολοσσούς της πληροφορικής

Οι καραντίνες των προηγούμενων ετών έφεραν συνακόλουθα τη διαμεσολάβηση ενός μεγάλου κομματιού της μέρας των ανθρώπων από τον ψηφιακό κόσμο. Πολλές εταιρίες από τη βιομηχανία της τεχνολογίας είδαν αυτή τη συνθήκη ως ευκαιρία για περισσότερα κέρδη. Εταιρίες όπως η Amazon, που κατάφερε να διπλασιάσει τα κέρδη της κατά τη διάρκεια της πανδημίας, κάναν προσλήψεις ώστε να καταφέρουν να ανταπεξέλθουν στην αυξανόμενη ζήτηση. Σήμερα, διαδέχεται την υγειονομική κρίση μια ενεργειακή κρίση. Οι Amazon, Twitter, Meta και πολλές άλλες εταιρίες πραγματοποίησαν τους τελευταίους δύο μήνες μαζικές απολύσεις της τάξης των χιλιάδων.

Βέβαια, κανένα διευθυντικό στέλεχος από τις προαναφερόμενες εταιρίες δεν ήρθε προ εκπλήξεως όταν το ισοζύγιο κερδών του φάνηκε να μειώνεται. Άσχετα με το γεγονός ότι τα διευθύνοντα συμβούλια προτιμούν να παρουσιάζονται ως ομάδες ηλιθίων παρά αδίστακτων, η πραγματικότητα είναι ότι γνώριζαν πολύ καλά πως η φρενήρης αύξηση ζήτησης και παραγωγής στον τομέα θα κατέπεφτε νωρίτερα ή αργότερα. Η μεγιστοποίηση των κερδών τους είχε ως προϋπόθεση την κάλυψη της αντίστοιχης ζήτησης, με κάθε δυνατό μέσο. Όταν η μπίζνα παύει να είναι προσοδοφόρα, αρκεί ένα μαζικό mail και υποχρεωτική τηλεργασία για μια ημέρα, ώστε να «διορθωθεί» το πρόβλημα.* Υπόθεση: Οι μαζικές απολύσεις ως στρατηγική επαναδιαπραγμάτευσης με ευνοϊκότερους όρους για τα αφεντικά.

Οι μαζικές απολύσεις σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα αναδεικνύουν μια σύμπτωση επιλογών μεταξύ των μεγάλων αφεντικών του κλάδου. Ακόμη, σηματοδοτούν την αύξηση των προσφερόμενων εργαζομένων για εργασία στον κλάδο. Η ιστορία όμως δεν τε-

λειώνει εκεί. Οι εργαζόμενες στην τεχνολογία είναι οι πιο περιζήτητες τα τελευταία χρόνια, και επομένως απολαμβάνουν τους ευνοϊκότερους όρους εργασίας. Αυτό προφανώς είναι σημείο χασούρας από τη σκοπιά των αφεντικών. Έτσι, η φαινομενικά απρόβλεπτη κρίση στον τεχνολογικό κλάδο, ίσως μετασχηματίζεται και ως ευκαιρία για τα αφεντικά τα οποία ξαναθέτουν επί τάπητος αυτά που ως τώρα ήταν δεδομένα.

Όσο λοιπόν τα αφεντικά φαίνεται να δρουν από κοινού, να μην μείνει κανένα μόνο. Να δώσουμε τις συλλογικές μας απαντήσεις, στη σύμπραξη κράτους και κεφαλαίου. Απέναντι στις κρίσεις, τα κέρδη και τους εκβιασμούς των αφεντικών, να συλλογικοποιήσουμε τις διεκδικήσεις μας, ώστε να μην παίζουμε συνεχώς το στημένο παιχνίδι τους από θέση μειονεκτική.

* Η απόλυση του σχεδόν 50% των εργαζομένων στο Twitter έγινε εν μια νυκτί μέσω mail, και με τα γραφεία να είναι κλειστά για μια ημέρα για όλους τους εργαζομένους. Κανένα αφεντικό δεν θα 'θελε άλλωστε, όταν οι εργαζόμενοι μπορούν να δουλέψουν από το σπίτι, να συζητάνε από κοινού και δια ζώσης τις απολύσεις των συναδέλφων τους.

Υ.Γ: Σαν να μη φτάναν όλα αυτά, ο Elon Musk μέσω mail απαίτησε από τους εναπομείναντες εργαζόμενους, να δουλεύουν «περισσότερες ώρες και πιο εντατικά». Αντίστοιχους εκβιασμούς πραγματοποιεί χρόνια και η Amazon μέσω της διαρκούς αξιολόγησης των εργαζομένων και των εξοντωτικών συνθηκών εργασίας.

✍️ λαρούε

[Κίνα] Αντικυβερνητικές διαδηλώσεις ενάντια στα σκληρά lockdown της πολιτικής μηδενικών κρουσμάτων

Το κράτος της λαϊκής δημοκρατίας της Κίνας επιμένει στην αυστηρή διαχείριση σε σχέση με τον covid-19, ακολουθώντας πολιτική μηδενικών κρουσμάτων, εφαρμόζοντας ακόμα και σήμερα σκληρά lockdown σε πόλεις με μεγάλο αριθμό κρουσμάτων.

Το Σάββατο 26/11, μετά από πυρκαγιά σε διαμέρισμα ουρανοξύστη της πόλης Ουρούμκι, από την οποία έχασαν τη ζωή τους 10 άτομα, ξέσπασαν πολυπληθείς διαδηλώσεις για την ιστορία της χώρας, κάποιες από αυτές συγκρουσιακές. Ο κόσμος που κατέβηκε στους δρόμους αποδίδει τους θανάτους αυτούς στο γεγονός ότι τα μέτρα κατά του covid-19 εμπόδισαν τόσο τη διαφυγή, όσο και τη διάσωση. Οι διαδηλώσεις έχουν πάρει έκταση, και αποκτούν έντονα αντικυβερνητικό χαρακτήρα, θέτοντας στο στόχαστρο τον αυταρχισμό της κυβέρνησης Σι Τζινπίνγκ, αμφισβητώντας την κυριαρχία της.

Από την πλευρά του το κινεζικό κράτος απαντά με εντεινόμενη καταστολή απέναντι, πλημμυρίζοντας τους χώρους των συγκεντρώσεων με μπάτσους. Ήδη έχουν ταυτοποιηθεί –άγνωστο το πώς– αρκετά άτομα που συμμετείχαν στις διαδηλώσεις, και έχουν λάβει προειδοποιήσεις από την κινεζική αστυνομία να μην συμμετάσχουν ξανά στις κινητοποιήσεις.

*

Το ξέσπασμα του covid-19 βρήκε το κινεζικό κράτος σε ετοιμότητα, ώστε να εφαρμόσει «ανεμπόδιστα» το μοντέλο διαχείρισης της πανδημίας που σύντομα εφαρμόστηκε παγκοσμίως. Η συνάρθρωση της πολιτικής διαχείρισης με την ανεπτυγμένη και ευρέως κοινωνικοποιημένη –επομένως και νομιμοποιημένη– τεχνολογία επιτήρησης (από τις κάμερες και τα drone στον δημόσιο χώρο, μέχρι τον έλεγχο μέσα από τις έξυπνες συσκευές και τα social media) παρήγαγε ένα πρότυπο διαχείρισης πληθυσμού, με στρατιωτικούς όρους προληπτικής αντιεξέγερσης. Ήταν εκεί, στη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας, που αποδείχτηκε σε πρώτο χρόνο πως ο κόσμος μπορεί καταρχάς να βιωθεί, και κατ' επέκταση να λειτουργήσει και να παράξει, «από απόσταση».

Πλέον, σύσσωμη η καπιταλιστική ελίτ μιλάει για την «τέταρτη βιομηχανική επανάσταση», η οποία άρχισε να αναδύεται κατά τη διάρκεια της πανδημίας. Επί της ουσίας καλωσορίζουν τον μετασχηματισμό του καπιταλιστικού κόσμου, που εξυπηρετείται από την ανάπτυξη συγκεκριμένων τεχνολογιών. Πρόκειται για τεχνολογίες που αφενός επιτρέπουν τη μεταφορά μεγαλύτερων πακέτων δεδομένων και πληροφοριών σε λιγότερο χρόνο (όπως τα δίκτυα 5G), και αφετέρου προσφέρουν τη δυνατότητα επεξεργασίας τεράστιων ποσοτήτων δεδομένων, και εξαγωγής συμπερασμάτων, που φτάνουν ως τον βαθμό να ταξινομούν με ακρίβεια τις ανθρώπινες συμπεριφορές (data centers, τεχνητή νοημοσύνη, μηχανική μάθηση κ.λπ.).

Η μετάβαση στη νέα εποχή του καπιταλισμού βρίσκει, λοιπόν, το κινεζικό κράτος σε

προνομιούχα θέση έναντι άλλων κρατικών σχηματισμών, που δυσκολεύτηκαν να διαχειριστούν με την ίδια επιτυχία τη δυσaréσκεια και τις αντιδράσεις των πληθυσμών τους· δυσκολία που αποδίδεται μεταξύ άλλων στην τεχνολογική ανεπάρκεια τόσο σε επίπεδο υποδομών, όσο και στο επίπεδο κοινωνικής διεισδυτικότητας, αποδοχής και εξοικείωσης με συγκεκριμένες τεχνολογίες επιτήρησης.

Η επιτυχημένη αντιεξεγερτική διαχείριση ενός τεράστιου πληθυσμού, παράλληλα με το γεγονός πως ο πληθυσμός αυτός συνιστά σε μεγάλο βαθμό πειθαρχημένο, ασφυκτικά επιτηρούμενο, εκπαιδευμένο και ικανό να εργαστεί από απόσταση εργατικό δυναμικό, είναι δείκτες ισχύος του κινεζικού κράτους.¹ Δείκτες με ολόένα αυξανόμενη βαρύτητα στο αναδυόμενο καπιταλιστικό-ψηφιακό περιβάλλον, σε μια περίοδο μάλιστα που η απειλή ενός γενικευμένου πολέμου συνεχίζει να αιωρείται πάνω από τον πλανήτη.

Οι αντιστάσεις στα επαναλαμβανόμενα «υγειονομικά» μέτρα, που πρωτίστως θέλουν πίσω «μια φυσιολογική ζωή», ενδεχομένως να αξίζουν την προσοχή μας, καθώς ταυτόχρονα αποτελούν τα πρώτα δείγματα αρνήσεων στην καρδιά του «ανατέλλοντος καπιταλισμού».

■/ DumbPhone

Σημείωση:

1. Να σημειωθεί πως στον –εξίσου δυστοπικό– αντίποδα, στο εργοστάσιο της Foxconn όπου κατασκευάζονται και προϊόντα της Apple, εργάζονται περίπου 300.000 άτομα, τα οποία ταυτόχρονα ζουν εκεί, για «λόγους υγειονομικής προστασίας».

Μικρά Μεγάλα Διεθνή Νέα

Βόρεια Συρία: Νέος γύρος τουρκικών στρατιωτικών επιχειρήσεων στα απελευθερωμένα εδάφη της Ροζάβα και του νότιου Κουρδιστάν

«Κατά τη διάρκεια της νύχτας, μεταξύ 19 και 20 Νοεμβρίου, το τουρκικό φασιστικό κράτος ξεκίνησε μια νέα επιχείρηση ενάντια στα απελευθερωμένα εδάφη της Ροζάβα, της βορειοανατολικής Συρίας και του νότιου Κουρδιστάν. Με μια μαζική αεροπορική επιχείρηση βομβαρδίστηκαν οι πόλεις και οι περιοχές Κομπάνι, Ντερικ, Σαχμπά, Μανμπίτζ, Ζιργκάν/Ντιρμπέσιγιε και Τιλ Τέμρι. Στο νότιο Κουρδιστάν βομβαρδίστηκαν από τουρκικά πολεμικά αεροσκάφη και οι περιοχές Γκάρε και Καντίλ στις Αμυντικές Ζώνες Μέντια. Οι επιθέσεις συνεχίζονται αυτή τη στιγμή, και ο Ηγέτης του φασιστικού τουρκικού καθεστώτος, ο Ερντογάν, απειλεί την περιοχή με καταστροφή, εξαφάνιση και αιματοκύλισμα για να μπορέσει να παραμείνει στην εξουσία και να κερδίσει τις επερχόμενες εκλογές του επόμενου έτους στην Τουρκία. Από τις αρχές αυτού του έτους η Ροζάβα αντιμετωπίζει συνεχείς επιθέσεις, ενώ την ίδια στιγμή στα βουνά του Νότιου Κουρδιστάν ο τουρκικός στρατός κάνει καθημερινά χρήση χημικών αερίων κατά των αντιστεκόμενων ανταρτών και ανταρτισσών. Βλέπουμε τα εγκλήματά σας (#WeSeeYourCrimes)! Δεν μένουμε σιωπηλοί! Οι τελευταίες επιθέσεις του τουρκικού κράτους

φανερώνουν άλλη μια κλιμάκωση στο έδαφος, και πρέπει να εκληφθούν ως προετοιμασία για μια νέα εισβολή.

»[...] Την ίδια στιγμή που η Ροζάβα και το Νότιο Κουρδιστάν δέχονται μαζικούς βομβαρδισμούς, στο Ανατολικό Κουρδιστάν (Ροζιλάτ) και στο Ιράν η καταστολή των ανθρώπων που αγωνίζονται στους δρόμους έχει φτάσει σε νέο επίπεδο. Το Ιράν βομβαρδίζει και αυτό το Κουρδιστάν, όπως ακριβώς και η Τουρκία. Αυτή η κατάσταση δείχνει για άλλη μια φορά την πραγματικότητα του κουρδικού λαού και τι αντιμετωπίζει μόλις απαιτήσει μια ζωή με αυτοδιάθεση. Όλοι και όλες πρέπει να καταλάβουν ότι αυτές που έδωσαν ζωή στο σύνθημα “Jin, Jiyan, Azadi” (Γυναίκα, Ζωή, Ελευθερία) είναι οι γυναίκες της Ροζάβα, είναι οι αντάρτισσες στα βουνά του Κουρδιστάν, είναι ο λαός του Κουρδιστάν! Ο αγώνας του λαού στους δρόμους της Ροζάβα και του Ιράν, η αντίσταση του αντάρτικου και ο αγώνας του λαού της Ροζάβα αποτελούν ένα ενιαίο σύνολο. Ο αγώνας αυτός δεν μπορεί να ιδωθεί αποσπασματικά, παρά μόνο ως ένα αρραγές, οργανικό σύνολο. Για αυτόν τον λόγο, καλούμε όλους και όλες να αναλάβουν άμεσα δράση, να κινητοποιηθούν και να βγουν στους δρόμους! Όπου κι αν βρίσκεστε σε αυτόν τον κόσμο: Δείξτε την υποστήριξή σας στον λαό της Ροζάβα!»

απόσπασμα από την ανακοίνωση «Η μέρα X είναι τώρα!», #Riseup4Rojava, 21/11/2022

Γερμανία: Διαρροή απόρρητης έκθεσης που υποδεικνύει συγκάλυψη της δράσης νεοναζιστικής οργάνωσης από τις μυστικές υπηρεσίες

Η δράση της νεοναζιστικής οργάνωσης NSU φαίνεται πως ήταν γνωστή στις μυστικές υπηρεσίες της Γερμανίας, σύμφωνα με απόρρητη έκθεση που διέρρευσε. Περίπου 40 ναζί, που συμμετείχαν στο υποστηρικτικό δίκτυο της οργάνωσης, πληρώνονταν για να παρέχουν πληροφορίες στις υπηρεσίες αυτές· έναν εκ των πληροφοριοδοτών μάλιστα ήταν παρών σε μία δολοφονία από την οργάνωση. Η οργάνωση έχει διαπράξει συνολικά δέκα δολοφονίες μεταναστών στο διάστημα από το 2000 έως το 2007. «Επαυσε» τη δράση της τον Νοέμβριο του 2011, όταν μετά από έκρηξη αυτοκτόνησαν 2 από τα 3 μέλη που συνέθεταν τον πυρήνα της, ενώ άφησαν βίντεο στο οποίο ανέλαβαν την ευθύνη για τις δολοφονίες της οργάνωσης. Μέχρι τότε οι δολοφονίες αντιμετωπιζόνταν από τις γερμανικές αρχές ως μεμονωμένα περιστατικά, με το ρατσιστικό κίνητρο να μην τοποθετείται στο τραπέζι.

Η «επίμαχη» έκθεση διέρρευσε ταυτόχρονα σε σατυρική εκπομπή της γερμανικής κρατικής τηλεόρασης, και σε ιστοσελίδα του διαδικτύου. Αποτελεί το προϊόν εσωτερικής έρευνας που διατάχθηκε το 2012, μετά την αυτοκτονία των 2 νεοναζί δηλαδή, από τον υπουργό εσωτερικών ➤

- στο κρατίδιο της Έσης, με σκοπό να εξακριβωθεί «εάν παραβλέφθηκαν υπάρχουσες πληροφορίες στην υπόθεση του NSU».

Κατά τη διάρκεια της έρευνας εντοπίστηκε πως πολλά έγγραφα που αφορούσαν την οργάνωση είχαν ήδη καταστραφεί. Επιπλέον, προέκυψε πως δεν αξιοποιήθηκαν πληροφορίες, αλλά και ενδείξεις, που είχαν στα χέρια τους οι μυστικές υπηρεσίες με σκοπό την πρόληψη της δραστηριότητας της οργάνωσης. Οι λόγοι αυτοί ήταν, μεταξύ και άλλων, αυτοί που οδήγησαν στο χαρακτηρισμό της έκθεσης ως μυστική, και στη διαβάθμισή της ως απόρρητη για τα επόμενα 120 χρόνια, ώστε να μην εκτεθεί το γερμανικό κράτος, και να προστατέψει τους πληροφοριοδότες του.

Με τη διαρροή της απόρρητης έκθεσης βγαίνουν στο προσκήνιο οι στενές σχέσεις του βαθέος κράτους της Γερμανίας με τους νεοναζί. Ούτε η «γερμανική ενοχή για τις θηριωδίες ναζισμού στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο», αλλά ούτε και ο ισχυρισμός πως η Γερμανία αποτελεί ένα «οργανωμένο» δυτικό κράτος, μπορούν να αγνοήσουν τον δομικό ρόλο που παίζουν οι φασίστες μέσα στον καπιταλισμό – ως εφεδρεία όταν η δημοκρατία αδυνατεί να εξασφαλίσει τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Με αυτό υπόψιν, ας μην μας κάνει εντύπωση, που και «στα δικά μας» χωράφια, οι ίδιες αναλογίες τηρούνται.

Βραζιλία: Η επομένη των εκλογών

Στις 30 Οκτώβρη ολοκληρώθηκε ο δεύτερος γύρος των προεδρικών εκλογών στη Βραζιλία. Ο νέος πρόεδρος, Λουίς Ινάσιο Λούλα ντα Σίλβα, κέρδισε τον αντίπαλο και προκάτοχό του, Ζαΐρ Μπολσονάρου, με διαφορά μόλις 1,8%.

Η στενή ψαλίδα είναι ενδεικτική του κοινωνικής πόλωσης που παρατηρείται στη Βραζιλία. Ήδη μετά την ανακοίνωση της ήττας του ακροδεξιού Μπολσονάρου, πλήθος υποστηρικτών του, στελεχωμένο κυρίως από επαγγελματίες οδηγούς φορτηγών, προχώρησε σε μπλοκαρίσματα κεντρικών δρόμων στο εθνικό δίκτυο της χώρας, δηλώνοντας την εναντίωσή του στο εκλογικό αποτέλεσμα. Η αστυνομία προχώρησε σε μεμονωμένες κινήσεις, τις δύο πρώτες μέρες κυρίως, μην επιτρέποντας σε κόσμο να φτάσει στα μπλόκα. Στις περισσότερες περιπτώσεις όμως είτε επέλεξε να μην επέμβει, είτε πλαισίωσε τις συγκεντρώσεις υποστήριξης του απερχόμενου προέδρου. Ο ίδιος ο Μπολσονάρου, μίλησε δημόσια, για πρώτη φορά μετά την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων, δύο 24ωρα μετά. Κάλεσε τον κόσμο του να προβεί σε ειρηνικές κινητοποιήσεις και να αφήσει τα μπλόκα, χωρίς όμως να δείχνει πως έχει αποδεχτεί την ήττα του. Εκτιμάται πως απέφυγε να οξύνει την πόλωση ρητά, φοβούμενος τις νομικές συνέπειες, αρκούμενος όμως σε ασαφείς δηλώσεις που δεν θα αποθαρρύνουν το «κοινό» του. Η προσφυγή του στο εκλογοδικείο έναν μήνα μετά, άλλωστε, προς αμφισβήτηση του εκλογικού αποτελέσματος, συνηγορεί στην εγκυρότητα της παραπάνω εκτίμησης.

Από την πλευρά του σοσιαλδημοκρατικού κεντροαριστερού «Κόμματος Εργαζομένων» (Workers' Party), του Λούλα, γίνεται μια προσπάθεια ανασύστασης του πολιτικού κέντρου της Βραζιλίας. Στην πράξη, η κοινωνική βάση του νέου προέδρου καλείται να αποφύγει την αντιπαράθεση με τους «μπολσοναρικούς», αφήνοντας ρητά το έργο του ανοίγματος των δρόμων στη βραζιλιάνικη αστυνομία (η οποία είναι, όπως είδαμε προηγουμένως, στην πλειοψηφία της φιλική προσκείμενη στα μπλόκα). Αυτός είναι ο βασικός λόγος που το «κόμμα των εργαζομένων» δεν έχει καλέσει σε διαδηλώσεις για την «υπεράσπιση του εκλογικού αποτελέσματος». Η σοσιαλδημοκρατία εμμένει στην πολιτική συλλογιστική που ακολουθεί από την πανδημία,

προτάσσοντας το «μένουμε σπίτι», ώστε να διατηρεί τον έλεγχο στη βάση της, ακόμα και αν κινδυνεύει να χάσει έδαφος στην πολιτική αρένα, όπου οι πολιτικοί της αντίπαλοι συγκροτούνται και με όρους δρόμου.

Ως αποτέλεσμα, λοιπόν στον δρόμο, οι μόνοι χώροι που στην πράξη έχουν έρθει σε ρήξη με τους ακροδεξιούς είναι ο αντιφασιστικός, και κάποιες μερίδων οπαδών. Η ανάγκη της αδιαμεσολάβητης οργάνωσης από τα κάτω, και η βαρύτητα της έκφρασής της στον δημόσιο χώρο, και κυρίως στον δρόμο, αναδύεται σε ένα ακόμα σημείο του κόσμου. Αποδεικνύεται πως «τα πράγματα δεν κρίνονται απαραίτητα στις εκλογές», με την απειλή του πραξικοπήματος να απομακρύνεται αργά από τον βραζιλιάνικο ορίζοντα.

Οπαδοί των Corinthians επιδεικνύουν, κρατώντας υποτιμητικά ανάποδα, τα πανό υποστηρικτών του Μπολσονάρου που απέσπασαν κατά τη μετάβασή τους σε αγώνα της ομάδας τους, όταν χρειάστηκε να ρίξουν φωτοβολίδες για να διαλύσουν το μπλόκο, και να συνεχίσουν τη διαδρομή τους προς το γήπεδο.

Μεσόγειος: Η αντιμεταναστευτική πολιτική βαθαίνει

Η πολιτική του ιταλικού κράτους σε σχέση με το μεταναστευτικό ζήτημα τα τελευταία χρόνια γίνεται όλο και πιο αυστηρή. Η απαγόρευση ελλιμενισμού σε διασωστικά πλοία που μετέφεραν μετανάστες, όπως εκφράστηκε δια στόματος Σαλβίνι από το 2018 έχει πλέον τροποποιηθεί. Στο τελευταίο στιγμιότυπο, στις αρχές του Νοεμβρίου, η κυβέρνηση της Τζόρτζια Μελόνι απαγόρευσε στους άνδρες μετανάστες που είχαν διασωθεί από τη θάλασσα, και δεν ανήκαν σε ευάλωτη ομάδα, να αποβιβαστούν από τα πλοία.

Μπαίνοντας στο ζουμί, λίγες μέρες μετά, η Ελλάδα, η Κύπρος, η Ιταλία και η Μάλτα προχώρησαν σε κοινή δήλωση για το μεταναστευτικό, ζητώντας μια «νέα ευρωπαϊκή πολιτική στην Μετανάστευση και το Άσυλο, η οποία θα είναι εμπνευσμένη από τις αρχές της αλληλεγγύης και της ευθύνης». Αφετηρία της δήλωσης είναι η κοινή διαπίστωση πως οι εν λόγω χώρες αποτελούν «χώρες πρώτης υποδοχής στην Ευρώπη, στην κεντρική και ανατολική διόδο της Μεσογείου, [που] επωμίζονται το μέγιστο βάρος όσον αφορά στην διαχείριση των μεταναστευτικών ροών στη Μεσόγειο, ενώ συμμορφώνονται πλήρως με όλες τις διεθνείς υποχρεώσεις και τους κανόνες της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

Τα παραπάνω κράτη προφασίζονται μια όσο το δυνατόν πιο «ισότιμη» κατανομή των μεταναστευτικών πληθυσμών που εισέρχονται στα ευρωπαϊκά εδάφη, και αφήνουν να εννοηθεί πως είναι τα «αδικημένα» βάσει των διεθνών υποχρεώσεων και κανόνων. Το μόνιμο διαπραγματευτικό τους χαρτί είναι η ιδιότητά τους ως «πόρτες» για την Ευρώπη, λόγω της γεωγραφικής θέσης τους, και όπως έχει

δείξει το πρόσφατο παρελθόν, αρκούνται σε επιδοτήσεις μερικών εκατομμυρίων για να ξεχάσουν την «ανισότιμη» κατανομή των μεταναστευτικών πληθυσμών, που κατά τ'άλλα «χρησιμοποιούνται» ως μοχλοί πίεσης για την εξάσκηση των εξωτερικών τους πολιτικών.

Δεν πρέπει να παραβλέπουμε πως για τις χώρες «πρώτης υποδοχής», η μεταναστευτική πολιτική, και η πυγμή με την οποία την εφαρμόζουν οι κυβερνήσεις τους –ανεξαρτήτως δεξιού ή αριστερού προσήμου– στα σύνορα και στα πελάγη της Μεσογείου, δεν μπορεί να ιδωθεί ως μεμονωμένη επιλογή των επιμέρους κρατικών σχηματισμών. Αντιθέτως, οφείλει να αναγνωριστεί ως ο πολιτικός προθάλαμος της Ευρώπης, που στοχεύει στα σώματα που δεν προβλέπεται να έχουν πολιτικά δικαιώματα εντός της, δηλαδή στις γυμνές –από πολιτικό βίο– ζωές, σε μη-πολίτες, ώστε να το γνωρίζουν και να εμποδίσουν πριν καν επιχειρήσουν το ταξίδι τους. Τα σύνορα της Ευρώπης, έτσι, είναι κάτι παραπάνω από γεωγραφικές χαράξεις. Είναι ωμές προσταγές πάνω στα σώματα εκτοπισμένων (πολλές φορές μάλιστα από τις ίδιες ευρωπαϊκές εξωτερικές πολιτικές)· προσταγές που οδηγούν ως και στον θάνατο.

Στο πλαίσιο της κοινής δήλωσης, εν προκειμένω, η προσχηματική επίκληση στην «αλληλεγγύη», ειδικά από ακροδεξιά στόματα, μόνο υποκριτικά χγεί, όταν στην Ιταλία ακόμα, με διάφορα τεχνάσματα, απαγορεύονται οι αποβιβάσεις διασωθέντων. Ας μην ξεχνάμε πως και στην ελληνική γεωγραφία, έναν χρόνο πριν, ο νόμος Μηττάρακη απαγόρευσε τις διασώσεις από «τρίτους» φορείς, ορίζοντας ως αποκλειστικά αρμόδιο το λιμενικό σώμα, απαγορεύοντας παράλληλα σε οποιονδήποτε την καταγραφή της αντιμετώπισης των μεταναστών από το λιμενικό.

Η.Π.Α.: (Άλλη μία) επίθεση σε LGBTQ+ club

Το Σάββατο 19 Νοέμβρη, λίγο πριν τα μεσάνυχτα, ένας ένοπλος άντρας μπήκε στο Club Q στο Colorado Springs και άνοιξε πυρ, δολοφονώντας 5 άτομα και τραυματίζοντας 25 ακόμα. Και ενώ οι επιθέσεις αυτού του είδους –«μπαίνω σε έναν δημόσιο χώρο και ανοίγω πυρ»– κινδυνεύουν να χαρακτηριστούν ως συνηθισμένες για τη «γη της ελευθερίας», η συγκεκριμένη έρχεται με ένα ειδικό βάρος στον συγκεκριμένο χώρο και χρόνο.

Το Club Q είναι –ή μάλλον ήταν– ένα από τα ασφαλή στέκια της LGBTQ+ κοινότητας στην περιοχή. Ειδικά για το βράδυ της 19ης Νοεμβρίου είχε προγραμματιστεί θεματική βραδιά με αφορμή την Ημέρα Τρανς Μνήμης, που ήταν ακριβώς την επομένη, 20 Νοέμβρη. Σε αυτόν τον χώρο και χρόνο πραγματοποιήθηκε η επίθεση. Αξίζει να σημειωθεί ότι ορισμένοι από τους θαμώνες ήταν αυτοί που κατάφεραν να ακινητοποιήσουν τον δράστη, και τελικά να τον σταματήσουν προτού φτάσει η αστυνομία.

Την ίδια στιγμή ο Μπαίντεν δηλώνει πως δεν υπάρχει σαφές κίνητρο για την επίθεση.

Η θύμηση όμως της επίθεσης του 2016 στο Ορλάντο της Φλόριντα, είναι ακόμα πολύ νωπή. Σε ένα άλλο LGBTQ+ club, ένας άλλος ένοπλος, αφού ορκίστηκε πίστη στο Ισλαμικό Κράτος, σκότωσε 49 άτομα και τραυμάτισε τουλάχιστον 53.

Κι όμως, τον Ιούνιο του 1969, μια επιδρομή της αστυνομίας στο γκέι μπαρ Stonewall Inn στο Manhattan, έγινε η αφορμή να ξεκινήσει ένα ντόμινο έντονων διαμαρτυριών για τη συνεχόμενη καταπίεση και αορατότητα των ατόμων της LGBTQ+ κοινότητας. Αυτό το ντόμινο κατέληξε στη μεγαλύτερη μέχρι στιγμής εξέγερση της κοινότητας. Ευχόμαστε λοιπόν, από αυτά τα γεγονότα σύντομα να αναδυθεί και μια ελπιδοφόρα θύμηση: αυτή της εξέγερσης του Stonewall!

Νέα Πατριαρχικής Πραγματικότητας

Γυναικοκτονίες

Μια –ίσως όχι πλήρης– λίστα των γυναικοκτονιών από την αρχή του έτους. Στις περισσότερες υποθέσεις κοινός παρονομαστής είναι η προσπάθεια επιβολής δικαιωμάτων ιδιοκτησίας, σε γυναίκες που αποφάσισαν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο να απομακρυνθούν από τους συζύγους τους. Αυτή η λίστα δείχνει μόνο την κορυφή του παγόβουνου των καθημερινών κακοποιήσεων που υφίστανται τα μη-ανδρικά-straight σώματα μέσα στο πατριαρχικό σύστημα.

1. **Ιωάννινα, Φεβρουάριος**
79χρονη δολοφονείται από τον σύζυγό της.
2. **Θεσσαλονίκη, Μάρτιος**
41χρονη δολοφονείται από τον σύζυγό της.
3. **Καβάλα, Μάρτιος**
23χρονος δολοφονεί την 83χρονη γιαγιά του.
4. **Καβάλα, Μάιος**
43χρονη δολοφονείται από τον σύζυγό της.
5. **Παλαιό Φάληρο, Μάιος**
48χρονος δολοφονεί την 78χρονη μητέρα του.
6. **Αίγινα, Ιούνιος**
73χρονη δολοφονείται από τον 46χρονο γιο της.
7. **Σαλαμίνα, Ιούλιος**
77χρονη δολοφονείται από τον γιο της.
8. **Δράμα, Ιούνιος**
59χρονη δολοφονείται από τον σύζυγό της.
9. **Κουκάκι, Ιούνιος**
46χρονη δολοφονείται από τον σύζυγό της.
10. **Ηράκλειο, Ιούλιος**
42χρονος δολοφονεί την 67χρονη μητέρα του.
11. **Ρέθυμνο, Αύγουστος**
56χρονη δολοφονείται από τον σύζυγό της.
12. **Ζάκυνθος, Αύγουστος**
41χρονη δολοφονείται από τον σύζυγό της.
13. **Περιστερί, Αύγουστος**
17χρονη δολοφονείται από τον σύντροφό της.
14. **Κομοτηνή, Σεπτέμβριος**
55χρονη δολοφονείται από τον σύζυγό της.
15. **Λάρισα, Σεπτέμβριος**
35χρονη δολοφονείται από τον σύζυγό της.
16. **Καβάλα, Σεπτέμβριος**
29χρονη δολοφονείται από τον σύζυγό της.
17. **Μεσσήνη, Νοέμβριος**
62χρονη δολοφονείται από τον σύζυγό της.
18. **Πειραιάς, Δεκέμβριος**
19χρονη δολοφονείται από τον σύντροφό της.

Ενδοοικογενειακή βία: Η εφαρμογή-«κουμπί»

Τις τελευταίες μέρες διαφημίζεται από τα φιλοκυβερνητικά μέσα μία ακόμα –τεχνολογική– λύση στην κρίση της ενδοοικογενειακής βίας. Πρόκειται για την εφαρμογή Panic Button, που θα χορηγείται κρυπτογραφημένη στις επιζώσες γυναίκες ενδοοικογενειακής βίας. Πιο συγκεκριμένα, θα χορηγείται σε γυναίκες που θα απευθύνονται στα αστυνομικά τμήματα, ή εξυπηρετούνται στα Συμβουλευτικά Κέντρα του Δικτύου της Γενικής Γραμματείας Δημογραφικής και Οικογενειακής Πολιτικής και Ισότητας των Φύλων. Πρόκειται, με λίγα λόγια, για άτομα που έχουν ήδη απευθυνθεί σε αστυνομικά τμήματα και δημόσιες δομές, καταγγέλλοντας την καθημερινή κόλαση που βιώνουν. Δεν είναι όμως η εφαρμογή στο κινητό –στο οποίο πιθανόν να

μην έχουν καν πρόσβαση τη στιγμή που χρειάζεται– που θα τις σώζει σε περιπτώσεις κακοποίησης, αλλά το να μην «ξεχνιούνται» ή να μην χλευάζονται αυτές οι καταγγελίες.

Αξιίζει να αναφερθεί ότι η εφαρμογή Panic Button χορηγείται από τη Vodafone, μαζί με μία ακόμα εφαρμογή, τη “Bright Sky”, η οποία είναι συμβουλευτικού χαρακτήρα για άτομα που βρίσκονται σε κακοποιητικό περιβάλλον. Οι παραπάνω εφαρμογές ανακοινώθηκαν σε μια έξαρση υποκρισίας από την εταιρία και την κυβέρνηση σε εκδήλωση της τελευταίας, στις 25 Νοέμβρη για τη Διεθνή Μέρα για την εξάλειψη της βίας κατά των Γυναικών. Από την εμφάνιση του MeToo στην Ελλάδα, ο συστημικός φεμινισμός άγεται και φέρεται στα κανάλια και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Και ενώ διατυμπανίζεται η ανάγκη για αναγνώριση των έμφυλων καταπίεσεων, εντούτοις αυτή περιορίζεται –στην καλύτερη περίπτωση– στην καταδίκη βιαστών. Ούτε λόγος για τα πατριαρχικά θεμέλια της κοινωνίας που ζούμε. Ούτε λόγος για το σύμπλεγμα των εξουσιών που γεννά τις καταπίεσεις. Η ουσιαστική αντιμετώπιση της έμφυλης καταπίεσης –και όλων των καταπίεσεων– είναι στη ριζική αλλαγή της σάπιας κοινωνίας που ζούμε, και όχι σε κουμπιά πανικού.

Ιράν

Είναι αρχές Σεπτέμβρη και η κυβέρνηση του Ιράν σχεδιάζει να χρησιμοποιήσει νέες τεχνολογίες αναγνώρισης προσώπων σε μέσα μαζικής μεταφοράς, ώστε να αναγνωρίζονται γυναίκες οι οποίες δεν συμμορφώνονται με το νέο δόγμα αυστηρών μέτρων περί ντυσίματος που προσπαθεί να επιβάλει. Το δόγμα αυτό έρχεται να δώσει νέα πνοή στον νόμο της Ισλαμικής Επανάστασης του 1979, που καθόριζε το πώς έπρεπε να ντύνονται οι γυναίκες στην καθημερινότητά τους, και τις αντίστοιχες τιμωρίες, καθώς και μια σειρά από μέτρα που έδιναν νομική ισχύ στον διάχυτο συστημικό μισογυνισμό. Ο νόμος αυτός τότε είχε βρει απέναντί του δεκάδες χιλιάδες γυναίκες στον δρόμο, και είχε αναγκάσει τον Χομεϊνί σε αναδίπλωση, προσωρινά όμως, αφού το 1983 ήρθε να εφαρμοστεί χωρίς περιστολές, μετά από άγρια καταστολή στον δρόμο αλλά και την ατομική καθημερινότητα των γυναικών. Τις επόμενες δεκαετίες το γυναικείο κίνημα στο Ιράν κατάφερε να κερδί-

σει κάποιο έδαφος, με γενικευμένη ανυπακοή στον νόμο περί ντυσίματος, καθώς και σε άλλα πεδία όπως την αύξηση της κατώτερης ηλικίας σε 13, από 9 που ήταν η αρχική μορφή του νόμου. Στο σήμερα, η νέα αυτή νομοθεσία έχει τη μορφή διατάγματος, και υπογράφηκε από τις 15 Αυγούστου 2022, μετά από γενικευμένες –υπό μορφή κινήματος– δημόσιες εκφράσεις γυναικών χωρίς μαντίλες. Οι περιπολίες της «Αστυνομίας Ηθικής» και οι επιθέσεις σε γυναίκες που αντιστέκονται και δεν συμμορφώνονται, εντείνονται.

Στις 13 Σεπτέμβρη η Mahsa Amini, μια 22χρονη γυναίκα που ταξίδευε από τη δυτική επαρχία του Ιρανικού Κουρδιστάν προς την πρωτεύουσα Τεχεράνη για να συναντήσει συγγενείς της, συνελήφθη από την «Αστυνομία Ηθικής». Αυτόπτες μάρτυρες αναφέρουν πως ξυλοκοπήθηκε μέσα στο αστυνομικό βαν που τη μετέφερε στο κέντρο κράτησης. Λίγες ώρες αργότερα νοσηλεύτηκε σε κώμα και κατέληξε. Ο λόγος της σύλληψής της ήταν η μη συμμόρφωσή της με τον νόμο περί μαντίλας.

Τις επόμενες μέρες ξεσπούν ταραχές κι εξεγέρσεις σε όλο το Ιράν με κεντρικές φιγούρες τις γυναίκες που καίνε τις μαντίλες τους, και κόβουν τα μαλλιά τους. Οι μπάτσοι δυσκολεύονται να διαχειριστούν τα πλήθη που ζητούν «Θάνατο στον Δικτάτορα», Αλί Χομεϊνί, παραδίδοντας στις φλόγες αστυνομικά οχήματα. Ο πήχης της βίας ανεβαίνει με εκατοντάδες συλληφθέντα και τραυματισμένα άτομα, αλλά και δεκάδες νεκρές διαδηλώτριες και διαδηλωτές. Το ιρανικό κράτος αναλαμβάνει κάθε ευθύνη, και αυτό φαίνεται από το γεγονός ότι εντείνει τις διαδικασίες για απόδοση της θανατικής ποινής σε συμμετέχοντα άτομα στις εξεγέρσεις και τις κινητοποιήσεις, με την κατηγορία του «Πολέμου ενάντια στον Θεό».

Μέσα σε αυτό το εξεγερσιακό τοπίο, οι μαθήτριες των σχολείων αναδεικνύονται σε κινηματική συνιστώσα, χρησιμοποιώντας μαζικά τα social media, ανεβάζοντας βίντεο που διαδηλώνουν χωρίς μαντίλες ή που φωνάζουν αντικαθεστωτικά συνθήματα, ακόμη και βίντεο που σκίζουν τις φωτογραφίες του Χομεϊνί στις σχολικές τάξεις, πράξη που εμπίπτει στην εσχάτη προδοσία στο Ιράν.

Ως απάντηση η «Αστυνομία Ηθικής» κάνει εφόδους στα σχολεία. Αποτέλεσμα αυτών των εφόδων είναι τουλάχιστον τρεις νέοι θάνατοι –μέχρι τα τέλη Οκτώβρη– 16χρονων κοριτσιών, της Nika Shahkarami, της Sarina Esmailzadeh και της Asra Panahi. Στην τελευταία περίπτωση, κατά την εφόδο τους οι μπάτσοι απαίτησαν από τις μαθήτριες να τραγουδήσουν ένα φιλοκαθεστωτικό τραγούδι. Όταν οι μαθήτριες αρνήθηκαν τις χτύπησαν, με αποτέλεσμα η Pahaní να χάσει τη ζωή της, και πολλές μαθήτριες να καταλήξουν στο νοσοκομείο. Νέες ταραχές κι εξεγέρσεις ξέσπασαν.

Στις 3 Δεκέμβρη οι αρχές του Ιράν δήλωσαν πως η «Αστυνομία Ηθικής» –που ήταν επιφορτισμένη και με την επιβολή του «σωστού» ενδυματολογικού κώδικα στις γυναίκες– καταργείται. Σήμερα οι εξεγέρσεις έχουν λάβει διαστάσεις επανάστασης σε ολόκληρες περιοχές, και μαρτυρίες λένε πως ειδικά στις κουρδικές περιοχές το καθεστώς φαίνεται να προχωρά σε κατασταλτικά μέτρα με χρήση πολεμικού εξοπλισμού. Σε αυτό το πλαίσιο η ανακοίνωση της κατάργησης της «Αστυνομίας Ηθικής» διαβάζεται ως κενό γράμμα από τις Ιρανές αγωνίστριες, αφού οι ενδυματολογικοί κώδικες έχουν καταργηθεί στην πράξη σε μεγάλο βαθμό στην κοινωνία μέσα στους καθημερινούς αγώνες, και επίσης σε ένα δεύτερο επίπεδο θεωρείται μια κίνηση προπαγάνδας που θέλει να υποβαθμίσει τους πολύμορφους αγώνες των γυναικών στο Ιράν για τα δικαιώματά τους, ως απλά «αγώνες ενάντια στη μαντίλα». Σε κάθε περίπτωση, είναι μια πολιτική κίνηση από το καθεστώς που δείχνει την πίεση που ασκούν οι από τα κάτω στους εξουσιαστές.

► Μίχος

«Ήταν ψάλτης, ο οποίος ήταν επιφανής, είχε απίστευτα κοινωνικά άρτια και καλή οικογένεια. Έχει ένα γιο και μία σύζυγο, και αυτή επιφανής...[...] εμείς δεν μπορούμε να της προσάψουμε κάτι».

Αυτά ήταν τα λόγια του μπάτσου Μπαλάσκα, που πάντα είναι πρόθυμος να ξεπλύνει όποιον χρειάζεται (και μάλλον έχει και αρκετά λεφτά να πληρώσει). Ο μπάτσος όμως δεν είχε άδικο. Το σκατό Μίχος ήταν πραγματικά επιφανές μέσα στον ελληνικό κοινωνικό βόθρο. Επίτροπος σε τοπική εκκλησία (Άγιος Αιμιλιανός), λεβέντης κουβαλητής του σταυρού και της ελληνικής σημαίας, οικογενειάρχης, μέλος του κυβερνώντος κόμματος της Νέας Δημοκρατίας, δημόσια φωτογραφημένος με τον Περιφερειάρχη της Ν.Δ., Πατούλη, και τον πρώην πρόεδρο της Ν.Δ., Σαμαρά. Επιχειρηματίας, με τη σύζυγό του εκλεγμένη με τον Μπακογιάννη στον Δήμο Αθηναίων, αλλά και με τη βαθιά εμπιστοσύνη του ελληνικού δημοσίου, αφού είχε εισπράξει 70.000 ευρώ δημόσιου χρήματος από απευθείας αναθε-

σεις από Υπουργεία και κρατικούς οργανισμούς.

Ποιος περίμενε ότι ένας άνθρωπος με αυτό το προφίλ θα βίαζε και θα έκανε τον νταβατζή σε ένα κορίτσι 12 χρόνων; Ποιος θα περίμενε ότι θα είχε στημένη πάνω στην πλάτη αυτού του κοριτσιού μια κερδοφόρα επιχείρηση με τουλάχιστον 212 πελάτες και ενδιαφερόμενους – κάποιοι από αυτούς εξίσου επιφανείς; Ρητορικά ερωτήματα. Το ουσιαστικό ερώτημα είναι «ποιος ΔΕΝ το περίμενε;».

Μπάτσοι Α.Τ. Ομόνοιας

Και συνεχίζοντας με ρητορικά ερωτήματα, ποιος περίμενε ότι μπάτσοι της ΔΙ.ΑΣ., εν ώρα υπηρεσίας, θα βίαζαν μια γυναίκα μέσα στο Α.Τ. Ομόνοιας στο κέντρο της Αθήνας. Και πάλι, το πραγματικό ερώτημα είναι ποιος ΔΕΝ το περίμενε. Οι μπάτσοι ήταν τόσο χαλαροί που πέρασαν την είσοδο του πολυδύναμου τμήματος μαζί με την κοπέλα, την ώρα που αυτό φρουρούνταν από το σκοπό. Τόσο χαλαροί που άφησαν οι σκηνές βιασμού να καταγραφούν από

τις κάμερες που φέρουν στις στολές τους. Τι θα μπορούσε να τους προβληματίσει άλλωστε σε ένα αστυνομικό τμήμα που έχουν συγκαλυφθεί τόσα και τόσα εγκλήματα κατάχρησης εξουσίας. Σε ένα αστυνομικό τμήμα που μόλις πριν 3 χρόνια δολοφονήθηκε ο Εμπούκα Μαμανσουμπέκ χωρίς να ιδρώσει το αυτί κανενός.

Διαβάστε περισσότερα

1. Συνέντευξη: Ιρανοί αναρχικοί για τις διαμαρτυρίες ως απάντηση στην αστυνομική δολοφονία της Mahsa Amini <https://athens.indymedia.org/post/1620842/>
2. Ενημέρωση από την εξέγερση στο Ιράν <https://athens.indymedia.org/post/1621484/>
3. Συνώνυμο αστυνομικής βίας και βασανιστηρίων το Α.Τ. Ομόνοιας https://www.efsyn.gr/ellada/astynomiko/363186_synonimo-astynomikis-bias-kai-basanistirion-omonoiias

When the churches are burning...

Η παρούσα στήλη αποτελεί ειδική εκδοχή της μόνης στήλης “When the city is burning”. Πρόκειται για ένα συγκεντρωτικό των δράσεων που έγιναν βάζοντας στο στόχαστρο τον θεσμό της εκκλησίας, κατόπιν καλέσματος από τις «Αναρχικές συντροφισσες που δραστηριοποιούνται στην Αθήνα»: «Την 8η Σεπτεμβρίου, [ημέρα] που επέλεξε η Ιερά Σύνοδος να διαβάσει πανελλήνια την εγκύκλιο “Περί της προστασίας της ανθρωπίνης ζωής και αποφυγής των αμβλώσεων”, καλούμε τον κόσμο του κινήματος να αναλάβει επιθετικές πρωτοβουλίες ενάντια στους οίκους του θεού, και γενικά στην ιδιοκτησία της εκκλησίας. Οι εκπρόσωποι του Κυρίου, και οι πιστοί τους ακόλουθοι καλά θα κάνουν στο μέλλον να κρατούν τις αντιλήψεις τους για τους εαυτούς τους, και να αφήσουν τις αποφάσεις για τα σώματά μας σε αυτές που τους ανήκουν. Συνοπτικότερα:

ΟΣΑ ΕΧΟΥΝ ΜΗΤΡΑ ΕΧΟΥΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΕΚΤΡΩΣΗ

Αναλυτικά το κάλεσμα μπορεί να βρεθεί στον σύνδεσμο:
<https://athens.indymedia.org/post/1620533/>

07/09 – Αθήνα: Μπογιές και συνθήματα στα γραφεία της μητρόπολης Ιλίου

«Η ανακίνηση του ζητήματος και στον ελλαδικό χώρο τα τελευταία χρόνια είναι μέρος της γενικότερης συνθήκης διεύρυνσης του κοινωνικού ελέγχου σε όλα τα πεδία, ειδικά της εντατικοποίησης της πειθαρχίας του γυναικείου σώματος. Σε καθεστώς γενικευμένης κρίσης, ακόμα και τα όποια νομικά κεκτημένα σχετικά με τις αμβλώσεις φαίνεται να απειλούνται –το πρόσφατο παράδειγμα στις ηπα ή την πολωνία δείχνει τον δρόμο και σε άλλα κράτη. Γι’ αυτό το συγκεκριμένο θέμα παραμένει μόνιμα ενεργό στην ατζέντα των φεμινιστικών αγώνων από τα κάτω, και κινητοποιεί αγώνες που συνδέονται γενικότερα με το πλέγμα των πατριαρχικών προστακτικών.»

Το βράδυ της 07/09 διακοσμήσαμε με μπογιές και συνθήματα τα γραφεία της μητρόπολης Ιλίου, και της εκκλησίας του αγίου γεωργίου στο Καματερό. Αφορμή ήταν η απόφαση της ιεράς συνόδου για κύρηγμα “ενάντια στις αμβλώσεις” στις 08/09 σε όλες τις εκκλησίες της επικράτειας».

αδέσποτες (σε νυχτερινές βόλτες)

<https://athens.indymedia.org/post/1620734/>

08/09 – Πάτρα: Μπογιές, σπρέν και τρικάκια στα γραφεία της Μητρόπολης

«Απ’ τις ΗΠΑ μέχρι με την Πολωνία και την Ελλάδα, απ’ την Τουρκία μέχρι το Μεξικό και την Αργεντινή, είμαστε εδώ και είμαστε αυτές που αύριο θα χτίσουμε με όλους μαζί έναν καινούριο κόσμο, απαλλαγμένο από τη θρησκευτική τυραννία και τα ολοκληρωτικά της δόγματα. Αυτές, που θα τερματίσουν τις κατακρεουργήσεις γυναικών σε τρώγλες και τουαλέτες, πάνω στην απελπισία τους να τερματίσουν μια ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη. Αυτές, που θα τερματίσουν την επιστροφή στην ιδιωτική ζωή, επειδή είτε αποφάσισαν είτε όχι να γίνουν μητέρες. Αυτές, που θα σταθούν περήφανα και ισότιμα στο πλευρό των αντρών συντρόφων τους, και θα χτίσουν τον καινούριο κόσμο που κουβάλησαν στις καρδιές τους. Και δεν πρόκειται να σας φοβηθούμε. Και δεν πρόκειται να κάνουμε ούτε ένα βήμα πίσω».

Αναρχικές Συντροφισσες

<https://athens.indymedia.org/post/1620535/>

08/09 – Αθήνα: Βάψιμο σε εκκλησίες στο Γκάζι

«Τα ξημερώματα της 8ης Σεπτεμβρίου βάψαμε συνθήματα σε 3 εκκλησίες στην περιοχή Γκάζι, με αφορμή το κήρυγμα “ενάντια στις αμβλώσεις” στις 08/09 σε όλες τις εκκλησίες της επικράτειας».

Τα σώματά μας, μας ανήκουν

αναρχικές

<https://athens.indymedia.org/post/1620806/>

09/09 – Αθήνα: Συνθήματα σε 3 εκκλησίες

«[...] βάψαμε συνθήματα στις προσόψεις τριών εκκλησιών, 2 εκκλησίες στο Κουκάκι και μια στα Κάτω Πατήσια, και συγκεκριμένα την εκκλησία του 37χρονου ιερέα που κατηγορείται για βιασμό ανήλικης. Προτιμήσαμε να βιαστούμε και βανδαλίσουμε έστω και με ένα σπρέν τους ναούς του Θεού το βράδυ της 7ης Σεπτεμβρίου, προκειμένου οι πιστοί ακόλουθοι να δουν τη διαμαρτυρία μας, λίγο πριν μπουν να ακούσουν το κήρυγμα του μίσους κατά της αυτοδιάθεσης του σώματος και της ελεύθερης επιλογής

των γυναικών, στο αν και τότε θα γίνουν μάνες».

**Τον λόγο για την άμβλωση, τον έχουμε εμείς.
Η μητρότητα είναι ελεύθερη επιλογή.
Κάτω τα χέρια από τα σώματά μας.**

Αναρχικές

<https://athens.indymedia.org/post/1620564/>

11/09 – Λάρισα: Εικαστική παρέμβαση σε εκκλησίες της πόλης

«Στις 11/09 πραγματοποιήσαμε εικαστική παρέμβαση σε δύο εκκλησίες στην πόλη της Λάρισας, πετώντας χρώμα στην είσοδο. Αφορμή για αυτήν μας τη δράση αποτέλεσαν τα κηρύγματα κατά των εκτρώσεων που διαβάστηκαν στις εκκλησίες μετά από διάγγελμα της Ιεράς Συνόδου. [...]»

«Είμαστε οι άθες, οι τσούλες, οι ανώμαλες, αυτές που δεν θα γίνουν ποτέ δούλες κανενός θεού, πατριάρχη ή αφέντη. Είμαστε εμείς που γνωρίζουμε πολύ καλά πως δεν θα μας προστατέψει καμία αστυνομία, δεν θα βρούμε δικαίωση σε κανένα δικαστήριο, δεν θα ζούμε ευτυχισμένα σε καμία εξουσιαστική/πατριαρχική οικογένεια, και δεν θα είναι δίπλα μας σε όλα αυτά κανένας θεός. Το μόνο που έχουμε είναι το μίσος για ό,τι μας καταπιέζει, η ανάγκη μας για δράση, και η μεταξύ μας αλληλεγγύη σε αυτά που βιώνουμε. Και αν πιστεύετε πως ο δρόμος που έχουμε επιλέξει θα είναι η αιτία που θα πέσει φωτιά να μας κάψει, θα πρέπει να γνωρίζετε πως θα έχουμε προλάβει να κάνουμε ήδη στάχτη οτιδήποτε στέκεται ενάντια στην ελευθερία μας».

Έμμηνη ρήξη

<https://athens.indymedia.org/post/1620594/>

20/09 – Αθήνα: Εικαστική παρέμβαση στην εκκλησία του Αγίου Νικολάου της Ηλιούπολης

«Τις προηγούμενες μέρες αποφασίσαμε να προβούμε σε “εικαστική παρέμβαση” στην εκκλησία του Αγίου Νικολάου της Ηλιούπολης, προκειμένου να εκφράσουμε την οργή μας απέναντι στα εξευτελιστικά για τα γυναικεία σώματα κηρύγματα που καταδικάζουν τις αμβλώσεις».

Αναρχικοί/ες/α από τα Νότια

<https://athens.indymedia.org/post/1620747/>

22/09 – Αθήνα: Συνθήματα σε εκκλησίες

«Μετά από κάλεσμα των “Αναρχικών συντροφισσών που δραστηριοποιούνται στην Αθήνα” γράψαμε συνθήματα σε 5 διαφορετικές εκκλησίες στην περιοχή της Κυψέλης από την Αγ. Γεωργίου ως και την Αγίας Ζώνης».

Αναρχικές

<https://athens.indymedia.org/post/1620784/>

Κάθε κρίση και χειρότερα

Στην «εσχατιά των Βαλκανίων» -και όχι μόνο- ήταν η οικονομική κρίση του 2008, που ανέδειξε μια «βαθύτερη κρίση αξιών» που με τη σειρά της «εξελίχθηκε» σε κρίση νομιμοποίησης των πολιτικών θεσμών. Κατόπιν, η σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση «του τόπου» κλήθηκε να αντιμετωπίσει κυρίως τη μεταναστευτική κρίση, ενόσω διεκπεραίωνε προοδευτικά το κρίσιμο έργο επαν-νομιμοποίησης του πολιτικού συστήματος, μέσα από την αφομοιωτική κάμψη των προηγούμενων μαζικών κοινωνικών αντιστάσεων. Έκτοτε, αλληπάλληλες κρίσεις σαρώνουν την καθημερινότητά μας, διατηρώντας -αντίστοιχα με τις προηγούμενες- υπερεθνική, αν όχι παγκόσμια, «εμβέλεια»: Αφετηρία αποτέλεσε η υγειονομική κρίση της πανδημίας covid-19, στον απόηχο της οποίας ξεκίνησαν οι πολεμικές επιχειρήσεις στα ουκρανικά εδάφη, με «συνέπειες» την ενεργειακή και την επισιτιστική κρίση· κρίσεις που ήδη δοκιμάζουν τις αντοχές του δυτικού κόσμου.

Όλες αυτές οι κρίσεις παρουσιάστηκαν μέσα από μια τυχαιότητα, ως ανεξάρτητες μεταξύ τους συνθήκες, που έτυχε να βρεθούν στο διάβα της ανθρωπότητας αποσπασματικά, σε χρόνο σχετικά απρόβλεπτο, ως άλλα φυσικά φαινόμενα. Όσο πραγματική ή προσχηματική κι αν είναι η όποια τυχαιότητα, βέβαια, υπάρχουν δύο βασικά σημεία διαχείρισης των κρίσεων που συναντώνται κατά μήκος ολόκληρης της πρόσφατης ιστορίας τους: Όλες συνοδεύονται από την περαιτέρω υποβάθμιση της καθημερινότητας των εκμεταλλευόμενων, είτε μέσω μέτρων και μεταρρυθμίσεων, ενίοτε επενδεδυμένων με «έκτακτο χαρακτήρα» (π.χ. απαγόρευση κυκλοφορίας και άλλα μέτρα που εφαρμόστηκαν μέσω ΠΝΠ στην πανδημία), είτε μέσα από τις «κινήσεις αυτορρύθμισης» του κεφαλαίου (όπως συμβαίνει με τον πληθωρισμό). Επιπλέον, κάθε κρίση αποτελεί πρώτης τάξης ευκαιρία για αύξηση της κερδοφορίας του κεφαλαίου, όχι μόνο μέσα από την επίθεση στους από κάτω, αλλά και μέσα από τη «διάνοιξη» νέων δρόμων «ανάπτυξης».

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η πρόσφατη ανακοίνωση του ελληνικού κράτους για την πραγματοποίηση των εξορυκτικών επιχειρήσεων περίξ της Κρήτης από εταιρίες γαλλικών συμφερόντων. Η ανακοίνωση αυτή ήρθε να «απαντήσει» στις επιπτώσεις της ενεργειακής κρίσης, υποσχόμενη μελλοντική ενεργειακή αυτάρ-

κεια στον «ελληνικό λαό». Προφανώς, σε αυτές τις ανακινώσεις δεν χωρούσε καμία αναφορά στα κέρδη που θα αποκομίσουν οι εταιρίες κολοσσοί και οι κρατικοί σχηματισμοί που θα επιχειρήσουν, πόσο μάλλον στο γεγονός ότι από τα κέρδη αυτά τίποτα δεν θα καταλήξει στις τσέπες των καταπιεσμένων. Το παράδειγμα αυτό καταδεικνύει πώς το ελληνικό κράτος -εν προκειμένω- αποκρύπτει από τη δημόσια σφαίρα τις προηγούμενες κινήσεις του σχετικά με τις «ενεργειακές» ορέξεις του: από την καλλιέργεια του εθνικισμού και του αντιτουρκισμού, με στόχο να αποτελέσουν την κοινωνική βάση υπεράσπισης των φίλα προσκείμενων στην Ελλάδα εξορυκτικών επιχειρήσεων, μέχρι την υπογραφή της ελληνογαλλικής αμυντικής συμφωνίας, που προοιωνούσε τόσο τη δραστηριοποίηση του γαλλικού κεφαλαίου στα ενεργειακά κοιτάσματα της Μεσογείου, όσο και την αιωρούμενη «φιλελληνική» εμπλοκή του γαλλικού κράτους σε ενδεχόμενη αντιπαράθεση για αυτά ακριβώς τα κοιτάσματα. Η επικοινωνιακή φανφάρα της ενεργειακής αυτάρκειας απλά στοχεύει στην απόσπαση της συναίνεσης των από κάτω· που δεν είναι άλλο παρά συναίνεση στην κερδοφορία των από πάνω.

Η υποτίμηση κάθε πτυχής της καθημερινότητας των καταπιεσμένων συμπληρώνει και αλληλοτροφοδοτεί την ανάπτυξη του κεφαλαίου: Η ανάπτυξη απαιτεί μειώσεις των (έμμεσων ή άμεσων) μισθών, καταστολή των αντιστάσεων, αύξηση των τιμών των βασικών προϊόντων επιβίωσης κ.ο.κ., και η πρόσδεσή μας με οποιονδήποτε τρόπο στα συμφέροντα του κράτους και του κεφαλαίου σημαίνει συναίνεση στην ολομέτωπη επίθεση που δεχόμαστε. Οι «κρίσεις» λειτουργούν καθοριστικά, αφού η εισαγωγή τους στη δημόσια σφαίρα διαστρεβλώνει αυτή την ειδική μορφή του κοινωνικού-ταξικού ανταγωνισμού, παρουσιάζοντας ως επιτακτικό μονόδρομο αφενός την οπισθοχώρηση στη λεηλασία της καθημερινής ζωής, και αφετέρου την ενίσχυση και εξάπλωση της επιχειρηματικής δραστηριότητας και των περιφράξεων που προϋποθέτει.

Στην πραγματικότητα οι κρίσεις δεν αποτέλεσαν ποτέ το επίδικο που καλείται να διαχειριστεί ο καπιταλισμός, αλλά αντιθέτως ένα εργαλείο συγκάλυψης της ολομέτωπης καπιταλιστικής επίθεσης - επίθεση που αναδύεται διαστρεβλωμένη ως διαχείριση κρίσεων. Η καπιταλιστι-

κή κρίση, βέβαια, παραμένει μία, και επιτάσσει τη συνεχή υποτίμησή μας για να διατηρηθεί η συσσώρευση κεφαλαίου, που αποτελεί θεμελιώδη και απαραίτητη συνθήκη για τη συνέχιση του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Η εμβάθυνση της καπιταλιστικής κρίσης, η όξυνση δηλαδή αυτής της υποτίμησης, εξυπηρετήθηκε -μεταξύ άλλων και- από μια μετατόπιση του αφηγηματικού πλαισίου: Από την «οικονομική κρίση» του 2008, στις αλληπάλληλες «φυσικές» κρίσεις του σήμερα.

Το ξέσπασμα της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης ακολούθησε μία περίοδος αστάθειας, κοινωνικών αντιστάσεων και έντονων αναταραχών σε διάφορα μήκη και πλάτη του πλανήτη. Η «εγκατάλειψη» της οικονομικής κρίσης από τα επικοινωνιακά επιτελεία, και η αντίστοιχη φυσικοποίηση των κρίσεων, σήμαναν μια μεταφορά της ευθύνης από το καπιταλιστικό εποικοδόμημα σε «φυσικά και αναπόδραστα φαινόμενα» ή άλλους «εξωγενείς» παράγοντες (π.χ. «το δολοφονικό ταμπεραμέντο του ρώσου δικτάτορα»). Σήμαναν κατά αυτόν τον τρόπο την εγκατάλειψη των μέχρι τότε συγκροτημένων αντιστάσεων, καθώς επετεύχθησαν τεράστια ποσοστά συναίνεσης μέσα από τις δεξιοτεχνικές ρητορικές πρακτικές που ακολούθησε η κυριαρχία. Το ελληνικό παράδειγμα και σε αυτή την περίπτωση έχει ενδιαφέρον: Οι κοινωνικές αντιστάσεις του σήμερα είναι ακόμα ασθενείς, σε μια περίοδο που εφαρμόζονται όλα εκείνα ενάντια στα οποία αγωνίστηκε μεγάλη μερίδα της κοινωνίας κατά τις αντιμνημονιακές ταραχές του διαστήματος 2010-2012.

Κι όμως, η εξέγερση είναι παραπάνω από εφικτή και δεν είναι μακριά. Οι διεργασίες που λαμβάνουν χώρα στο Ιράν, είναι πιο κοντά απ' όση νομίζουμε, παρά την όποια απόσταση «βρίσκεται» ανάμεσά μας - γεωγραφικά, «πολιτικά» και «πολιτισμικά». Το δίπολο έχει απλοποιηθεί: Αντίσταση ή κρίση. Τρίτος δρόμος δεν υπάρχει. Παραφράζοντας τη λαϊκή θυμοσοφία που λέει «κάθε πέρσι και καλύτερα», κάθε κρίση -προς το παρόν τουλάχιστον- αποδίδει καλύτερα για τα κράτη και τα αφεντικά, προμηνύοντας όλο και χειρότερες καταστάσεις για τους από κάτω. Η έκβαση, όμως, πάντα ήταν και παραμένει στο χέρι μας. Η εξέγερση είναι επίκαιρη, και η επανάσταση πιο επιτακτική από ποτέ. «Ο δρόμος είναι ανοιχτός και διασχίσιμος»...

Και τώρα τι κάνουμε;

Δεν υπάρχουν μαγικές συνταγές και λύσεις για αυτά που ζούμε. Τέτοιες «λύσεις» ψάχνουν τα κομματικά επιτελεία που μυρίζουν το αίμα των ψηφοφόρων τους και τους κυνηγάνε. Οι από τα κάτω δεν έχουμε τέτοιες προθέσεις. Στόχος μας είναι να τελειώσουμε με αυτό το σύστημα, το κράτος, τον καπιταλισμό, και να ζήσουμε μια ζωή χτισμένη πάνω στην αλληλεγγύη.

Ζούμε ακόμη μέσα στην κρίση. Όσα ονόματα και να αλλάξει, ο βασικός της άξονας είναι ο ίδιος ο καπιταλισμός. Το οικονομικό και κοινωνικό μοντέλο αναδιαρθρώνεται και θα μας ρίξει ακόμη πιο βαθιά στην άβυσσο που το ίδιο δημιουργεί. Οι προλετάριοι και προλετάρειες δεν έχουν τίποτα να ελπίζουν στα κρατικά επιτελεία, παρά μόνο να απεργάζονται την καταστροφή τους. Οι λύσεις είναι μπροστά μας, δίπλα μας, στις γειτονιές μας, τους χώρους εργασίας, τα πανεπιστήμια, τα πεζοδρόμια και τους δρόμους.

**«Εάν δεν σταθούμε ο ένας δίπλα στην άλλη,
τότε θα έρθουν για κάθε έναν/μία από εμάς χωριστά».**

Οι πρόσφατοι αγώνες ενάντια στα μνημόνια, αν και συνάντησαν τα όριά τους μερικές φορές, μπορούν να αποτελούν μία πυξίδα και να είναι διδακτικοί για τα ζητήματα που τίγονται στο σήμερα. Η μαζική καθοδός μας στους δρόμους, οι συγκρούσεις με την αστυνομία, η απαλλοτρίωση πλούτου, χώρου και χρόνου είναι από τα ζητήματα που πρέπει να ξαναβάλουμε μπροστά και επιθετικά ως τάξη. Είναι οι στιγμές αυτές που αναμετριάσαμε με το κράτος, ανοίγουμε δρόμους, διογκώνουμε τις ρωγμές στο προσώπιο της κρατικής παντοδυναμίας, και αφήνουμε όλα τα ενδεχόμενα ανοιχτά για το μέλλον.

Φυσικά, χωρίς να φέρουμε τις διαδικασίες αυτές και στην καθημερινή μας ζωή το πρόβλημα θα παραμένει τεράστιο, και θα μοιάζει πάντα ανεπίλυτο. Έτσι, η νομιμοποίηση μίας πληθώρας μεθόδων και πρακτικών του προλεταριάτου θα πρέπει να τεθεί ξανά στο προσκήνιο, χωρίς ίχνος «ντροπής» ή περίσκεψης. Οι απαλλοτριώσεις από ράφια σούπερ-μάρκετ και πολυκαταστημάτων, των οποίων τα αφεντικά βλέπουν τα κέρδη τους μόνο να ανεβαίνουν ακόμη και τις μέρες των πιο σκληρών κρίσεων, αποτελεί έναν μονόδρομο για επιβίωση, και αυτό θα συνεχιστεί το επόμενο διάστημα. Φυσικά, οι μαζικές απαλλοτριώσεις είναι ένα ζήτημα που θέτει τη δυναμική στην πραγματική της βάση, και όχι στο «ταλέντο» κάποιων να παίρνουν προϊόντα χωρίς να πληρώνουν γι' αυτά.

Παρ' όλα αυτά, αν είμαστε «μάρτυρες» κάποιου γεγονότος ας πάρουμε τη σωστή θέση: Αυτού ή αυτής που για να επιβιώσει βάζει πιο ψηλά τη ζωή και την αξιοπρέπεια, παρά τους νόμους των χορτάτων. Έτσι, υποστηρίζουμε όποια μορφή αντίστασης (ακόμη της ατομικής) απέναντι στα αφεντικά και το κράτος.

Ακόμη, απέναντι στα κοράκια των εταιριών ενέργειας δεν αφήνουμε κανένα σπίτι μόνο του. Είτε για χρέη, είτε για «ρευματοκλοπή» δεν επιτρέπουμε με κανέναν τρόπο στα συνεργεία των όποιων εργολάβων να κόψουν το ρεύμα. Αντιθέτως, κάνουμε δίκτυα, μοιραζόμαστε γνώσεις και πρακτικές, είμαστε εκεί με τις γειτόνισσές μας απέναντι στα κοράκια της κάθε εταιρίας.

Το ίδιο πράττουμε και σε πιθανές απόπειρες εξώσης. Δεν μας ενδιαφέρει το ιδιοκτησιακό καθεστώς. Μας νοιάζει ποιος και ποια χρησιμοποιεί το εκάστοτε μέρος, ποια του δίνει ζωή, ποιος το φροντίζει, ποιο βλέπουμε κάθε μέρα στη γειτονιά μας, και ξέρουμε ότι νοιάζεται για τον/τη διπλανό του/της. Έτσι, έχουμε τον νου μας στις κινήσεις των μπάτσων, των εκάστοτε ρουφιάνων ή καλοθελητών, και στεκόμαστε αλληλέγγυα σε κάθε κίνηση εναντίον ενοικιαστών που χρωστάνε, καταληψιών ή σε περιπτώσεις πλειστηριασμών.

Είναι πλέον σημαντικό να βρισκόμαστε, να είμαστε κοντά με ανθρώπους που βιώνουμε ίδια προβλήματα και αναζητούμε λύσεις, χωρίς τη βοήθεια κανενός ειδικού. Έτσι, άλλος ένας βασικός άξονας της δράσης μας είναι να στήσουμε, να συμμετέχουμε σε δομές των από τα κάτω, δομές της βάσης οι οποίες συζητάνε και δρουν με βάση τα δικά μας συμφέροντα απέναντι σε κράτος και αφεντικά. Συνελεύσεις γειτονιών, σωματεία βάσης

Ντού στα super market συγκρούσεις, απεργίες αρνήσεις πληρωμών

εργαζομένων, συντονισμοί και δίκτυα αλληλεγγύης, συνελεύσεις υπεράσπισης πάρκων ή δημόσιων χώρων, αποτελούν ένα μικρό κομμάτι των πραγμάτων που η δημιουργικότητα των από τα κάτω μπορεί να δομήσει. Μέσα και από τέτοιες δομές δοκιμάζονται πρακτικές, δομούνται σχέσεις, χτίζεται ο νέος κόσμος στο εδώ και το τώρα, με την προοπτική να καταστρέψει συθέμελα τον υπάρχοντα κόσμο της εξουσίας.

Η λύση στην κρίση – μίσος ταξικό

Όλα τα παραπάνω αναγνωρίζουμε ότι μπορεί να αποτελούν πρόσκαιρες και επιμέρους λύσεις. Παρ' όλα αυτά, για να οργανωθούμε και να απαντήσουμε όπως αρμόζει στο κράτος και τα αφεντικά, θα πρέπει να βρούμε τους τρόπους να επικοινωνήσουμε με τη διπλανή μας. Να βρούμε αυτά που μας ενώνουν, απέναντι σε αυτά που μας χωρίζουν ορμώμενοι/ες από την αγάπη για πραγματική ζωή, όχι για επιβίωση· από το μίσος για τα αφεντικά μας, όχι για τον διπλανό μας που έτυχε να γεννηθεί αλλού· να ζήσουμε μία ζωή με σύγκρουση, να ανοίξουμε περάσματα πάνω από κράτος, αφεντικά και πατριαρχία, ενάντια στους δυνάστες μας.

**Ντου στα σούπερ μάρκετ
αρνήσεις πληρωμών
πόλεμο στον πόλεμο των αφεντικών**

Επιδόματα πειθαρχίας

Από τον Μάρτη του '20 και μετά, το κράτος επιδοτεί ως κομμάτι των διαταγών του: Δούλεves σερβιτόρα και η δουλειά σου κρίθηκε υγειονομικά επικίνδυνη; Πάρε 534 ευρώ και κλείσου στο σπίτι. Είσαι μαθητής και το σχολείο θεωρήθηκε η πηγή του κακού; Πάρε ένα τάμπλετ και μάθε να μιλάς με τους φίλους σου μόνο με ψηφιακές φασούλες. Και λίγους μήνες μετά: Είσαι «κοινωνικά υπεύθυνος» νέος και εμβολιάστηκες; πάρε 100 ευρώ σε κουπόνια.

Η εποχή που το κράτος συστηνόταν ακόμα ως «προνοιακό», με τα παραδοσιακά επιδόματα ανεργίας, ασθένειας, αναπηρίας κ.λπ., έχει παρέλθει εδώ και χρόνια. Αυτό που εμφανίζεται τώρα δεν είναι η αναβίωσή τους, αλλά ένα νέο είδος επιδοτήσεων, τις οποίες τα επιτελεία ονομάζουν σταθερά και κυνικά ως «pass»: Το power pass, το fuel pass και το freedom pass είναι η συνέχεια των υπό προϋποθέσεις προνομίων που παρέχονται μετά το green pass. Είναι «διαβατήρια», που παραπέμπουν στις διαρκώς εμφανιζόμενες περιφράξεις σε κάθε έκφανση της καθημερινότητας. Ψηφιακές, ταξινομημένες, καταγεγραμμένες, προορισμένες να εξαργυρώνονται στα ταμεία συγκεκριμένων επιχειρήσεων, οι νέες επιδοτήσεις ταιριάζουν γάντι στο κράτος που κυβερνάει με διαγγέλματα, ειδικούς και μπάτσους: Είναι φτιαγμένες για να μας εκπαιδεύουν στους νέους εγκεκριμένους τρόπους ζωής.

Οι επιταγές της κυριαρχίας θα περνούν μέσα από τη διαχείριση διαδοχικών κρίσεων (από την «υγειονομική», στην «ενεργειακή» ή την «επισιτιστική»), όπου αναδεικνύονται νέες τεχνολογίες διακυβέρνησης, που συνθέτουν ένα «social credit system». Τα νέου τύπου επιδόματα είναι ακόμα μία μορφή πειθαρχίας και εμφανίζονται παράλληλα με το αντίβαρό τους, που είναι τα πρόστιμα, για κάθε περίπτωση μη συμμόρφωσης. Αν λοιπόν στα χρόνια της covid το κριτήριο επιδότησης ή προστίμου ήταν ο εμβολιασμός, αύριο μπορεί να είναι η «υπεύθυνη κατανάλωση ενέργειας», η «υπεύθυνη κατανάλωση τροφής», ή η ανταπόκριση σε κάποιους άλλους δείκτες. Ζωή στη φτήνια και με πόντους δηλαδή. Αυτό σίγουρα το επιδοτούν τα κράτη και τα αφεντικά. Κι όποιος δεν συμμορφώνεται, πεθαίνει.

Ωστόσο, το σχέδιο θα πάει άπατο, αν σταματήσουν να κάνουν κουμάντο στα μυαλά μας. Θα πρέπει να θυμόμαστε: Οι κάθε είδους επιδοτήσεις είναι ένα ελάχιστο μέρος του πλούτου και της ζωής που μας έχουν κλέψει. Οι «κρίσεις» που μας σερβίρουν, είναι ο τρόπος για να ξεφύγουν από τα δικά τους αδιέξοδα.

Δεν θα τους το κάνουμε εύκολο.

Outsiders

ενάντια στην (νέα) κανονικότητα

Στιγμιότυπα αντιστάσεων και «κρίσεων»

[αν και η λέξη «κρίση» που έχει υιοθετηθεί από τον επονομαζόμενο «δυτικό λευκό κόσμο» είναι μία έννοια που βασικό στόχο έχει να συσκοτίσει το γεγονός ότι πρόκειται για συστημικές κρίσεις, θα τη διατηρήσουμε ως έννοια σε εισαγωγικά]

Τα τελευταία χρόνια, ο Λίβανος προστίθεται στον μακρύ κατάλογο των κρατών που περνάνε «κρίση» σε όλα τα πεδία: πολιτικά, οικονομικά, κοινωνικά. Έναν μήνα πριν, στις 14 Σεπτέμβρη (και ενώ η εθνική οικονομία του Λίβανου καταρρέει, το Δ.Ν.Τ. περιμένει αναδιαρθρώσεις για να δώσει δάνεια, τέσσερις στους πέντε ανθρώπους ζουν κάτω από τα όρια της φτώχειας σύμφωνα με τα Ηνωμένα Έθνη, με τις τράπεζες εν τω μεταξύ να έχουν επιβάλλει εδώ και τρία χρόνια καθεστώς capital control και «μερική» δέσμευση των καταθέσεων) η Sally Hafez μπουκάρει οπλισμένη, με το πρόσωπό της ακάλυπτο στην τράπεζα Blom της Βηρυτού, χύνοντας βενζίνη στον χώρο και λέγοντας: «Είμαι η Sally Hafez, ήρθα σήμερα... για να πάρω τις καταθέσεις της αδελφής μου που πεθαίνει στο νοσοκομείο (καρκινοπαθής). [...] Δεν ήρθα να σκοτώσω κανέναν ή να βάλω φωτιά... Ήρθα για να διεκδικήσω τα δικαιώματά μου». Η Sally Hafez, αφού της έδωσε ο ταμίας 13.000 από τις 20.000 του λογαριασμού της, κατάφερε να διαφύγει πριν έρθουν οι δυνάμεις ασφαλείας, σπάζοντας την τζαμαρία της τράπεζας με τη βοήθεια αγνώστων που βρίσκονταν έξω από την αυτόματα κλειδωμένη τράπεζα (λέγεται ότι ήταν συλλογική δράση, οπότε ο κόσμος δεν ήταν άγνωστος αλλά ακτιβιστές, ενώ βιντεοσκοπημένο υλικό μπορεί να βρει η καθεμία και ο καθένας στο διαδίκτυο και σε social media). Αργότερα την ίδια μέρα σε μία άλλη πόλη, ένας άνδρας επίσης οπλισμένος ζητήσε τις καταθέσεις του και παραδόθηκε στις αρχές (μέχρι και σήμερα, έχουν ακολουθήσει και άλλοι/ες σε παρόμοιες κινήσεις με ψεύτικα ή κανονικά όπλα). Ενώ μέχρι την 16η Σεπτέμβρη, εφτά τράπεζες καταλήφθηκαν από πλήθη που αρνούσαν να φύγουν αν δεν έπαιρναν τις καταθέσεις τους ή μέρος αυτών. Φυσικά, η ένωση τραπεζών Λιβάνου εξέδωσε ανακοίνωση που ζητούσε από τις αρχές «να θέσουν προ των ευθυνών τους όσους επιδίδονται σε “λεκτικές και σωματικές” επιθέσεις μέσα στις τράπεζες» και δήλωσε πως «οι δανειστές δεν θα είναι επιεικείς», ενώ παράλληλα έκλεισαν τα τραπεζικά καταστήματα για τρεις ημέρες. Την 19η Σεπτέμβρη, υπήρξαν συμπλοκές σε διάφορα σημεία και με διαφορετικούς τρόπους, μεταξύ στρατού και διαδηλωτών που ζητούσαν την απελευθέρωση των δύο κρατούμενων ακτιβιστών (Ibdel Rahman Zakaria και Mohammad Rustom) που λέγεται ότι ήταν μεταξύ αυτών που βοήθησαν να διαφύγει η Sally Hafez. Πλήθη διαδηλωτών πραγματοποίησαν «καθιστική» διαμαρτυρία έξω από το «παλάτι της δικαιοσύνης» και σύμφωνα με τον στρατό κατέστρεψαν στρατιωτικό όχημα και ανέτρεψαν πολλά άλλα οχήματα. Άλλα πλήθη μπλόκαραν κεντρική οδική αρτηρία στη Bireh και αρνήθηκαν να φύγουν μέχρι να απελευθερωθούν οι δύο. Επιπλέον, ακτιβιστές σύντροφοι/ισσες

των δύο κρατούμενων, μπλόκαραν δημόσιες υπηρεσίες (συμπεριλαμβανομένων κυβερνητικών γραφείων), θρησκευτικά και αστικά δικαστήρια, καθώς και τα κεντρικά γραφεία του ταχυδρομείου. Κάποιες άλλες διαδηλώτριες/ες μπλόκαραν τα τοπικά γραφεία ύδρευσης, τηλεπικοινωνιών (των ιδιωτικών Alfa και των κρατικών Ogero) και ηλεκτροδότησης...

13 Σεπτέμβρη, όχι πολύ μακριά, στο Ιράν. Έναν τόπο που ταλανίζεται εδώ και δεκαετίες από πολιτικο-κοινωνικο-οικονομικές «κρίσεις», λόγω των διεθνών κυρώσεων και διαφόρων ειδών απειλών υπό την αιγίδα των ΗΠΑ με υποστηρικτές τα κράτη της Ε.Ε., αλλά και εξαιτίας της ντόπιας εξουσίας και των νόμων του ισλαμικού καθεστώτος - που μεταξύ πολλών άλλων απαγορεύει τον όποιο αυτοκαθορισμό (από τη σεξουαλικότητα μέχρι την επιλογή ενδυμασίας κ.ο.κ.) αλλά που διόλου τυχαία σε ό,τι αφορά στην πίστη είναι δείγμα ανεξιθρησκείας. 13 Σεπτέμβρη, η Mahsa Amini, μια 22χρονη ιρανή κουρδικής καταγωγής από την πόλη Saqqez (σε κουρδική επαρχία του Ιράν) συλλαμβάνεται στην Τεχεράνη από την Gasht-e Ershad (την Περιπολία Καθοδήγησης, που αποτελεί κάτι σαν εξειδικευμένη αστυνομία περί των ηθών) για «παράβαση του νόμου περί ενδυμασίας» (προεείχαν μαλλιά από τη μαντίλα ή τη hijab και υπήρχε «λάθος» στον τρόπο που φορούσε το παντελόνι). Δύο ώρες μετά τη σύλληψή της, οδηγήθηκε με ασθενοφόρο στο νοσοκομείο σε κωματώδη κατάσταση και πέθανε την 16η Σεπτέμβρη. Προφανώς οι αρχές, απέναντι στις καταγγελίες για ξυλοδαρμό και δολοφονία, υιοθέτησαν μία αφήγηση που μιλάει για «εγκεφαλικό και καρδιακό επεισόδιο της 22χρονης». Αυτή η κρατική δολοφονία έχει αναταράξει το Ιράν λειτουργώντας ως πυροκροτητής αντίστασης και ανυπακοής απέναντι στις εκεί καθυποτάξεις. Αν και ξεκίνησε από την κουρδική επαρχία από όπου καταγόταν η Mahsa Amini, μέχρι και σήμερα έχει εξαπλωθεί σχεδόν σε ολόκληρη την επικράτεια, συμπεριλαμβανομένων και παραδοσιακά «καθεστωτικών» επαρχιών και πόλεων. Από τις γυναίκες και τα κορίτσια που καίνε τις μαντίλες, τις hijab, τις μπούργκες, και κόβουν δημοσίως τα μαλλιά τους, τα αυτοκίνητα που κορνάρουν για να δηλώσουν τη στήριξή τους, τις διαδηλώσεις, τους χορούς και τα σχολεία όπου η έκφραση ανυπακοής στους κώδικες ηθικής και στα σύμβολα του καθεστώτος είναι εμβληματική, μέχρι τις συγκρούσεις με τις κατασταλτικές δυνάμεις και τις απεργίες διαφόρων εργασιακών κλάδων σε ένδειξη αλληλεγγύης με τις εκατοντάδες νέες δολοφονημένες/ους, νέους φυλακισμένους/ες, νέες εξαφανισμένες/ους από τις κρατικές δυνάμεις... Η οργι-

- σμένη κραυγή «γυναίκα, ζωή, ελευθερία» αντηχεί μαζί με το «μην φοβάστε, μην φοβάστε, είμαστε όλες μαζί», «οι μουλάδες να φύγουν», «θάνατος στον δικτάτορα», «από την Sanandaj στην Tabriz, τα μόνα που υπάρχουν είναι φτώχεια, διαφθορά και διακρίσεις»...

Λίγο παραδίπλα στο Αφγανιστάν (σε έναν τόπο που η λέξη «κρίση» φαντάζει τραγελαφική ως περιγραφή της κατάστασης καθώς ζει μεγάλο χρονικό διάστημα σε καθεστώς διαρκούς πολέμου και στρατιωτικών επιχειρήσεων αποικιακής λογικής), από τη στιγμή που οι Ταλιμπάν παρέλαβαν την εξουσία από τα χέρια των «δυτικών» δυνάμεων και συνασπισμών τους, γυναίκες παλεύουν με διαδηλώσεις να κατοχυρώσουν την ύπαρξή τους στον λεγόμενο δημόσιο χώρο, και τη θέση τους στο εκπαιδευτικό σύστημα. Σήμερα, με αφορμή τα γεγονότα στο γειτονικό Ιράν ξαναβγήκαν στους δρόμους διαδηλώνοντας με τις μαντίλες, τις μπούρκες και τα τσαντόρ τους, και για άλλη μια φορά δέχονται άγρια καταστολή...

Δεν υπάρχει τίποτα ουσιαστικά πρωτόγνωρο όσον αφορά στο τι σηματοδοτεί μία «κρίση». Άλλωστε πόσα χρόνια έχουν περάσει από τότε που ήταν δημοφιλή τα «δικά μας μνημόνια», οι «δικοί μας φτωχοί», τα «δικά μας παιδιά που λιποθυμούσαν στα σχολεία», οι δικές μας αντιστάσεις, οι δικές μας εκφράσεις αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας. Ούτε υπάρχει κάτι πρωτοφανές στην εκδήλωση ανυπάκουων και εξεγερσιακών καταστάσεων μετά από δολοφονίες του εκάστοτε καθεστώτος. Αρκετές/οι θυμόμαστε με συγκίνηση τη μοναδικότητα των βιωμάτων στην εξέγερση του 2008, μετά τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, πολλοί/ές θυμούνται το ντόμινο των δράσεων και μετέπειτα εξελίξεων που προκάλεσε η δολοφονία του Παύλου Φύσσα, και αρκετά πρόσωπα τη δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου/Zackie oh!, με την εμφάνιση στο δημόσιο πεδίο όχι μόνο όλων εκείνων των προσώπων που ήταν καταναγκαστικά «κρυμμένα» στα στενά τετραγωνικά των δικών τους ταυτοτικών χώρων και σχέσεων, αλλά και της ανυπακοής και της οργής τους. Αυτά που εξελίσσονται στον Λίβανο, το Ιράν και αλλού αυτές τις ημέρες, πέραν της σπουδαιότητάς τους ως υπενθύμιση –τόσο ζωογόνα σε αυτούς τους επιθετικούς καιρούς που ζούμε– ότι δεν υπάρχουν κράτη, θρησκείες, καταπιεστικά και εκμεταλλευτικά συστήματα, όπως ο καπιταλισμός και η πατριαρχία, που είναι άτρωτα και παντοτινά, επιβεβαιώνουν για άλλη μια φορά το γεγονός ότι ο αγώνας, η αντίσταση, η αλληλεγγύη αναδύουν τον πλούτο, την περιπλοκότητα της ζωής, της σύνδεσης· μολιάζουν τα ριζο-

σπαστικά περιεχόμενα και τις μορφές αντίστασης και αλληλεγγύης με όλα όσα ήταν μέχρι πρότινος αόρατα και υποτιμημένα· κάνουν ορατές εκείνες τις πράξεις, εκείνα τα έργα (τα τόσο αναγκαία και κρίσιμα για τις συλλογικές οντότητες) και εκείνα τα πρόσωπα που τα φέρνουν εις πέρας καθημερινά, αλλά συστηματικά υποτιμούνται και ευτελίζονται απομονωμένα σε ιδιωτικούς χώρους, όπως για παράδειγμα όλα όσα επιτελούν τη φροντίδα. Αποκτούν μία πρωτόγνωρη αυτοεκτίμηση και δύναμη όλα εκείνα τα πρόσωπα ή/και οι ομάδες που παίρνουν τη ζωή στα χέρια τους. Ενώνουν, όχι στο όνομα της ενότητας για την ενότητα, αλλά βάσει εκείνης της συνθετικής ουσίας που εδράζεται στα ολόένα και πιο διευρυμένα ριζοσπαστικά περιεχόμενα και μορφές έκφρασής τους, συμπεριλαμβάνοντας ό,τι δεν ξέραμε ότι υπήρχε ή υποτιμούσαμε στο πλαίσιο της συστημικής κανονικότητας και του «αυτονόητου». Η συμπερίληψη συμβαίνει στη βάση των καταπιέσεων και όχι των ταυτοτήτων – χωρίς όμως να ακυρώνονται ή και να λοιδορούνται αυτές οι «ταυτότητες» που ψάχνουν για ανάσα ύπαρξης, για χώρους και χρόνους πολιτικοποίησης σε έναν κόσμο που όχι μόνο καταπιέζει αλλά και συστηματικά αορατοποιεί έννοιες, έργα, πλήθη, ομάδες...

Έχει γίνει ξεκάθαρο ότι οι διαχωρισμοί της ζωής/συνύπαρξης σε αναλυτικές ή μεθοδολογικές ταξινομήσεις και ιεραρχήσεις, όχι μόνο έχουν αποτύχει ιστορικά αλλά η πραγματικότητα αποδεικνύει πόσο αποπροσανατολίζουν, και –το κυριότερο– πόσο τροφοδοτούν τον λαϊκισμό, τη σύγχυση, τον συντηρητισμό, τον κοινωνικό αυτοματισμό και την ανάθεση. Η πραγματικότητα είναι αυτή που έρχεται πάντα να αναδείξει την περιπλοκότητα, τη διασύνδεση κάθε πολιτικής, οικονομικής, πολιτισμικής, κοινωνικής πλευράς. Η ζωή/συνύπαρξη δεν διαχωρίζεται σε δημόσιο/ιδιωτικό, σε πολιτικό/προσωπικό ή πολιτικό/πολιτισμικό, σε άτομο/κοινωνία κ.ο.κ., και το γεγονός ότι δεν διαχωρίζεται συμβάλλει στην κατανόηση, στην ανάλυση και άρα στην κατεύθυνση χειραφέτησης, αγώνα, αντίστασης, εξέγερσης και επανάστασης. Σε καταστάσεις «κρίσης», αυτή η θέση/διαπίστωση επιβεβαιώνεται σε όλο της το μεγαλείο ποιοτικά και ποσοτικά – παρ' όλο που έρχεται ως θέση αντιμετώπιση με την επιθετικότητα όχι μόνο της κυρίαρχης θέσης και στάσης, περί διαχωρισμένων και ιεραρχημένων σφαιρών, αλλά και με δύο από τα σημεία των καιρών: Ότι η ταχύτητα των βιωμάτων αυξάνεται σε βαθμό που η επεξεργασία τους ατονεί καθολικά, και ταυτόχρονα η μνήμη συρρικνώνεται σε βαθμό εξαφάνισης. Δυστυχώς επίσης τα παραδείγματα/συμβάντα έρχονται, παρέρχονται και καταπνίγονται από το χωνευτήρι της κανονικότητας, της καταστολής (τόσο δολοφονικής σε στιγμές) και της αφομοίωσης...

Κάθε τέτοια στιγμή που υπενθυμίζεται ότι η ισχύς μπορεί να πληγεί μέχρι και να καταποντιστεί, βλέπουμε ξεκάθαρα ότι οι στιγμές αυτές υλοποιούνται από τις καταπιεσμένες τάξεις, από όλα αυτά τα υποκείμενα που «δεν υπήρχαν» την ίδια στιγμή που υπάρχουμε επειδή «υπήρχαν». Όπως και κάθε φορά, βλέπουμε όλων των λογίων τις κυρίαρχες τάξεις είτε να προσπαθούν να τα φιώσουν είτε να τα αφομοιώσουν. Σήμερα στον Ιράν, που όλος ο δυτικός κόσμος μιλάει για την «επανάσταση των γυναικών», τρέμουμε από οργή ακούγοντας εκείνες τις φωνές της λευκής, αποικιακής δύσης να εργαλειοποιούν τη δική τους στιγμή, τη στιγμή αυτών των γυναικών, σε αυτό το μέρος. Αυτές τις φωνές που στη Γαλλία απέκλειαν κορίτσια από τα σχολεία επειδή φορούσαν μαντίλες, και που σήμερα κόβουν τα τουφάκια από τα μαλλάκια τους σε ένδειξη αλληλεγγύης. Αυτές τις φωνές που στις Η.Π.Α. απαγορεύουν τις αμβλώσεις. Αυτές τις φωνές που στην Ελλάδα κάνουν κηρύγματα στις εκκλησίες για «αγέννητα παιδιά», ψηφίζουν νόμους για συνεπιμέλειες και άλλα κουραφέξαλα. Αυτές τις φωνές που από άκρη σε άκρη επιχειρούν να χωρέσουν την πατριαρχική επιθετικότητα στα στενά όρια της δικαιοσύνης και των κατασταλτικών μηχανισμών, διαιωνίζοντάς την. Αυτές τις φωνές που τον φεμινισμό τον αποδέχονται μονάχα με ευγενικά φρουφρου και εναλλακτικά αρώματα, αλλά όταν τους χτυπάει την πόρτα αδιαμεσολάβητα, αχειραγώγητα γίνεται προβληματικός, επιθετικός, άδικος κ.ο.κ. Και ο κατάλογος αυτών των φωνών είναι δυστυχώς ατελείωτος...

Η δική μας θέση απέναντι στα καταπιεσμένα, τους αγώνες και τις αντιστάσεις τους δεν θα μπορούσε παρά να είναι η γνωριμία, η συσχέτιση, η χειραφέτηση, η αλληλεγγύη, η αντίσταση σε ό,τι εξουσιάζει. Η αντιπαράθεση ενός κόσμου χωρίς εξουσίες, χωρίς σύνορα, χωρίς χαρτιά, χωρίς δίπολα, χωρίς ταξινομήσεις και ιεραρχήσεις, χωρίς ανάθεση σε ειδικούς, αυθεντίες και πάτρωνες, χωρίς «ταυτότητες» θα υπολείπεται όσο η ανυπάκουη καρδιά δεν επιθυμεί να αποκτά άβολες αρρυθμίες με αυτές τις άγνωστες τονικότητες και τις «παράφωνες» μελωδίες. Οι συμφωνίες και ασυμφωνίες όλων της «γης των κολασμένων», των «από κάτω» είναι, μεταξύ πολλών άλλων, αυτές που θα απομαγέψουν τα διαφημισμένα αποκούμπια όπως αυτά των φαντασιακών κοινοτήτων και κανονικοτήτων, των «δικαιωμάτων» και της κρατικής δικαιοσύνης, αποκούμπια που βασίζονται και σε «ταυτότητες» όπως το «χρώμα», το «φύλο», η «σεξουαλικότητα», η «φυλή», οι «ικανότητες»... Είναι αυτές οι «παραφωνίες» που θα αποκαλύψουν τις λογικές της πατρωνίας των καταπιεσμένων και των αντιστάσεών τους, για τις οποίες όσο πιο μακριά συμβαίνει «η εξέγερση των γυναικών» ή η επανάσταση των όποιων κάθε φορά άγνωστων αόρατων, τόσο πιο μελωδική ακούγεται στα αυτιά τους...

✎ **Πρωτοβουλία του αναρχικού στεκιού Ρεσάλτο**
ενάντια στον σεξισμό, την πατριαρχία, τους έμφυλους διαχωρισμούς και διακρίσεις
Οκτώβρης 2022

Της Γης οι Κολασμένοι

Στιγμιότυπα ορατότητας από την καθημερινότητα των αοράτων

Οι πρόσφυγες ανήκουν στα camps

Στις 22 Νοέμβρη, 483 άνθρωποι στοιβαγμένοι σε ένα μικρό πλοίο κατάφεραν να φτάσουν στο λιμάνι της Παλαιχώρας, νοτιοδυτικά της Κρήτης. Ξεκίνησαν από τη Λιβύη με προορισμό την Ιταλία. Η μηχανή του σάπιου πλοίου που ταξίδευαν χάλασε, και εξέπεμψαν σήμα κινδύνου, ενώ στην περιοχή που βρέθηκαν έπνεαν 7 μποφόρ. Η διάσωση έγινε από το λιμενικό σώμα. Το ίδιο λιμενικό σώμα που εξυπηρετεί την εγκληματική μεταναστευτική πολιτική της εκάστοτε κυβέρνησης. Το ίδιο λιμενικό σώμα που κατηγορείται επανειλημμένα για επαναπροωθήσεις και δολοφονίες στο Αιγαίο.

«Το Λιμενικό Σώμα αντιλαμβάνεται ως προτεραιότητα στην αποστολή του τη σωτηρία της ανθρώπινης ζωής» δηλώνει υποκριτικά ο Πλακιωτάκης, υπουργός Ναυτιλίας. Εν όψει εκλογών βέβαια, η κυβέρνηση χρειάζεται να δείξει ένα πιο ανθρώπινο πρόσωπο προς τα έξω.

Όταν έσβησαν οι κάμερες, την ουσιαστική βοήθεια προσέφεραν προφανώς οι εθελοντές και οι αλληλέγγυοι που βρέθηκαν στην περιοχή για αυτόν τον σκοπό.

Στο μεταξύ, οι μετανάστες αρνήθηκαν να κατέβουν από το πλοίο, με το αίτημα να επισκευαστεί η μηχανή του πλοίου ώστε να συνεχίσουν το ταξίδι τους. Οι καιρικές συνθήκες όμως τους ανάγκασαν να αποβιβαστούν. Και ενώ οι αλληλέγγυοι απαίτησαν την επίταξη ξενοδοχείων προκειμένου να φιλοξενηθούν αξιοπρεπώς οι μετανάστες, τελικά δεν επιτάχθηκε τίποτα, αλλά «παραχωρήθηκε» το ανοιχτό γκαράζ ενός πλοίου. Τρία βράδια αργότερα, ταξίδεψαν τμηματικά και με αστυνομική συνοδεία για Αθήνα, όπου μοιράστηκαν στα camps της Μαλακάσας και της Αμυγδαλέζας, χωρίς βέβαια οι ίδιοι οι πρόσφυγες να θέλουν να βρίσκονται στον χώρο του ελληνικού κράτους.

πηγή: shorturl.at/ANQSW

Η τεχνολογία των συνόρων

Κατά τη διάρκεια της πανδημίας, και incognito, ένα όραμα ελέγχου μέσω νέων τεχνολογιών φαίνεται να συντέλεστηκε στα σύνορα του Έβρου. Γνωρίζουμε ήδη πως η αναβάθμιση της ασφάλειας των συνόρων περνά ιδιαίτερα μέσα από τις νέες –αμφιλεγόμενες και επικίνδυνες όταν εμπλέκονται ζητήματα εθνικής κυριαρχίας και ασφάλειας– τεχνολογίες, όπως είναι η τεχνητή νοημοσύνη και όχι μόνο. Συγκεκριμένα στο κομμάτι του Έβρου, αυτήν την απονεκρωμένη για χρόνια ζώνη-σύμβολο της διαχείρισης των ανθρώπινων κινήσεων, δαπανώνται εκατομμύρια ευρώ ελληνικών και ευρωπαϊκών χρημάτων για τη λειτουργία προηγμένων καμερών, ραντάρ, αισθητήρων και drones. Τους μήνες της πανδημίας, αυτό προχώρησε στο να δοκιμαστούν επίσης συστήματα ανίχνευσης ψεύδους με χρήση τεχνητής νοημοσύνης – όπως μπορεί αυτό να μεταφραστεί πρακτικά, αλλά και τι αποτελεσματικότητα μπορεί να έχει, και για ποιους. Από ό,τι φαίνεται, το ελληνικό κράτος, μαζί με την τέχνη της διακυβέρνησης, θέλει να τελειοποιήσει και την τέχνη της επαπαρωώθησης, αθόρυβα και αποκεντρωμένα.

πηγή: shorturl.at/vACT9

Ελαιώνας: Ο χώρος των Αθηναίων

Οι βίαιες μετακινήσεις ατόμων-αιτούντων ασύλου από το camp του Ελαιώνα προς άλλα camp εκτός αστικού ιστού, συνεχίζονται από το καλοκαίρι, σε συνδυασμό με το να απαγορεύουν σε άτομα να ξαναπαίνουν στην πρώην κατοικία τους, έστω και για να πάρουν κάτι ξεχασμένο, και με τις απαραίτητες συλλήψεις και προσαγωγές όπου χρειάζεται. Οι πρώην κάτοικοι μάλιστα που επέστρεψαν ώστε να πάρουν τα πράγματά τους, διαπίστωσαν πως έλειπαν τα χρήματά τους, τα κινητά τους, ακόμα και τα παπούτσια τους.

Παρ' ότι λοιπόν το camp παραμένει ανοιχτό, με 56 κατοίκους ακόμα, και όλο τον εξοπλισμό, ο υπουργός μετανάστευσης δεν κρατιέται από το να διακηρύξει την πετυχημένη πολιτική έξωσης ανθρώπων σε ανάγκη, και τον εξευγενισμό του αστικού μας κέντρου, λέγοντας emphaticά πως «επιστρέφει ο χώρος» στους αληθινούς του κατοίκους, δηλαδή τους Αθηναίους – λευκούς μεσοαστούς.

Σύμφωνα με τα υπουργικά έγγραφα, η δομή δεν θα έχει κλείσει μέχρι και την άνοιξη που προβλέπεται να έχουν απομακρυνθεί και τα κοντέινερ. Προς τι, λοιπόν, η βιασύνη του Μηταράκη; Και από πού και ως πού ονομάζει την πολιτική του μια «ομαλή μετεγκατάσταση»; Εμείς γνωρίζουμε τις καταγγελίες για εκβιασμούς στέρησης ή μη παροχής εγγράφων, για απειλές και για στοχοποιήσεις.

πηγές: shorturl.at/kmuyZ & shorturl.at/KOPRX

Πανό που γράφτηκε για το ναυάγιο στην Παλαιχώρα Χανίων, τέλη Νοέμβρη

Αυξημένος συνοριακός έλεγχος σημαίνει περαιτέρω θάνατοι

Διαβάσαμε τις προάλλες για τρεις ανθρώπους που ταξίδεψαν από τη Νιγηρία προς τα Κανάρια Νησιά –μια μακρινή απόσταση– ισορροπώντας πάνω στο πηδάλιο ενός τάνκερ. Έφτασαν στον προορισμό τους αφυδατωμένοι, και απευθείας νοσηλεύτηκαν. Η διαδρομή του Ατλαντικού είναι ιδιαίτερα επικίνδυνη, ίσως παραπάνω και από αυτή της Μεσογείου. Είναι σαφές πως η θέληση κάποιων ανθρώπων για ζωή, ή μόνο και μόνο ο εκβιασμός για θάνατο στο σημείο εκκίνησης, μπορεί να ωθήσει στις πιο επικίνδυνες επιλογές που μπορεί κανείς να σκεφτεί, από το να κρέμονται από τα αεροπλάνα, μέχρι να ταξιδεύουν πάνω σε πηδάλιο, ψάχνοντας μια σπιθαμή ανάσας για ένα καλύτερο αύριο. Γίνεται αντιληπτό πως, όσο αυξάνεται ο συνοριακός έλεγχος, τόσο περισσότερο πλουτίζουν οι διακινητές από τους φτωχούς πληθυσμούς που παλεύουν για μια καλύτερη ζωή.

πηγή: shorturl.at/iqny6

MAT, EKAM, ξύλο και χημικά στην επιχείρηση εκκένωσης του camp στον Ελαιώνα Αττικής, 18/08/2022

Λέξεις για το Signal

Η εφαρμογή Signal έχει αποτελέσει τα τελευταία χρόνια ένα εργαλείο το οποίο χρησιμοποιείται συχνά από άτομα εντός του κινήματος και μη, ως ένας ασφαλέστερος τρόπος επικοινωνίας. Η στροφή προς μέσα ψηφιακής δικτύωσης τα οποία –τουλάχιστον φαινομενικά– σέβονται την ιδιωτικότητα των χρηστών, αποτελεί θεμέλιο λίθο για την ασφάλεια και την προσωπική μας ζωή. Παρ' όλα αυτά, οφείλουμε να γνωρίζουμε τα όρια μιας εφαρμογής, τις εναλλακτικές και πού τελικά βασιζόμαστε.

Το παρακάτω κείμενο αποτελεί συρραφή αποσπασμάτων, σε «ελεύθερη» μετάφραση, από τη μπροσούρα “The guide to Peer-to-Peer encryption and Tor: New communication infrastructure for Anarchists”. Αν και η μπροσούρα καταπιάνεται με το Signal ως παράδειγμα, με σκοπό αντιπροτείνει άλλες εφαρμογές ως ασφαλέστερες, θεωρήθηκε σημαντικότερο, για αρχή, να γίνει μια κριτική ανασκόπηση της δομής και της ασφαλείας του, ώστε να είναι όλα καλύτερα υποψιασμένα, σχετικά με την ασφαλή χρήση του. Σε κάθε περίπτωση, συστήνεται η ανάγνωση του πρωτότυπου στο link που παρατίθεται, το οποίο δυστυχώς για την ώρα, είναι διαθέσιμο μόνο στην αγγλική γλώσσα:

<https://www.csrc.link/download/the-guide-to-peer-to-peer-encryption-and-tor/the-guide-to-peer-to-peer-encryption-and-tor-read.pdf>

Ένας κριτικός σχολιασμός της εφαρμογής Signal

Το Signal ξεκίνησε από ένα παλιότερο project, το TextSecure, το οποίο έδινε τη δυνατότητα κρυπτογράφησης SMS. Στην αρχή, το TextSecure και το Signal δικαίως θεωρούνταν αξιόπιστα από αναρχικά άτομα. Η εμπιστοσύνη αυτή, σε μεγάλο βαθμό οφειλόταν στην εμπιστοσύνη μεταξύ αναρχικών και του βασικού developer, Moxie Marlinspike, εμπιστοσύνη που δομήθηκε σε πραγματικές σχέσεις και δια ζώσης επαφές. Στην αρχή του 2022 ο Moxie έφυγε από το Signal, γεγονός που αποτέλεσε την αρχή ενός νέου κύματος «συνωμοσιολογικών»-φοβικών σεναρίων σχετικά με την εφαρμογή.

Ο εξονυχιστικός έλεγχος του Signal δεν αποκαλύπτει κρυφές παράνομες προσβάσεις (backdoors), ή ανοιχτά τρωτά σημεία (vulnerabilities). Παρ' όλα αυτά, δείχνει να τίθενται σε προτεραιότητα η εμπειρία του χρήστη και ο εξορθολογισμός της ανάπτυξης του λογισμικού, έναντι της στόχευσης για υψηλή ασφάλεια [στην επικοινωνία].

Σε δομικό επίπεδο, οι χρήστες της εφαρμογής στηρίζονται σε μια συγκεντρωτική (centralized) υπηρεσία, για τον κύριο όγκο της διαδικτυακής ασφαλούς επικοινωνίας τους. Αυτό έχει επιπτώσεις στην ασφάλεια, την ιδιωτικότητα και την αξιοπιστία. Η εφαρμογή του Signal από μόνη της δεν μπορεί να κάνει τίποτα. Ο server του Signal παρέχει τις βασικές υπηρεσίες, με το να διαχειρίζεται και να προωθεί όλα τα μηνύματα που στέλνονται και παραλαμβάνονται μέσω του Signal. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο λειτουργούν οι περισσότερες εφαρμογές chat. Τα προσωπικά μηνύματα σε Discord, WhatsApp, iMessage, Instagram/Facebook Messenger και Twitter διέρχονται σε centralized υπηρεσίες, όπου ο χρήστης τρέχει μια εφαρμογή στη συσκευή του, και ένας centralized server, που τον διαχειρίζεται κάποιος τρίτος, προωθεί τα μηνύματα ανάμεσα στα άτομα.

Αυτός ο τύπος «συγκεντρωτικού» μοντέλου (centralization) παρέχει πολλά πλεονεκτήματα για τον χρήστη. Μπορεί να συγχρονίζει τα μηνύματα και το προφίλ του μέσω του server, ώστε να έχει πρόσβαση σε αυτά από διαφορετικές συσκευές. Μπορεί να στείλει ένα μήνυμα σε έναν φίλο, ακόμα και αν αυτός είναι offline, αφού ο server θα αποθηκεύσει το μήνυμα έως ότου ο φίλος συνδεθεί και το παραλάβει. Τα group chat μεταξύ πολλών ατόμων λειτουργούν χωρίς πρόβλημα, ακόμα και αν χρήστες μπορεί να είναι online ή offline διαφορετικές χρονικές στιγμές.

Το Signal χρησιμοποιεί κρυπτογράφηση από-άκρη-σε-άκρη (end-to-end), το οποίο σημαίνει ότι ο Signal server δεν μπορεί να διαβάσει κανένα από τα μηνύματα. Βέβαια, το γεγονός ότι πρόκειται για μια συγκεντρωτική υπηρεσία επικοινωνίας ενέχει σοβαρές επιπτώσεις στην ασφάλεια και την αξιοπιστία.

Ας υποθέσουμε, για παράδειγμα, πως η υπηρεσία που παρέχει το Signal αντιστοιχεί σε μια αξιολογη ταχυδρομική υπηρεσία, όπως αυτές που βρίσκονται στην Ευρώπη. Ο Signal server αντιστοιχεί στο ταχυδρομείο. Γράφεις, λοιπόν, ένα γράμμα σε έναν φίλο και το

σφραγίζεις σε έναν φάκελο που γράφει τα στοιχεία παραλήπτη (ας θεωρήσουμε ότι κανείς εκτός από τον φίλο δεν μπορεί να ανοίξει το φάκελο – αυτό είναι το αντίστοιχο της από-άκρη-σε-άκρη κρυπτογράφησης). Για λόγους ευκολίας, αφήνεις όλα τα γράμματα που στέλνεις στο ταχυδρομείο, όπου ταξινομούνται και στέλνονται στους διάφορους φίλους για τους οποίους προορίζονται. Αν ένας φίλος δεν είναι σπίτι, τότε κανένα πρόβλημα! Το ταχυδρομείο του Signal θα κρατήσει το γράμμα έως ότου πετύχει τον φίλο σου στο σπίτι, ή ο φίλος σου μπορέσει να επισκεφτεί το κοντινότερο ταχυδρομείο, και το παραλάβει ο ίδιος. Το ταχυδρομείο του Signal είναι πολύ καλό (Ευρώπη, έτσι δεν είναι;), και σε αφήνει ακόμα και να προωθείς τα γράμματά σου οπουδήποτε επιθυμείς να φτάσουν.

Ίσως γίνεται αντιληπτό το πιθανό κενό ασφαλείας όταν αφήνεται στην ταχυδρομική υπηρεσία του Signal η διαχείριση όλης της αλληλογραφίας. Κλειστοί φάκελοι σημαίνει ότι κανείς από τους ταχυδρόμους ή εργαζόμενους της ταχυδρομικής υπηρεσίας του Signal δεν μπορεί να διαβάσει κανένα από τα μηνύματά (κρυπτογράφηση = δεν μπορούν να ανοίξουν τους φακέλους). Αλλά όποιος χρησιμοποιεί τακτικά την ίδια ταχυδρομική υπηρεσία, γνωρίζει ότι [η συγκεκριμένη υπηρεσία] μπορεί να μάθει πολλά για εκείνον, μόνο και μόνο μέσα από τη διαχείριση όλης της αλληλογραφίας. Γνωρίζουν από ποια άτομα δέχεται γράμματα, όλες τις συνδρομές σου σε περιοδικά, όλα τα διαφορετικά μέρη που προωθείς τα γράμματά σου, και όλα τα ντροπιαστικά πράγματα που παραγγέλνεις online. Δυνητικά, αυτό είναι το πρόβλημα με τη centralized υπηρεσία η οποία διαχειρίζεται την αλληλογραφία σου – ή τα μηνύματά σου!

Το παράδειγμα με το ταχυδρομείο Signal αποτελεί μόνο μια μεταφορά, ώστε να γίνει αντιληπτό τι είναι και τι υποδεικνύουν τα metadata, και γιατί διατηρείται μια σχετική αμφιβολία για τις centralized υπηρεσίες επικοινωνιών.

Στην πραγματικότητα το Signal είναι πολύ καλό στο να ελαχιστοποιεί ή να αποκρύπτει τα metadata. Λόγω κρυπτογραφικής μαύρης μαγείας και έξυπνου σχεδιασμού λογισμικού, υπάρχουν ελάχιστα metadata όπου ο Signal server μπορεί να έχει εύκολα πρόσβαση. Με τα λόγια του Signal «μεταξύ αυτών που δεν αποθηκεύουμε περιλαμβάνονται οι επαφές ενός ατόμου, ένα hash των επαφών, ή οποιοδήποτε άλλο παράγωγο από τις πληροφορίες επαφών, οτιδήποτε σχετικά με τα group (όπως σε πόσα group κάποιος είναι συνδεδεμένος, σε ποια, τις λίστες με τα μέλη στα οποία βρίσκεται ένας χρήστης), ή οποιοδήποτε άλλη εγγραφή σχετικά με το ποιος χρήστη μιλούσε με ποιόν».

Υπάρχουν, λοιπόν, μόνο δύο πληροφορίες metadata που γνωρίζουμε ότι διατηρούνται:

α) αν ένας αριθμός είναι συνδεδεμένος με ένα λογαριασμό Signal

β) την τελευταία φορά που ένας λογαριασμός Signal συνδέθηκε στο server

Αυτό είναι καλό! Θεωρητικά, αυτά είναι όσα μπορεί να γνωρίζει για σένα ένας διάκριτος υπάλληλος του ταχυδρομείου Signal. Αλλά αυτό οφείλεται εν μέρει στην πολιτική «δεν κοιτάζω» που ακολουθεί ο Signal server, τον οποίο πρέπει σε έναν βαθμό να εμπιστευτούμε πως κάνει αυτό που ισχυρίζεται...

Αντίστοιχα με την εφαρμογή Signal για υπολογιστή ή τηλέφωνο, ο Signal Server επίσης βασίζεται (κυρίως) σε open-source κώδικα, και συνεπώς υπόκειται στον ίδιο συνεχή και ενδελεχή έλεγχο από ειδικούς στην ασφάλεια. Παρ' όλα αυτά, υπάρχει ένα σημαντικό και αναπόφευκτο σημείο το οποίο πρέπει να επεξεργαστούμε αναφορικά με τον Signal Server: Η «αναγκαστική» εμπιστοσύνη ότι ο Signal Server πράγματι τρέχει τον ίδιο open source κώδικα τον οποίο μοιράζεται μαζί μας. Πρόκειται για ένα θεμελιώδες πρόβλημα, όταν βασίζεσαι σε μια centralized υπηρεσία ενός τρίτου.

«Δεν συλλέγουμε και δεν αποθηκεύουμε καμία ευαίσθητη πληροφορία για τους χρήστες μας, και αυτό δεν πρόκειται να αλλάξει ποτέ».

Η εταιρία Signal είναι μια τεράστια ΜΚΟ, και ως εκ τούτου η άρνηση συμ-
μ ό ρ φ ω -
σης με
εντάλμα-
τα και κλη-
τεύσεις δεν θα
μπορούσε να
αποτελεί γι' αυ-
τήν μια βιώ-
σιμη επιλογή.
Στην ιστοσελί-
δα της, μάλιστα,
διατηρεί μια λίστα στην
οποία παραθέτει αρκε-
τές κλητεύσεις που έλα-
βε, καθώς και τις αντί-

στοιχες απαντήσεις της. Τη στιγμή τη
συγγραφής του κειμένου αυτού δεν υπάρχει
λόγος να αμφισβητήσουμε αυτά που έχουν
αποκαλυφθεί. Θα έπρεπε, όμως, να σημειω-

θεί ότι η εταιρία επίσης συμμορφώνεται με «οδηγίες φί-
μωσης» (gag orders), οι οποίες της απαγορεύουν να αποκα-
λύψει ακόμα και ότι έλαβε κάποια κλήτευση ή ένταλμα.

«Η ιστορία δείχνει ότι η Signal έχει παλέψει απέναντι στα
gag orders, αλλά δεν γνωρίζουμε ό,τι δεν γνωρίζουμε, και το
Signal δεν προειδοποιεί τους χρήστες στις περιπτώσεις που λά-
βει κάποια κλήτευση ή κάποιο ένταλμα, που δεν έχει αποκαλυφθεί
επίσημα».

Δεν υπάρχει βάσιμη υποψία ώστε να πιστέψουμε ότι η Signal συνερ-
γάζεται με τις αρχές συχνότερα ή σε μεγαλύτερο βαθμό από ό,τι ισχυ-
ρίζονται, υπάρχουν όμως τρία ενδεχόμενα για να λάβουμε υπόψη:

1. Αλλαγές στον νόμο θα μπορούσαν να οδηγήσουν τη Signal να ανα-
γκαστεί να συλλέξει και να αποκαλύψει περισσότερες πληροφορίες για
τις χρήστριές της κατόπιν αιτήματος, και αυτό θα μπορούσε να γίνει χω-
ρίς να αποκαλυφθεί δημόσια.
2. Η Signal θα μπορούσε να πειστεί από ηθικά, πολιτικά ή πατριωτι-
κά επιχειρήματα, ώστε να συνεργαστεί εν κρυπτώ με τις αρχές (ή
κάποιον «αντίπαλο», με την έννοια κάποιου φορέα εχθρικά δια-
κείμενου στα συμφέροντα των χρηστών).
3. Στη Signal θα μπορούσαν να εισχωρήσουν «αντίπα-
λοι», ή θα μπορούσε να χακαριστεί, ώστε είτε να συλ-
λεχθούν περισσότερα δεδομένα χρηστών εν κρυ-
πτώ, είτε να παρασχεθούν όποια λίγα metadata είναι
διαθέσιμα.

Δεν υπάρχει συγκεκριμένος λόγος να μην εμπιστευόμαστε τον
Signal Server αυτή τη στιγμή, αλλά οι αναρχικές θα έπρεπε να
γίνουν το γεγονός ότι αναθέτουν την εμπιστοσύνη τους σε κά-
ποιον τρίτο, ακόμα και με την ιστορική αξιοπιστία του Signal.

Στις συγκεντρωτικές υπηρεσίες, εκτός από την ύπαρξη ενός κεντρικού

σημείου παρακολούθησης, υποβόσκει και ένα κοινό σημείο σφάλματος – το Signal δεν
λειτουργεί αν ο Signal Server πέσει. Είναι εύκολο να το παραβλέψουμε αυτό ως τη μέρα
που πράγματι θα συμβεί. Το Signal θα μπορούσε επίσης να πέσει λόγω εσκεμμένων ενερ-
γειών από έναν «αντίπαλο». Φανταστείτε, για παράδειγμα μιας επίθεσης DDoS*, ή κά-
ποια άλλη κυβερνοεπίθεση, προοριζόμενη να διακόψει την ομαλή λειτουργία του Signal
κατά τη διάρκεια μιας μαζικής εξέγερσης. Επίσης, οι πάροχοι υπηρεσιών που φιλοξενούν
τον Signal Server θα μπορούσαν να επιλέξουν να τον ρίξουν χωρίς προειδοποίηση για
πολλούς λόγους: Αναγκαζόμενοι από την πίεση ενός αντιπάλου, λόγω πολιτικών πιέσε-
ων, κοινής γνώμης ή για οικονομικούς λόγους.

Κλείνουμε με μια υπενθύμιση. Παρ' όλο που τα εργαλεία που κρυπτογραφούν και
προστατεύουν την ταυτότητά στο διαδίκτυο μπορούν να παρέχουν «δύναμη» και προ-
στασία από «αντίπαλους», δεν θα έπρεπε ποτέ να πληκτρολογηθεί ή να γραφτεί σε μια
εφαρμογή ή άλλη συσκευή οτιδήποτε, χωρίς να έχει προηγηθεί η εκτίμηση της πιθανότη-
τας αυτό να συμπεριληφθεί μελλοντικά σε κάποιο δικαστήριο.

Η δια ζώσης συνάντηση με φίλους σε εξωτερικούς χώρους, μακριά από κάμερες και
άλλες ηλεκτρονικές συσκευές, είναι μακράν ο πιο ασφαλής τρόπος να γίνει μια ασφαλής
και ιδιωτική συζήτηση. Αφήστε τα κινητά σας πίσω, και πηγαίντε έξω!

Αντί κατακλείδας

Το Briar και το Cwtch είναι δυο νεότερες εφαρμογές για ασφαλή επικοινωνία, οι οποί-
ες όπως το Signal, επιτρέπουν την ανταλλαγή κρυπτογραφημένων μηνυμάτων. Εκ πρώ-
της όψεως, φαίνονται να λειτουργούν με τρόπο παρόμοιο με το Signal, αλλά ο τρόπος
που λειτουργούν στην πραγματικότητα είναι πολύ διαφορετικός. Ενώ το Signal είναι μια
εφαρμογή ανταλλαγής κρυπτογραφημένων μηνυμάτων, εν αντιθέσει τα Briar και Cwtch
είναι PET εφαρμογές – που σημαίνει ότι πρόκειται για ολοκληρωμένες εφαρμογές που
επιτρέπουν την Peer-to-peer** ανταλλαγή κρυπτογραφημένων μηνυμάτων μέσω Tor.

Υποσημειώσεις:

* Distributed Denial of Service: Η συντονισμένη επίθεση κατά την οποία ένας ιστότοπος
ή μια διαδικτυακή εφαρμογή δέχεται πολλά περισσότερα αιτήματα από αυτά που μπορεί
να ικανοποιήσει, και καταρρέει αδυνατώντας να ανταποκριθεί σε οποιοδήποτε από αυτά.

** Peer-to-peer είναι το δίκτυο στο οποίο οι κόμβοι του (π.χ. ο υπολογιστής ενός χρή-
στη) είναι ισότιμοι. Κάθε κόμβος, λειτουργεί ως client και server και συνεπώς δεν απαι-
τείται ένας centralized server για την επικοινωνία/διαμοιρασμό μεταξύ των κόμβων. Συ-
νεπώς, σε ένα τέτοιο σενάριο, η επικοινωνία διαμεσολαβείται αποκλειστικά από ισότιμα
μεταξύ τους μέλη.

*** Τα keylogger αποτελούν κατασκοπευτικά λογισμικά που έχουν τη δυνατότητα να κα-
ταγράφουν τα πλήκτρα που πατάει ο χρήστης. Τέτοια λογισμικά δεν περιορίζονται στους
υπολογιστές, αλλά υπάρχουν επίσης στα κινητά και άλλες συσκευές.

Υπενθύμιση:

1. Κάθε ασφαλής μέθοδος επικοινωνίας εξαρτάται άμεσα από τις υπόλοιπες πρακτικές
ασφάλειας του χρήστη. Δεν έχει σημασία αν χρησιμοποιείς το ασφαλές chat που προτι-
μάει ο Edward Snowden, αν ο «αντίπαλός» σου έχει ένα keylogger*** εγκατεστημένο στο
κινητό σου, ή αν κάποιος μοιράζεται ένα στιγμιότυπο οθόνης από τα κρυπτογραφημένα
μηνύματά σου στο Twitter, ή αν το κινητό σου κατασχεθεί και δεν είναι επαρκώς ασφα-
λισμένο.

2. Οι δυνατότητες και η υλοποίηση των εφαρμογών μπορεί να αλλάξει στο μέλλον, μερι-
κώς καταρρίπτοντας κάποια από τα επιχειρήματα που καταγράφονται εδώ (ή ισχυροποι-
ώντας τα). Αν η ασφάλεια των ηλεκτρονικών επικοινωνιών σας είναι κρίσιμης σημασί-
ας για την ασφάλειά σας, δεν θα έπρεπε να παίρνετε τις μετρητοίς οποιαδήποτε πρόταση
σας δίνεται εδώ ή οπουδήποτε αλλού.

3. Το Signal είναι open-source, το οποίο σημαίνει ότι όλος ο κώδικάς του επιβλέπεται και
ελέγχεται ενδελεχώς από ειδικούς. Είναι ένα βασικό «μέρος» όπου όλοι ψάχνουν για ένα
backdoor, μία κρυφή πρόσβαση, «φυτεμένη» από τη CIA.

η εξέγερση είναι
μια νύχτα

τα metadata κρατάνε
για πάντα

Για τον Alfredo Cospito

Η φυσική και ηθική εξόντωση των επαναστατών αγωνιστών και των πολιτικών κρατουμένων, ή ο εξαναγκασμός τους στην πολιτική αποκήρυξη και μετάνοια, είναι διαχρονικά στόχος του κράτους και του κεφαλαίου. Για την επίτευξη αυτού του σκοπού τα κράτη δημιούργησαν ειδικές συνθήκες κράτησης και απομόνωσης γι' αυτούς που πήραν τα όπλα ενάντια στο καθεστώς, γι' αυτούς που αποκαλούν «τρομοκράτες».

Ένα από παραδείγματα ειδικής κράτησης σήμερα είναι το ιταλικό μοντέλο βάσει του άρθρου 41 bis. Σύμφωνα με τον ιταλικό νόμο, δίνεται το δικαίωμα στον υπουργό «Δικαιοσύνης» να άρει τους κανόνες μεταχείρισης κάποιων κρατουμένων, και να διατάξει τη μεταγωγή τους σε ειδικές συνθήκες κράτησης. Οι ειδικές συνθήκες που βασίζονται στο άρθρο 41 bis, επιβάλλουν την πλήρη κοινωνική και αισθητηριακή απομόνωση, τον περιορισμό των επαφών με άλλους κρατούμενους, τον περιορισμό επισκεπτηρίων σε ένα (1) τον μήνα με συγγενείς, όχι με φυσική επαφή αλλά με διαχωριστικό τζάμι, τον περιορισμό ή την απαγόρευση αλληλογραφίας και της κατοχής βιβλίων, συρρικνώνει τον προαυλισμό των κρατουμένων σε μία (1) ώρα την ημέρα, και αυξάνει τον χρόνο εγκλεισμού στο κελί.

Αυτές οι συνθήκες είναι μια μορφή βασανισμού με στόχο να τσακίσει τους αγωνιστές κρατούμενους αλλά και γενικά όσους/όσες βρίσκονται σε αυτό το καθεστώς.

Σε αυτό το καθεστώς βρίσκεται από τις 5 Μαΐου 2022, στη φυλακή Μπανκάλι (Bancali στο Sassari) της Σαρδηνίας, με εντολή της πρώην υπουργού «Δικαιοσύνης», Marta Cartabia, ο αναρχικός σύντροφος Alfredo Cospito, ο οποίος είναι καταδικασμένος για ενέργειες της άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας (FAI-Informale). Από τις 20 Οκτωβρίου ο σύντροφος έχει ξεκινήσει απεργία πείνας ενάντια στο καθεστώς απομόνωσης. Σε αλληλεγγύη με τον σύντροφο Alfredo κάνουν επίσης απεργία πείνας οι σύντροφοι Juan Sorroche από τις 25 Οκτωβρίου, ο Ivan Alocco (φυλακισμένος στη Γαλλία) από τις 27 Οκτωβρίου, και η συντρόφισσα Anna Beniamino από τις 7 Νοεμβρίου.

Η κατασταλτική αυτή πολιτική των κρατών με τις ειδικές συνθήκες κράτησης είναι κάτι που έχει ξεκινήσει εδώ και δεκαετίες και έχει εξελιχθεί και γιγαντωθεί.

Την αρχή την έκαναν οι ΗΠΑ, ήδη από την δεκαετία του 1960, με τις μονάδες υψίστης ασφαλείας στο εσωτερικό των φυλακών όπου κρατήθηκαν μέλη οργανώσεων όπως π.χ. οι Μαύροι Πάνθηρες και ο BLA.

Τη δεκαετία του '70, το δυτικογερμανικό κράτος έφτιαξε τα λευκά κελιά στο Σταμχάιμ (Stammheim) όπου κρατήθηκαν τα μέλη της RAF, τέσσερις εκ των οποίων σκοτώθηκαν εκεί μεταξύ 1976 και 1977.

Η Βρετανία έφτιαξε ειδικές συνθήκες κράτησης για τους κρατούμενους του IRA, μέσα στις οποίες 10 κρατούμενοι πέθαναν από απεργία πείνας το 1981. Αυτό συνέπεσε με την τότε μεταρρύθμιση της κυβέρνησης Θάτσερ, που αναίρουμε το προηγούμενο καθεστώς, μην αναγνωρίζοντας την πολιτική ιδιότητα των κρατουμένων μαχητών του IRA.

Στην Ισπανία ειδικές συνθήκες κράτησης αποτέλεσαν οι μονάδες FIES, ενώ το 2000 το τουρκικό κράτος δημιούργησε τις φυλακές E, για να απομονώσει και να τσακίσει τους επαναστάτες αγωνιστές οι οποίοι μέχρι τότε ζούσαν σε κοινότητες, ομαδικά σε θαλάμους. Όταν οι Τούρκοι επαναστάτες αγωνιστές έκαναν απεργία πείνας, τον Δεκέμβριο του 2000, πολλοί δολοφονήθηκαν μετά από επέμ-

βαση των δυνάμεων ασφαλείας και του στρατού.

Η μεγάλη υποκρισία των κρατών και των δικαστικών αρχών είναι ότι ενώ δεν αναγνωρίζουν την ιδιότητα του πολιτικού κρατούμενου ούτε του πολιτικού αντιπάλου έξω από το κρατικό αντιπροσωπευτικό σύστημα, εφαρμόζουν ειδικούς νόμους, τους λεγόμενους «αντιτρομοκρατικούς», διεξάγουν ειδικά δικαστήρια μέσα στις φυλακές, και διαμορφώνουν ειδικές συνθήκες κράτησης για τα μέλη οργανώσεων αντάρτικου, για τους επαναστάτες αγωνιστές.

Το ιταλικό κράτος είναι από τα πιο καινοτόμα στην εξέλιξη αυτής της κατασταλτικής πολιτικής.

Στα τέλη της δεκαετίας του '70, ενώ το ιταλικό κράτος αντιμετώπιζε ένα αντάρτικο υψηλής έντασης, εκσυγχρονίζει το ποινικό του οπλοστάσιο με την εισαγωγή «αντιτρομοκρατικής» νομοθεσίας, ενώ δημιουργεί παράλληλα ειδικές φυλακές ή ειδικές πτέρυγες ασφαλείας που προορίζονται πρωτίστως για τα μέλη των οργανώσεων αντάρτικου, όπως οι Ερυθρές Ταξιαρχίες. Υπήρξε επίσης ο νόμος

Κοσίγκα (Cossiga) που εφαρμόστηκε από το 1978 ως το 1983, που νομιμοποιούσε τα βασανιστήρια για την απόσπαση πληροφοριών για την εξάρθρωση των οργανώσεων αντάρτικου, ενώ ψηφίστηκαν και οι νόμοι για τους μεταννομένους.

Το καθεστώς κράτησης σύμφωνα με το άρθρο 41 bis είναι εξέλιξη αυτής της κατασταλτικής πολιτικής προς το χειρότερο. Εκτός από τον σύντροφο Cospito, σε αυτό το καθεστώς βρίσκονται και οι τρεις (3) πολιτικοί κρατούμενοι, μέλη των νέων Ερυθρών Ταξιαρχιών, που συνελήφθησαν το 2003, οι Nadia Lioce, Marco Mezzasalma και Roberto Morandi. Μια άλλη συντρόφισσα κρατούμενη των νέων Ερυθρών Ταξιαρχιών, η Diana Blefari, η οποία κρατείται για χρόνια σε απομόνωση στο καθεστώς 41 bis, αυτοκτόνησε.

Είναι σίγουρο ότι και εδώ στην Ελλάδα το κράτος ονειρεύεται παρόμοιες συνθήκες κράτησης για τους επαναστάτες αγωνιστές.

Μια πρώτη προσπάθεια να δημιουργηθούν τέτοιες συνθήκες ήταν οι φυλακές τύπου Γ' το 2014, που φτιάχτηκαν πρωτίστως για τους καταδικασμένους για ένοπλη δράση, όμως καταργήθηκαν μετά από απεργία πείνας των πολιτικών και αναρχικών κρατουμένων την άνοιξη του 2015.

Σήμερα με τον νέο Σωφρονιστικό Κώδικα που ψήφισε πρόσφατα η κυβέρνηση της ΝΔ διαμορφώνονται φυλακές ή πτέρυγες «αυξημένης ασφαλείας» που μεταξύ άλλων προορίζονται και για κρατούμενους που έχουν καταδικαστεί για αντάρτικο –άρθρο 19Α του Σ.Κ.–, δηλαδή σύμφωνα με τον «αντιτρομοκρατικό» νόμο, τον 187Α, όπως και για άλλους «απειθαρχούς» κρατούμενους. Σε αυτές τις φυλακές «αυξημένης ασφαλείας» μέχρι στιγμής δεν υπάρχει σαφές πλαίσιο ως προς το τι συνθήκες θα επικρατούν στο εσωτερικό τους, αλλά είναι πολύ πιθανό ότι το ελληνικό κράτος θα αποπειραθεί να εφαρμόσει συνθήκες απομόνωσης κατά τα αμερικανικά και ευρωπαϊκά πρότυπα, κατά προσέγγιση του ιταλικού άρθρου 41 bis, δηλαδή θα αναίρει τους κανόνες μεταχείρισης των κρατουμένων όπως ισχύει στις υπόλοιπες ελληνικές φυλακές.

Οι αγώνες ενάντια σε τέτοιες συνθήκες κράτησης, οι οποίες αποτελούν μορφές βασανισμού, είναι επιτακτικοί μέσα στα πλαίσια του αγώνα ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο.

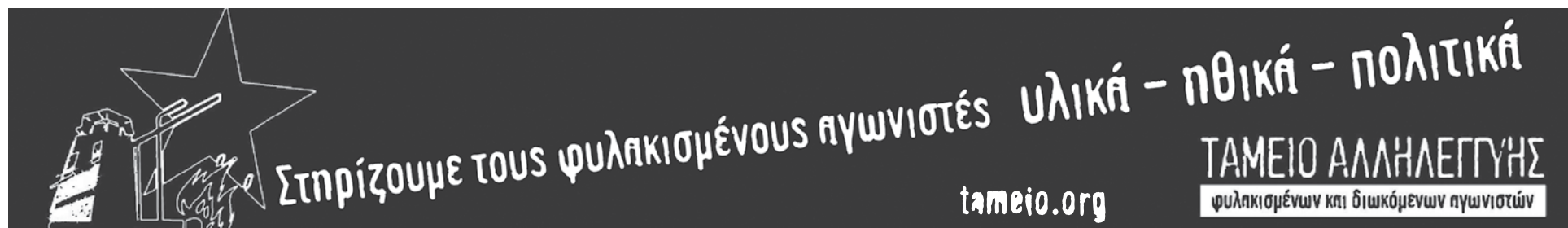
Γι' αυτό και κανείς κρατούμενος όπως ο σύντροφος Alfredo Cospito δεν θα πρέπει να μένει μόνος του.

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ
ALFREDO COSPITO**

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ/ΟΛΕΣ ΤΟΥΣ/ΤΙΣ ΑΜΕ-
ΤΑΝΟΗΤΟΥΣ/ΕΣ**

**ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ/ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΡΙΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ/
ΑΓΩΝΙΣΤΡΙΕΣ**

✍ Τα φυλακισμένα μέλη του Επαναστατικού Αγώνα
Πόλα Ρούπα, Νίκος Μαζιώτης
15/11/2022

Τρέξε, άνθρωπε, τρέξε

Στιγμιότυπα ορατότητας από την καθημερινότητα των αοράτων

Απεργία πείνας των 11 αγωνιστών από την Τουρκία

Οι 11 αγωνιστές από την Τουρκία βρίσκονται κρατούμενοι από τις 19 Μάρτη του 2020 έπειτα από επιχείρηση της αντιτρομοκρατικής στην περιοχή των Σεπολίων. Αξίζει να σημειωθεί ότι τα μοναδικά στοιχεία για τη σύλληψη ήταν μια σακούλα με μπάζα, οδοντόβουρτσες με DNA, και μια τσάντα με σκουριασμένα όπλα εντός ενός φρεατίου εκτός του σπιτιού τους. Στη δίκη που ακολούθησε καταδικάστηκαν σε συνολική ποινή κάθειρξης 333 ετών, 30 χρόνια για τον καθένα και την καθεμία για ένταξη στην κομμουνιστική οργάνωση ΔΗΚΡ-С (Επαναστατικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Μέτωπο-Κόμμα), οργάνωση που περιλαμβάνεται στις λίστες των τρομοκρατικών οργανώσεων ΗΠΑ και Τουρκίας, καθώς και για προμήθεια, μεταφορά και κατοχή όπλων. Το δικαστήριο στηρίχθηκε σε απόψεις και εικασίες της αντιτρομοκρατικής, ενώ παράλληλα στην τρίτη δικάσιμο, με την έγκριση της έδρας, μπάτσοι της ειδικής ομάδας μεταγωγών τους επιτέθηκαν και τους βασάνισαν.

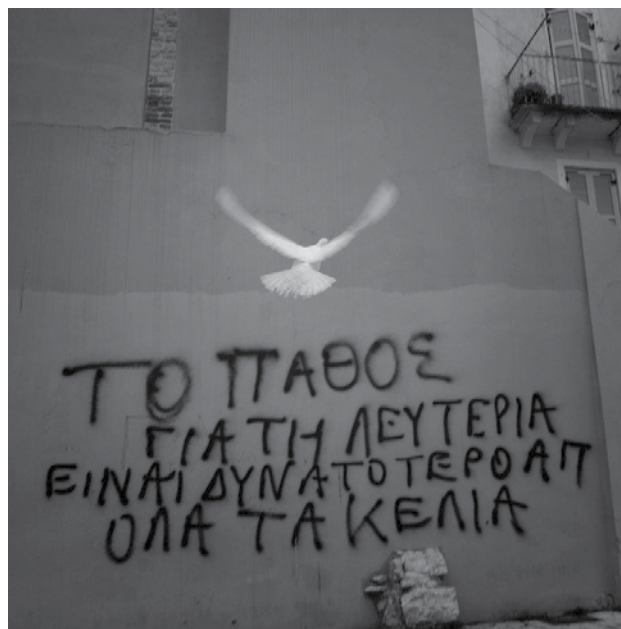
Στις 07/10/2022, οι 11 αγωνιστές και αγωνίστριες ξεκίνησαν απεργία πείνας διαρκείας ζητώντας την αφαίρεση της υπόθεσης από το πεδίο εφαρμογής της αντιτρομοκρατικής, και την ακύρωση της ποινής που επιβλήθηκε βάσει των αντιτρομοκρατικών νόμων, το δικαίωμα στην υπεράσπιση και τη δίκαιη δίκη τους με νομικές και όχι πολιτικές αποφάσεις.

Για την υπόθεση των τεσσάρων προφυλακίσεων στον Πειραιά

Στις 14/11/2021, έπειτα από επίθεση που δέχτηκε η τρο-

χαία Πειραιά, μπάτσοι εμβολίζουν εν κινήσει τους Φώτη Δ. και Ιάσωνα Ρ., και τους οδηγούν στη ΓΑΔΑ όπου τους αναγκάζουν σε υποχρεωτική λήψη αποτυπωμάτων και DNA. Για την κατασκευή των απαραίτητων ενοχοποιητικών στοιχείων μπάτσοι εισβάλουν σε σύντομο χρονικό διάστημα στα σπίτια τους, ενώ τα ΜΜΕ αναλαμβάνουν την αντίστοιχη προπαγάνδα κάνοντας λόγο για «σπίτια παρασκευαστήρια βομβών».

Χωρίς την ύπαρξη παραπάνω στοιχείων οι Φ. Δ. και Ι. Ρ. προφυλακίστηκαν και κρατούνται έως και σήμερα στις φυλακές Κορυδαλλού και Αυλώνας αντίστοιχα. Το πρωί της Τρίτης 20/09, και ενώ η δικογραφία παρέμενε ανοιχτή, μπάτσοι με συνοδεία εισαγγελέα κάνουν έφοδο στα σπίτια των αναρχικών Παναγιώτη Β. και Λάμπρου Β., και πραγματοποιούν κατ' οίκον έρευνα. Παράλληλα τους επιδίδουν κλήση για ανάκριση ως κατηγορούμενοι στην ίδια υπόθεση. Στις 06/10 οι Π. Β. και Λ. Β. πέρασαν από εισαγγελέα και ανακριτή στα δικαστήρια του Πειραιά. Έπειτα από μια σειρά παρατυπιών τόσο του δικαστικού συμβουλίου όσο και της εισαγγελέως, ανακοινώθηκε η προφυλακισή τους, η οποία στηρίχθηκε στην πολιτική τους ταυτότητα και τις συντροφικές και φιλικές σχέσεις με τους προφυλακισμένους Φ. Δ. και Ι. Ρ.

Εισβολή και σύλληψη στα Προσφυγικά της Λεωφόρου Αλεξάνδρας

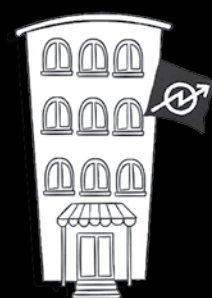
Ξημερώματα Τρίτης 22/11/2022 το κράτος επιστρατεύει όλες τις αστυνομικές δυνάμεις του (ΜΑΤ, ΔΡΑΣΗ, ΕΚΑΜ, ΟΠΚΕ, κρατική ασφάλεια), και εισβάλλει στο 7ο μπλοκ της κατειλημμένης κοινότητας των προσφυγικών στη Λ. Αλεξάνδρας. Σπάζοντας πόρτες μπαίνουν στο σπίτι που διέμενε ο σύντροφος Κ. μαζί με άλλον έναν σύντροφο (ο οποίος στη συνέχεια αφέθηκε ελεύθερος), και τους απαγάγουν. Ακολουθεί πολύωρη έρευνα στο σπίτι, ενώ ο σύντροφος μεταφέρεται στη ΓΑΔΑ όπου και κρατείται αιχμάλωτος. Του αποδίδονται οι κατηγορίες για κα-

Δευτέρα 28/11/2022 περνάει από τον ανακριτή και αποφασίζεται η προφυλακισή του. Στη συνέχεια ο σύντροφος μεταφέρεται στον Κορυδαλλό, όπου η διεύθυνση της φυλακής τον απομονώνει στα μπουντρούμια της δημοκρατίας. Πρόκειται για πρακτική που εφαρμόζεται σε όλους τους νεοεισερχόμενους με την πρόφαση της προληπτικής καραντίνας, ενώ κανένα μέτρο υγιεινής δεν τηρείται σε όλη τη φυλακή. Έπειτα μεταφέρεται εσκεμμένα στην Επτέρυγα, σε συνθήκη διαρκούς απομόνωσης από άλλους αιχμαλώτους αναρχικούς.

Ένα σύνολο συντρόφων κινητοποιήθηκαν ώστε να βγει από την πολιτική απομόνωση. Η διεύθυνση της φυλακής δήλωσε ότι ο αποκλεισμός του Κ. από τις πτέρυγες όπου κρατούνται αναρχικοί, έγινε με εντολή του εισαγγελέα φυλακής για την αποτροπή κινητοποιήσεων ενόψει της επετείου της δολοφονίας του Αλ. Γρηγορόπουλου.

**ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ
ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ**

■ Νίκη στον αγώνα των κρατουμένων ενάντια στον νέο σωφρονιστικό κώδικα

*«Είναι αγώνας αντίστασης για να μην θαφτούμε ζωντανόι!
Είναι αγώνας για την ελπίδα, για την ελευθερία, για την ίδια τη ζωή».*

~Κρατούμενοι Φυλακών Κορυδαλλού

Η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, θέλοντας να ισοπεδώσει κάθε είδους αντίσταση, να καταστρέψει κάθε δίοδο για μια ανάσα ελευθερίας, και εν γένει να επιβάλει τον «σωφρονισμό», όπως η ίδια η ακροδεξιά πολιτική της τον αντιλαμβάνεται, ψήφισε τον Οκτώβρη τον νέο Σωφρονιστικό Κώδικα.

Η αλλαγή του Σωφρονιστικού Κώδικα πραγματοποιήθηκε κατόπιν οδηγιών της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχετικά με τον «εκσυγχρονισμό των ελληνικών καταστημάτων κράτησης και του συστήματος που υπηρετούν», και απαιτούν την εναρμόνιση της χώρας με την Ευρώπη. Έτσι, οι ελληνικές αρχές σε αगाστή συνεργασία με τις ευρωπαϊκές, υπηρετώντας το δόγμα «Νόμος και Τάξη» ψήφισαν τον πιο αναχρονιστικό σωφρονιστικό, αυστηροποιώντας τον, όπως έκαναν πριν λίγα χρόνια και με τον Ποινικό. Πρόεδρος της νομοπαρασκευαστικής επιτροπής που δημιούργησε αυτό το σχέδιο νόμου, ήταν η διαβόητη πρώην Γ.Γ. Αντεγκληματικής Πολιτικής, Σοφία Νικολάου (σ.σ. να θυμίσουμε ότι επί των ημερών της είχε θεωρηθεί «δολοφόνος κρατουμένων», μετά από συνεχή περιστατικά με θανάτους φυλακισμένων σε ολόκληρη την χώρα). Η ίδια ουσιαστικά υπήρξε πρωτοεργάτρια του δόγματος της μηδενικής ανοχής εντός των τειχών, και έθεσε ως στόχο να καταργήσει επί της ουσίας πολλά κεκτημένα δεκαετιών.

Ως συνέλευση θεωρούμε πως η πολιτική για το έγκλημα και τις φυλακές, όπως αυτή αποτυπώνεται στους κατά καιρούς ποινικούς και σωφρονιστικούς κώδικες, είναι ένα μέρος μιας συνολικής πολιτικής που επιχειρεί να εφαρμοστεί σε κάθε πεδίο της κοινωνικής ζωής και βέβαια της οικονομίας. Οι νομοθετικές αλλαγές και οι τροποποιήσεις του σωφρονιστικού κώδικα είναι αντανakλάσεις των κοινωνικών και ταξικών συσχετισμών σε κάθε συγκυρία. Είναι αντανakλάσεις ακόμα και των διεθνών γεωπολιτικών συσχετισμών, της πορείας της διεθνούς πολιτικής σκηνής και οικονομίας, και των κατευθύνσεων των διακρατικών σχηματισμών, όπως η Ευρωπαϊκή Ένωση, και των συσχετισμών εντός τους. Καμία έκφανση της πολιτικής δεν πρέπει να εξετάζεται μεμονωμένα, αλλά πάντα άρρηκτα συνδεδεμένα με την μεγάλη εικόνα.

Στην παρούσα συγκυρία, με την –σοβούσα για σχεδόν 15 χρόνια– οικονομική κρίση να βαθαίνει εκ νέου λόγω των επιπτώσεων της υγειονομικής κρίσης και του πολέμου στην Ουκρανία, με την ενεργειακή κρίση, την πιθανή επερχόμενη επισιτιστική, και τις παγκόσμιες πληθωριστικές πιέσεις να δημιουργούν ένα αβάσταχτο οικονομικά μείγμα για την πλειονότητα των μεσαίων στρωμάτων και κυρίως των προλεταρίων και των φτωχών, τα κράτη διεθνώς, έτσι και το ελληνικό, αναδιατάσσουν τις δυνάμεις τους, προσαρμόζουν –προς την αντιδραστική και συντηρητική κατεύθυνση– τις πολιτικές τους, και οχυρώνονται απέναντι σε εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς. Οχυρώνονται σε όλα τα επίπεδα. Από το υλικό επίπεδο των εξοπλισμών στρατού και αστυνομίας, μέχρι τις σχετικές αντεργατικές και κατασταλτικές νομοθεσίες κάθε είδους και βέβαια την προπαγάνδα. Το ελληνικό κράτος, πάνω στις ίδιες ράγες, έχει εξαπολύσει, με ιδιαίτερη ένταση στα χρόνια της διακυβέρνησης ΝΔ, μια ολομέτωπη επίθεση σε κάθε κοινωνικό και οικονομικό πεδίο. Αντεργατικά νομοσχέδια, αντιμεταρρυθμίσεις και αστυνομία στα πανεπιστήμια, λεηλασία του φυσικού περιβάλλοντος, τροφοδότηση της ακρίβειας υπέρ του μεγάλου κεφαλαίου, βίαιη καταστολή των κομματιών που αντιστέκονται και συμμετέχουν σε οποιουδήποτε είδους αγώνα. Ο νέος σωφρονιστικός κώδικας, όπως όλες οι αλλαγές σε ποινικό και σωφρονιστικό δίκαιο των τελευταίων χρόνων, είναι μέρος αυτής της συνολικής πολιτικής. Και είναι το μέρος εκείνο που το κράτος θεωρεί πάντα πιο εύκολο να εφαρμόσει, αφού μέσω της προπαγάνδας και της φίμωσης στην πληροφόρηση, τα θέματα που αφορούν το έγκλημα και τις φυλακές συνήθως παραμένουν στην αφάνεια ή εργαλειοποιούνται στην κατεύθυνση της κοινωνικής συναίνεσης. Υπάρχουν όμως και φορές που η οργή των κολασμένων και των ξεχασμένων εντός των τειχών ξεσπά βίαια κατά των δυναστών τους. Που η μαχητικότητα νίκη, η θέληση για αξιοπρεπή ζωή επιτίθεται στη βία του θεσμού της φυλακής και αποσπά νίκες, που στην ιστορία των ελληνικών φυλακών είναι αρκετές, και είναι αυτές που κέρδισαν όσα σήμερα οι κρατούμενοι και οι κρατούμενες παλεύουν να διατηρήσουν και να διευρύνουν.

Η φλόγα της αντίστασης έχει ανάψει

Οι κρατούμενοι των ελληνικών κολαστηρίων στέλνουν το δικό τους μήνυμα αντίστασης ενάντια στον νέο αυστηροποιημένο σωφρονιστικό κώδικα πραγματοποιώντας έναν κύκλο κλιμακούμενων κινητοποιήσεων. Άλλωστε, δεν είναι η πρώτη φορά που οι φυλακισμένοι εξεγείρονται απέναντι στον Σ.Κ., με αντίστοιχες κινητοποιήσεις να παίρνουν μεγάλες διαστάσεις και να κερδίζονται με αίμα, όπως στις εξεγέρσεις στις φυλακές Μαλανδρινού το 2007, την απεργία πείνας των πολιτικών κρατουμένων το 2008, την μαζική απεργία πείνας των πολιτικών κρατουμένων το 2015, αλλά και πιο πρόσφατα κατά την

διετία 2017-18 στις φυλακές Κορυδαλλού, και την εξεγερτική κινητοποίηση στη Θήβα κατά την περίοδο της πανδημίας.

Από τις 28/10 κρατούμενοι των φυλακών Κορυδαλλού (πτέρυγες Α,Β,Γ,Δ,Ε) και σταδιακά κρατούμενοι από τις φυλακές Λάρισας, Κέρκυρας, Άγιου Στεφάνου Πάτρας, Τρικάλων και Δομοκού προχώρησαν σε κινητοποιήσεις. Ως πρώτο βήμα, αρνούνται να συμμετέχουν στο μεσημεριανό κλείδωμα-καταμέτρησή τους από τους δεσμοφύλακες, ενώ σε μερικές από τις παραπάνω φυλακές έχουν αρνηθεί και τα μεροκάματα, πρακτική που αναμένεται να πάρει καθολικές διαστάσεις. Σε μετέπειτα χρόνο αναμένεται να συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις και οι κρατούμενοι των φυλακών Κομοτηνής, Διαβατών, όπως και των φυλακών νέων Αυλώνας. Η αρχική αυτή αντίδραση μπορεί να φαντάζει συμβολική αλλά αποτελεί μια ουσιαστική αντίσταση των φυλακισμένων με τα λιγοστά μέσα που διαθέτουν. Ακόμη και αν οι κρατούμενοι δεχτούν εκβιασμούς από την υπηρεσία, δηλώνουν έτοιμοι να κλιμακώσουν τον αγώνα τους και να τον φτάσουν μέχρι τέλους...

Ο Σωφρονιστικός Κώδικας ψηφίστηκε για πρώτη φορά το 1999 και ανά 4-5 χρόνια, και συνήθως μετά από κάθε αλλαγή της κυβέρνησης, τροποποιούνταν με σκοπό την εξυπηρέτηση της εκάστοτε πολιτικής. Αποτελεί ένα σύνολο κανόνων διαχείρισης των φυλακισμένων, και καθορίζει τον τρόπο λειτουργίας των κολαστηρίων, ενώ παράλληλα υποτίθεται ότι κατοχυρώνει και διασφαλίζει τα δικαιώματα των κρατούμενων. Δικαιώματα που έχουν κατακτηθεί μετά από αγώνες, θυσίες, πειθαρχικά και εξεγέρσεις που έλαβαν χώρα τις τελευταίες δεκαετίες. Σε αυτό το σημείο να θυμίσουμε ότι ο Σωφρονιστικός Κώδικας (σε αντίθεση με τον Ποινικό) έχει αναδρομική ισχύ, δηλαδή αφορά και επηρεάζει και τους κρατούμενους που βρίσκονται αυτή τη στιγμή μέσα στα ελληνικά κολαστήρια και εκτίουν τις ποινές τους.

Μια άνευ προηγουμένου παραβίαση των δικαιωμάτων των κρατουμένων

Ο νέος Σωφρονιστικός Κώδικας χαρακτηρίζεται ως άκρως αναχρονιστικός, μέσω του οποίου επιβάλλεται μια περαιτέρω τιμωρία στον κρατούμενο. Ουσιαστικά η κυβέρνηση εκδικείται κρατούμενους που έχουν διαπράξει συγκεκριμένα είδη εγκλημάτων. Τους επιβάλλει μια δεύτερη ποινή που την εκτίουν παράλληλα με την πρώτη.

Επανερχεται δε ο χαρακτηρισμός «Σωφρονιστικό Κατάστημα» αντί για «Κατάστημα Κράτησης» που ίσχυε από το 1999 μέχρι και σήμερα. Έρχεται, δηλαδή, ξανά στο προσκήνιο η αντιμετώπιση του παραβάτη ως κάποιου εγκληματία τον οποίο η πολιτεία έχει χρέος να σωφρονίσει. Η εξουσία παρουσιάζεται ως «τάξη» που σωφρονίζει, ενώ ο παραβάτης ως «αταξία» που τιμωρείται.

Η εκδικητικότητα του κράτους απέναντι σε συγκεκριμένες κατηγορίες κρατουμένων και εγκλημάτων, και η προστασία άλλων ειδεχθών είναι έκδηλη. Όσοι/ες βρίσκονται στα ελληνικά κολαστήρια κατηγορούμενοι/ες για τρομοκρατικές ή εγκληματικές οργανώσεις, ληστείες ή αδικήματα περί ναρκωτικών πρέπει να υποστούν το μένος του νέου σωφρονιστικού, με άδειες και υφ' όρων απολύσεις πολύ αργότερα από ό,τι ίσχυε μέχρι σήμερα. Στον αντίποδα, ακόμα και βιαστές ή όσοι κατηγορούνται για οικονομικά εγκλήματα αντιμετωπίζονται, για ακόμη μια φορά, προνομιακά.

Έτσι, βιαστές θα μπορούν να πάρουν άδεια στο 1/5 της ποινής τους, ενώ ένας πολιτικός κρατούμενος, κατηγορούμενος με τον 187 ΠΚ, στα 5/6 της υποχρεωτικής του ποινής, εφαρμόζοντας ουσιαστικά ένα νέο καθεστώς εξαίρεσης. Πιο συγκεκριμένα, ένας καταδικασθείς σε 20 χρόνια για βιασμό έχει δικαίωμα να πάρει άδεια στα 4 χρόνια, σε αντίθεση με κάποιον που έχει καταδικασθεί για τις συγκεκριμένες κατηγορίες (τρομοκρατία, εγκληματική οργάνωση, ληστείες, αδικήματα περί ναρκωτικών) το δικαίωμα άδειας ξεκινάει στα 7μισή χρόνια.

Σύμφωνα με το άρθρο 50 του νέου νόμου, όσον αφορά την τακτική άδεια, οι πολύ-ισοβίτες δικαιούνται να ζητήσουν άδεια μετά από την έκτιση 22 χρόνων, αντί για 12 χρόνια, όπως ίσχυε μέχρι σήμερα. Γνωρίζοντας πως η υφ' όρων απόλυση για όσους εκτίουν ποινή πολλαπλών ισοβίων είναι τα 25 έτη, γίνεται αντιληπτό πως για όσους κρατούμενους έχουν τελέσει βαριά κακουργήματα καταργείται ουσιαστικά το δικαίωμα στην άδεια. Παράλληλα για όσους έχουν καταδικαστεί σε ισόβια θεσπίζεται το δικαίωμα αίτησης στα 12 χρόνια, αντί για 10, όπως ήταν μέχρι σήμερα. Αλλαγές πραγματοποιούνται και στην εκπαιδευτική άδεια, αφού με το άρθρο 53 διευρύνονται οι τυπικές προϋποθέσεις για τη χορήγησή της (π.χ. ελάχιστο διάστημα παραμονής στη φυλακή από 4 μήνες για υπόδικους ή κατάδικους σε ποινή φυλάκισης μέχρι 2 χρόνια για κατάδικους σε ισόβια κάθειρξη), ενώ τροποποιούνται εκ νέου οι λόγοι μη χορήγησης ή ανάκλησής της.

Αξίζει να σημειωθεί ότι ουσιαστικά επαναφέρονται οι φυλακές τύπου Γ, «παραλλαγμένες» με το όνομα Σωφρονιστικά Καταστήματα Αυξημένης Ασφάλειας (άρθρο 12 σ/ν), όπως και θεσπίζεται η απαγόρευση μεταγωγής σε Αγροτικές Φυλακές για συγκεκριμένες κατηγορίες κρατουμένων (άρθρο 21 σ/ν).

Ειδική μνηεία γίνεται στη δημιουργία ενός οργάνου προσφυγής εντός των φυλακών, με σκοπό να εξετάζει τα όποια αιτήματα των κρατουμένων. Επί της ουσίας, επιχειρείται να

► αποφεύγεται η ευρωπαϊκή προσφυγή, ώστε να μην «εκτίθεται» η χώρα διεθνώς για ζητήματα δικαιωμάτων των φυλακισμένων, κάτι που έχει γίνει ουκ ολίγες φορές, ενώ αρκετές φορές έχουν επιβληθεί και σχετικά πρόστιμα και καταδίκες.

Σε αυτό το σημείο αξίζει να τονιστεί πως ο χρόνος επιλογής της τροποποίησης του κώδικα δεν είναι τυχαίος. Η Επιτροπή του Συμβουλίου της Ευρώπης για την Πρόληψη των Βασανιστηρίων (ΕΠΒ), ύστερα από επίσκεψη που πραγματοποίησε τον Νοέμβριο και τον Δεκέμβριο του 2021 στην Ελλάδα, σε έκθεσή της προανήγγειλε την πρόθεσή της για την έκδοση δεύτερης δημόσιας δήλωσης σχετικά με τις αναξιοπρεπείς και προσβλητικές συνθήκες κράτησης στις ελληνικές φυλακές. Σημειώνεται πως η συγκεκριμένη επιτροπή από το 1992 μέχρι σήμερα έχει χρειαστεί να παρέμβει μόλις δέκα φορές κατά πέντε χωρών.

Η γλαφυρή αυτή πραγματικότητα μιας χώρας, οι φυλακές της οποίας έχουν χωρητικότητα 6.500 ατόμων, ενώ αυτή τη στιγμή «φιλοξενούν» 14.500 κρατούμενους, συμπληρώνεται με τις άθλιες συνθήκες που επικρατούν εντός τους.

Καμία ουσιαστική ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, με γιατρούς να επισκέπτονται τις μεγαλύτερες φυλακές της χώρας για λίγες ώρες την εβδομάδα, ακόμα και εν μέσω πανδημίας, και την υπηρεσία να δίνει ψυχοτρόπα χάπια με το κιλό ώστε να ελέγχει και να καταστέλλει τις όποιες αντιδράσεις. Οι διεφθαρμένοι σωφρονιστικοί που σπρώχνουν ναρκωτικά στους εξαθλιωμένους, συμπληρώνουν το ψηφιδωτό της άθλιας κατάστασης. Όσο και αν ο Γενικός Γραμματέας Αντεγκληματικής Πολιτικής, Κωνσταντίνος Παπαπαθανασίου, διατείνεται πως η τηλεϊατρική και η «απαγόρευση κάθε δυσμενούς διακριτικής μεταχείρισης των κρατουμένων» που ρυθμίζονται στον νέο Κώδικα προστατεύουν τις ζωές των κρατουμένων, γνωρίζουμε πολύ καλά ότι δεν είναι τίποτα άλλο πέρα από ένα επικοινωνιακό τρικ.

Καμία και κανείς από μας δεν τρέφει αυταπάτες για την κατεύθυνση των κρατικών πολιτικών, εντός ή εκτός φυλακών. Στηρίζουμε με όλες τις δυνάμεις μας κάθε αγώνα και κάθε αίτημα των αγωνιζομένων κρατουμένων, έχοντας πάντα ως όραμα την καταστροφή του θεσμού της φυλακής. Η σύσταση και επιβίωση κράτους και καπιταλισμού είναι συνυφασμένη με την εκμετάλλευση, και οικοδομήθηκε πάνω στις πλάτες των καταπιεσμένων. Η κυριαρχία εξελίσσεται επιστρατεύοντας πολλαπλούς μηχανισμούς εξουσίας, οι οποίοι χαρακτηρίζονται από πολυπλοκότητα, ευελιξία και διεύρυνση στο κοινωνικό πεδίο, καθιστώντας τους ικανούς να ανταποκριθούν στις διαρκώς μεταβαλλόμενες κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές συνθήκες. Σε κάθε συνθήκη, όμως, είτε αποτελώντας ένα ισχυρό κράτος πρόνοιας, είτε ένα σκληροτράχηλο καθεστώς βασισμένο στην καταστολή, ο ρόλος της συμπυκνώνεται στην επιβολή της κοινωνικής ειρήνης και την εξόντωση ή την απομόνωση των αποκλινουσών συμπεριφορών. Η τιμωρία και ο «σωφρονισμός» των τελευταίων επιβάλλονται από τη δημοκρατία. Μέσα σε ένα τέτοιο πλαίσιο, η ύπαρξη της φυλακής γίνεται απαραίτητο αλλά και αναπόσπαστο κομμάτι στη ροή της καπιταλιστικής μηχανής. Όλα αυτά φανερώνουν τη συνεχή οχύρωση του κράτους απέναντι σε όσους αγωνίζονται για την καταστροφή του. Και όσο οξύνεται ο αγώνας (αποδράσεις, απεργίες πείνας, εξεγέρσεις κ.λπ.) θα εντείνει και το κράτος από τη μεριά του τον πόλεμο που διεξάγει από πάντα.

Τα αιτήματα των κρατουμένων

1. Επιστροφή των φυλακών στην αρμοδιότητα του υπουργείου Δικαιοσύνης.
2. Κατάργηση των φυλακών τύπου Γ' (αυξημένης επιτήρησης επίσημα). Πλέον δεν θα αφορούν ειδικές κατηγορίες κρατουμένων με καταδίκες για συγκεκριμένα εγκλήματα π.χ. τρομοκρατία (όπως μέχρι τώρα), αλλά γενικώς «απειθαρχούς» κρατούμενους. Κρατούμενοι δηλαδή στους οποίους έχει καταλογιστεί ακόμη και το παραμικρό πειθαρχικό (π.χ. για την κατοχή κινητού) θα καταλήγουν εκεί, με αποτέλεσμα να βιώνουν ένα καθεστώς αυξημένου ελέγχου. Θυμίζουμε ότι στις εν λόγω φυλακές οι κρατούμενοι δεν δικαιούνται καν μεροκάματα, οπότε και δεν υπάρχει η δυνατότητα μείωσης της πραγματικής (σκαστής) ποινής.
3. Καμία εξαίρεση στις άδειες με βάση τις κατηγορίες. Να επιστρέψουν στο 1/5 της ποινής για όλους (από τα 5/6) και στα 8 χρόνια για πολυισοβίτες. Με το υπάρχον νομοθέτημα ισοβίτες δεν θα έχουν δικαίωμα για άδεια μέχρι τα 12 χρόνια, και οι πολυισοβίτες μέχρι τα 22. Πολύ σημαντική ρύθμιση που αφορά πάνω από 1.200 κρατούμενους, σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία.
4. Δικαίωμα για αίτημα μεταγωγής σε αγροτικό κατάστημα κράτησης για όλους ανεξαιρέτως.
5. Καμία τροποποίηση του άρθρου 53 σχετικά με τις εκπαιδευτικές άδειες. Με βάση τα όσα εμπεριέχει ο νέος Σ.Κ., ακόμα και η διέξοδος για σπουδές εργοδοιοποιείται, καθώς θα πρέπει να έχει εκτιθεί ένα μέρος της ποινής του κρατούμενου, και να μην έχει καθόλου πειθαρχικά παραπτώματα.
6. Η υφ' όρον απόλυση να γίνεται ανεξάρτητα με τα πειθαρχικά του κρατούμενου.
7. Άμεση χορήγηση αδειών σε ανθρώπους με 67% και άνω αναπηρία. Τα συμβούλια των φυλακών να εξετάζουν κατά προτεραιότητα τα αιτήματά τους.

Όλοι και όλες οι σύντροφοι/ισσες εκτός των τειχών να σταθούμε αλληλέγγυοι/ες στον αγώνα των φυλακισμένων. Όσοι λησμονούν τους αιχμαλώτους του κοινωνικού και ταξικού πολέμου, ξεχνούν τον ίδιο τον πόλεμο.

ΝΙΚΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ

ΑΜΕΣΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΑΙΤΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥΣ

ΚΑΝΕΙΣ/ΚΑΜΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ/Η ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΚΕΛΙΟΥ

✊/ Συνέλευση Αλληλεγγύης στους φυλακισμένους, φυγόδικους
και διωκόμενους αγωνιστές

***Προσθήκη της εφημερίδας:** Από τις 23/11 οι κρατούμενοι των φυλακών Κορυδαλλού προχώρησαν σε κλιμάκωση των κινητοποιήσεων, αρνούμενοι και το καθιερωμένο μεσημεριανό κλείδωμα των προαυλίων που κανονικά πραγματοποιείται από τις 11:00 μέχρι τις 14:30.

**Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΘΑ ΑΝΘΙΣΕΙ
ΣΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ**

**ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ
ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΛΟΥΒΙΑ**

Περιβαλλοντικά Νέα

Από τα Άγραφα μέχρι την Εύβοια Ελεύθερα βουνά χωρίς αιολικά

Την Κυριακή στις 13/11 πραγματοποιήθηκε μεγάλη πορεία στη Χαλκίδα ενάντια στις καταστροφικές συνέπειες των αιολικών επενδύσεων σε Εύβοια και Σκύρο. Μια πρωτοβουλία που ξεκίνησε από την Επιτροπή Αγώνα Σκύρου, τον Ορειβατικό Σύλλογο και τη στήριξη της Ελληνικής Ορνιθολογικής Εταιρείας. Στη διαδήλωση συμμετείχε πλήθος από φορείς και συλλογικότητες από όλη την Εύβοια αλλά και την χώρα, ανάμεσά τους και κόσμος του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου, και συνελεύσεις όπως η Αυτόνομη Συλλογικότητας Εύβοιας, και η Συνέλευση για την υπεράσπιση των βουνών.

Η διαδήλωση εστίασε στην αναγκαιότητα να μην επικρατήσει ο μαρασμός της κεντρικής Εύβοιας. Το μεγαλύτερο κομμάτι της βόρειας Εύβοιας έχει καταστραφεί από τις πυρκαγιές του καλοκαιριού του 2021 και στο νότιο κομμάτι έχουν εγκατασταθεί ήδη αιολικά με ήδη 714 ανεμογεννήτριες. Μαζί με την Σκύρο, κάτοικοι-σύλλογοι και οργανώσεις δήλωσαν ότι δεν θέλουν να αφήσουν τον τόπο τους έρμαιο στις ορέξεις των «πράσινων» επενδύσεων προς όφελος του κεφαλαίου και των εταιρειών που δεν αντιστοιχεί στις τοπικές κοινωνικές ανάγκες αλλά αφήνουν πίσω τους σκουπιδότοπους. Μέρος της Εύβοιας αποτελεί περιοχή Natura, ενώ πέρα από τη Σκύρο και την κεντρική Εύβοια είναι σημαντικό να διασωθεί η βόρεια Δίρφη και η Καρυστία.

Αντίδραση περιβαλλοντικών οργανώσεων στη μείωση των προστίμων

Για υποβάθμιση των περιβαλλοντικών νόμων προστασίας περιοχών μεγάλης οικολογικής αξίας έκαναν λόγο οικολογικές οργανώσεις όπως η WWF και η MEDASSET. Πιο συγκεκριμένα, οι οργανώσεις αντέδρασαν στην απόφαση του αντιπεριφερειάρχη Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Ενέργειας της Περιφέρειας Ιόνιων Νήσων να μειώσει πρόστιμο ιδιώτη από 200.000 ευρώ σε 10.000. Πρόκειται για μια υπόθεση που αφορούσε παράνομη αποψίλωση και χωματουργικές δουλειές μέσα στην περιοχή του Εθνικού Πάρκου Ζακύνθου, περιοχή προστατευόμενης (Natura) όπου προστατεύεται η θαλάσσια χελώνα Caretta-Caretta.

Το κράτος και οι εκάστοτε εξουσίες του με τέτοιες μεθοδεύσεις ανοίγουν το δρόμο για την εκμετάλλευση του φυσικού τοπίου από ιδιωτικά συμφέροντα. Το επίδικο σε ανάλογες ιστορίες δεν είναι η χρήση προστίμων ούτε η επίκληση σε αυστηροποίηση των μέτρων. Αυτή η είδηση μάς δείχνει απλά ότι τέτοιες λογικές των εκάστοτε τοπικών αρχών ίσως προμηνούν την παραπάνω διευκόλυνση κράτους και κεφαλαίου να κλείσουν το μάτι σε επιχειρηματικές δραστηριότητες ή αυθαίρετες κατασκευές που είναι επιβλαβείς για τη φύση.

Ένα νεαρό δελφίνι ξεβράστηκε νεκρό στην παραλία του Ρεθύμνου το Σάββατο 12/11/2022

Έρευνες για πετρέλαιο και φυσικό αέριο ή αλλιώς

Εξωτερική πολιτική, πάνω στα θαλάσσια θηλαστικά και τις θαλάσσιες χελώνες

Ο Guardian αναρωτιόταν σε άρθρο του για τις εξορύξεις υδρογονανθράκων στην Ελλάδα, «γιατί να αντικατασταθούν τα δελφίνια με πετρελαϊκές γεωτρήσεις». Για να απαντήσει κάποιος σε αυτήν την ερώτηση θα πρέπει να ανατρέξει στην ιστορία των εξορύξεων του πετρελαίου, ή μάλλον στην ιστορία των εξαγγελιών για τις εξορύξεις των υδρογονανθράκων. Ο πρώτος σταθμός, λοιπόν, σε αυτή την ιστορία είναι τα κοιτάσματα φυσικού αερίου και πετρελαίου που υπάρχουν εδώ και χιλιάδες χρόνια κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας, ή μήπως δεν υπάρχουν. Η δήλωση του διευθυντή ερευνών της Exxon Mobil είναι κατατοπιστική: «Τα κοιτάσματα της Ανατολικής Μεσογείου είναι μικρά και βρίσκονται σε μεγάλα βάθη, συνεπώς οι επιχειρήσεις των πετρελαϊκών έχουν μεγάλο κόστος, οπότε θα απαιτηθεί κρατική στήριξη». Αυτό βεβαίως είναι κατ'εξοχή γεγονός για τους τεχνοκράτες των φυσικών πόρων, που επισημαίνουν εδώ και χρόνια ότι τα κοιτάσματα είναι αμφίβολα ως προς την ποσότητά τους, και σε πολύ μεγάλα βάθη, έτσι που καθίσταται ασύμφορο να τα εξορύξεις.

Οπότε γεννάται το εύλογο ερώτημα, γιατί η συζήτηση διαχρονικά περιστρέφεται γύρω από τις εξορύξεις, σε σημείο μάλιστα να έχουν αποκτήσει μυθικές διαστάσεις. Η απάντηση που μπορεί να περίμενε ο Guardian από το υπουργείο περιβάλλοντος και ενέργειας, τελικά φαίνεται να δίνεται από ένα διαφορετικό υπουργείο, αυτό των εξωτερικών. Καθώς πάντα η συζήτηση για τις

εξορύξεις συνοδεύεται από τη συζήτηση για τις Α.Ο.Ζ. αλλά και την ελληνική κυριαρχία επί της μεσογείου, καθώς η ερευνα για το πετρέλαιο, οι συμβάσεις παραχώρησης για τα οικόπεδα κ.λπ. δημιουργούν de facto την κυριαρχία επί των Α.Ο.Ζ. Παράλληλα, υπάρχει και ένας ακόμη λόγος, που βρίσκεται ακριβώς στον πυρήνα της συζήτησης, και δεν είναι άλλος από τις μυθικές διαστάσεις που έχουν αποκτήσει οι εξορύξεις, καθ'ότι τα μ.μ.ε. διαφημίζουν ότι μέσω αυτών θα φτάσουμε λίγο κοντύτερα στα πετρελαιοπαραγωγικά κράτη του κόλπου, και θα κολυμπάμε στα πετροδόλαρα, αυτή η φαντασίωση ευνοεί τη φαντασίωση της δομής του κράτους, στο οποίο όλοι έχουν κοινά συμφέροντα και όλοι απολαμβάνουν τους καρπούς της προόδου, της παραγωγής και της συσσώρευσης. Με αυτό τον τρόπο «χρυσώνεται και το χάπι των Α.Ο.Ζ.», που φαντάζουν λίγο πιο θελκτικές στα μάτια των τηλεθεατών.

Αλλά είναι ικανή η φαντασίωση της κυριαρχίας στην μεσόγειο, και η έξαψη της φαντασίας για τα πετροδόλαρα, ώστε να φτάσουν μέχρι το σημείο να ξεκινήσουν τις «καταστροφικές για το περιβάλλον» έρευνες για πετρέλαιο στη μεσόγειο, τη στιγμή που είναι ασύμφορο να το εξορύξουν. Δυστυχώς αυτό ακριβώς φαίνεται να συμβαίνει τώρα με την έναρξη σεισμικών ερευνών στην Κρήτη. Αδιαφορούν εντελώς για την υποβάθμιση του περιβάλλοντος και για την εξάλειψη θαλάσσιων ειδών όπως τα δελφίνια, οι χελώνες, οι φώκιες και οι φάλαινες από τις ελληνικές θάλασσες, ζώα στα οποία προκαλούνται σοβαρά ακουστικά τραύματα, που μπορούν να οδηγήσουν ακόμα και στον θάνατο, κατά τη διάρκεια των σεισμικών ερευνών που πραγματοποιούνται με την «χρήση σεισμικών αεροβόλων (seismic airguns) για την πρόκληση ισχυρών ακουστικών "εκρήξεων", που ξεπερνούν τα 250dB και πραγματοποιούνται κάθε 10-15 δευτερόλεπτα, 24 ώρες το 24ωρο, 7 ημέρες την εβδομάδα επί εβδομάδες ή και μήνες». (από άρθρο του Δημήτρη Ιμπραήμ, W.W.F.)

Ενός ξενοδοχείου στα Φαλάσαρνα, μύρια έπονται

Η οικογένεια Τσατσαρωνάκη με τη βιομηχανία παξιμαδιών «Το μάννα» προχωράει στην κατασκευή ξενοδοχειακής μονάδας 850 κλινών, εντός της περιοχής Natura, και πάνω στην παραλία στα Φαλάσαρνα στα Χανιά.

«Ανάπτυξη αλλά με σεβασμό στο περιβάλλον» είναι το σλόγκαν που χρησιμοποιείται όλο και συχνότερα από τους κρατικούς φορείς στο πλαίσιο της υποστήριξης των επενδύσεων και της πολυπόθητης ανάπτυξης (του κεφαλαίου). Την ίδια στιγμή η κυβέρνηση είναι αυτή που έχει καταργήσει με τον νόμο Χατζηδάκη την προστασία των περιοχών Natura, και αρνείται να κυρώσει με προεδρικό διάταγμα τις Ειδικές Περιβαλλοντικές Μελέτες και τα Σχεδια Διαχείρισης των προστατευόμενων περιοχών, εξαλείφοντας τις όποιες νομικές δυσκολίες των αφεντικών να καταστρέψουν το περιβάλλον προς όφελός τους.

Η οικογένεια Τσατσαρωνάκη –παραμένει πιστή στην ελληνική παράδοση της καταστροφής του περιβάλλοντος με στόχο το κέρδος– είναι ένας μόνο από τους επενδυτές που σπεύδουν να αδράξουν την παραπάνω ευκαιρία, με την εταιρία τους να ονομάζεται «ΑΕΙΦΟΡΕΣ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΦΑΛΑΣΣΑΡΝΑ Α.Ε.». Κάνουν το σκατό τους παξιμάδι και κατασκευάζουν μια ξενοδοχειακή μονάδα 850 κλινών εντός της περιοχής Natura στα Φαλάσαρνα του νομού Χανίων. Και αυτό είναι μόνο η αρχή, καθώς αγοράζουν αλλά 650 στρέμματα στο Ελαφονήσι με τον ίδιο σκοπό.

Το ξενοδοχείο στα Φαλάσαρνα χωροθετείται σε ένα πλήθος οικοπέδων συνολικής επιφάνειας 119 στρεμμάτων στο κεντρικό τμήμα της παραλίας, με τη θάλασσα ως δυτικό όριο της έκτασης. Το σχέδιο της οικογένειας Τσατσαρωνάκη αυτή τη στιγμή βρίσκεται στο στάδιο έγκρισης της μελέτης περιβαλλοντικών επιπτώσεων από το υπουργείο περιβάλλοντος, καθώς ορίζεται ως στρατηγική επένδυση. Προβλέπει την κατασκευή «κτιρίου υποδοχής (reception) και κτιρίου εισόδου, ενοικιαζόμενων δωματίων και τουριστικών πισινών, κατοικιών διαφόρων μεγεθών, πισινών, χώρων αποθήκευσης τροφίμων, εστιατορίων-beach bar, παραδοσιακού φούρνου, εγκαταστάσεων αναψυχής (θέατρο και μουσείο), εγκαταστάσεων λιανεμπορίου, και ενός οινοποιείου», όπως και ενός βιολογικού καθαρισμού για την εξυπηρέτηση των παραπάνω.

Όλα τα παραπάνω η οικογένεια τα παρουσιάζει ως «οργανωμένο υποδοχέα ήπιων τουριστικών δραστηρι-

οτήτων», την ίδια στιγμή που η μελέτη σχεδόν εξαντλεί τον συντελεστή δόμησης, προτείνοντας 0,15, με τον επιτρεπόμενο για τις εκτός σχεδίου περιοχές να είναι 0,18. Στην πραγματικότητα πολεοδομεί μια τεράστια περιοχή εντός της Natura, με στόχο την κατασκευή μιας ολόκληρης τουριστικής πόλης. Φτάνουν μάλιστα στο σημείο να υποστηρίξουν ότι η επένδυση θα προστατεύσει την περιοχή Natura (που αποτελεί μία από τις τρεις παραλίες του νησιού που φύεται το κρινάκι *Androcymbium rechingeri*), επειδή από τα 66.962 τ.μ. παραλίας (βλ. Χάρτη, περιοχές 2,3,5) δεν θα αναπτύξουν κατασκευές στα 9.891 τ.μ. (περ. 5). Αυτά λοιπόν τα 9.891 τ.μ., ανακηρύσσουν σε «Ζώνη Προστασίας του *Androcymbium rechingeri*», και προτείνουν τη χωροθέτηση του βιολογικού καθαρισμού της μικρής πόλης εντός αυτής της παραλίας. Στα υπόλοιπα 57.131τ.μ. αναπτύσσουν προκατασκευασμένα ξύλινα καταλύματα.

Μάλιστα η οικογένεια προχωράει και ένα βήμα παρακάτω, ακόμα και από τον πρόσφατα ψηφισμένο (2019) νόμο Χατζηδάκη, που έχει ανώτερο όριο τις 150 κλίνες για περιοχές Natura. Επιπλέον, ενώ οι Ειδικές Περιβαλλοντικές Μελέτες, που θα οδηγήσουν σε προεδρικά διατάγματα προστασίας για τις περιοχές Natura, έχουν ολοκληρωθεί, δεν έχουν ακόμα κυρωθεί. Οι επενδυτές προσπαθούν να πετύχουν την έγκριση του Ειδικού Πολεοδομικού Σχεδίου,

πριν από την έγκριση των προεδρικών διαταγμάτων προστασίας για τις Natura (που έχει παγώσει η κυβέρνηση), προκαταβάλλοντας την Ε.Π.Μ. και ακυρώνοντας στην πράξη την προστασία της περιοχής.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον έχουν και οι συνεργάτες της οικογένειας Τσατσαρωνάκη – που γνωρίσαμε στην παρουσίαση της μελέτης, και όπου η κ. Ελένη Τσατσαρωνάκη έσπευσε να ομολογήσει ότι χωρίς αυτούς δεν θα γινόταν πράξη το καταστροφικό της σχέδιο. Θα ξεκινήσουμε από τον περιβαλλοντολόγο Μπεκίρη Ιωάννη (Περιβαλλοντολόγος Παν. Αιγαίου, Διαχείριση Υδατικών Πόρων M.Sc.) με βαρύ βιογραφικό, καθώς συμμετείχε στην ομάδα της ENVECO A.E. που εκπόνησε τη μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων για τα μεταλλεία της «Ελληνικός χρυσός» στη Χαλκιδική. Ο έτερος συνεργάτης που ήταν παρών είναι ο πολεοδόμος και αρχιτέκτονας Σπύρος Τσαγκαράτος (γνωστός ως «ο αρχιτέκτονας των mall»), που έχει υπογράψει

μερικά από τα μεγαλύτερα εμπορικά κέντρα όπως το The Mall Athens, το Golden Hall, το γήπεδο της ΑΕΚ, και φυσικά την αρχιτεκτονική μελέτη για το Ελληνικό μαζί με την ΔΕΚΑΘΛΟΝ (παρ' ότι τα εύσημα τελικά εισέπραξε το Foster & Partener για το master plan). Διευθύνει το αρχιτεκτονικό γραφείο Α.Σ.Π.Α. το οποίο δυστυχώς έχει κατεβάσει το site του μην μπορώντας κανείς να «θαυμάσει» μαζεμένο το έργο του.

Είναι τα Φαλάσαρνα η μονή παράλια που κινδυνεύει; Φυσικά και όχι. Από το αιγαίο μέχρι τη Λευκάδα, υπάρχει ένα πλήθος επιχειρηματικών οικογενειών –που συχνά είναι άμεσα συνδεδεμένες με πολιτικό προσωπικό του ελληνικού κράτους, όπως και η οικογένεια Τσατσαρωνάκη– που προσπαθεί να ιδιοποιηθεί, να εκμεταλλευτεί και εν τέλει να παραδώσει κατεστραμμένους όλους τους φυσικούς πόρους που δύνανται να του αποφέρουν κέρδος – από τα βουνά και τα δάση, μέχρι τις παραλίες και τις θάλασσες. Κανένας νόμος δεν υπάρχει, που επενδυτές να μην μπορούν να παραβιάσουν, κανένας επιστημονικός φορέας που να μην μπορεί η κυβέρνηση να καταργήσει ή να μετατρέ-

ψει σε απλό γνωμοδοτικό όργανο. Καταλήγουμε στο συμπέρασμα πως μονό ένα ριζοσπαστικό κίνημα μπορεί να προστατεύσει από την ιδιοποίηση, να σταματήσει την εκμετάλλευση και να διασφαλίσει τη δική μας πρόσβαση σε αυτούς τους φυσικούς πόρους.

«Θα το αντέξουμε κι αυτό»

Η ανθεκτικότητα ως δομική προσταγή του νεοφιλελευθερισμού

«Όποιος δεν προσαρμόζεται, πεθαίνει»

~Στέλιος Πέτσας, αναπληρωτής υπουργός Εσωτερικών σε τηλεοπτική εκπομπή
13/09/2022

Το «ξέσπασμα» της κρίσης του καπιταλισμού το 2008 αποτέλεσε «ισχυρό σοκ» για τον δυτικό κόσμο, που ως τότε «απολάμβανε» τους καρπούς της ανάπτυξης και της σταθερότητας των περασμένων δεκαετιών. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης κατακλύστηκαν αφενός από ειδήσεις με τραπέζικα ιδρύματα και διεθνείς κολοσσούς να κηρύσσουν πτώχευση ο ένας μετά τον άλλο, και αφετέρου από αναλύσεις εμπειρογνομόνων σχετικά με το τι πήγε λάθος, και τι χρειάζεται να γίνει. Το αρχικό σοκ συνοδεύτηκε από ανακοινώσεις έκτακτων οικονομικών μέτρων, με τις πολιτικές διακυβέρνησης να «γυρίζουν σελίδα» για να διαχειριστούν την κρίση.

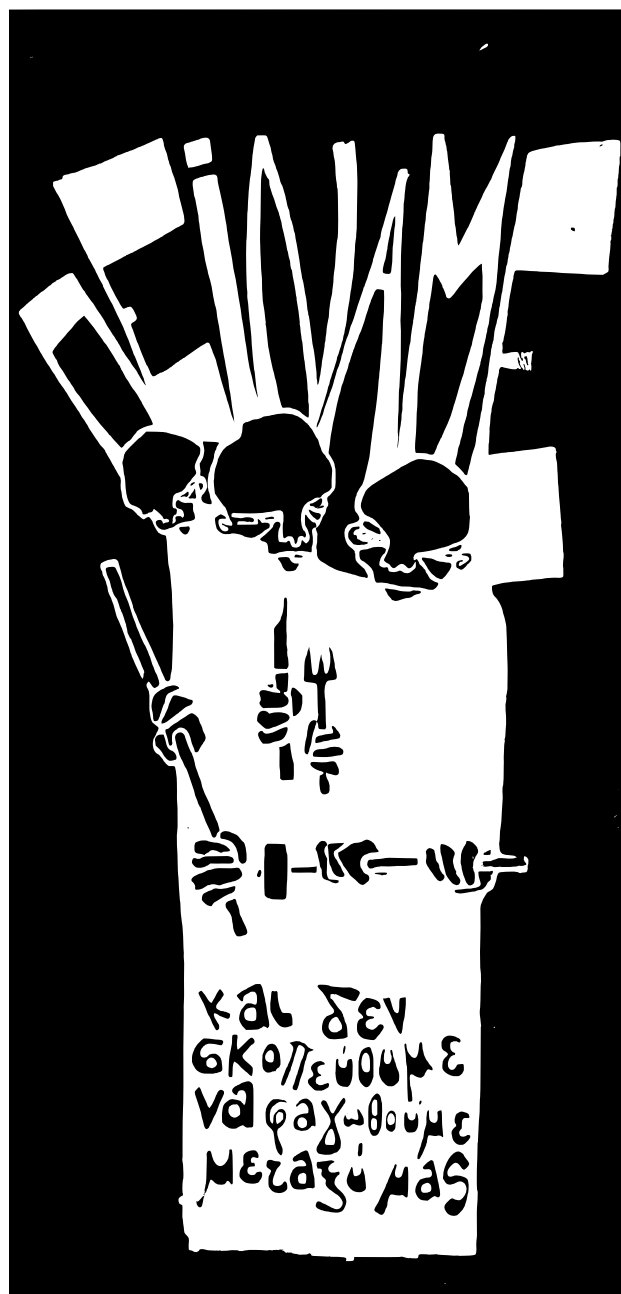
Εκτοτε, τόσο ο παγκόσμιος, όσο και ο εγχώριος καπιταλισμός έχουν διέλθει από πολλές διαφορετικές φάσεις. Επί του παρόντος, τα ίδια τα περιεχόμενα των πολιτικών κρατικής διακυβέρνησης στο περιβάλλον της κρίσης αφήνονται στην άκρη. Το αντικείμενο ενδιαφέροντος του συγκεκριμένου άρθρου εντοπίζεται στο επικοινωνιακό πεδίο· εκεί όπου λεκτικοποιούνται οι ήδη ειλημμένες κρατικές αποφάσεις, και τίθενται στη δημόσια σφαίρα· «εκεί» που διατυπώνονται οι όροι της συναίνεσης των από κάτω, και αρχίζει η διαδικασία απόσπασής της. Κι αν έχουν αλλάξει πολλά από το 2008 ακόμα και επικοινωνιακά, υπάρχουν επίσης σημεία όπου η ρητορική της κυριαρχίας έχει μετατοπιστεί ελάχιστα από τις αρχικές της διατυπώσεις. Ένα από αυτά είναι η έννοια της ανθεκτικότητας.

Όλα αυτά τα χρόνια, λοιπόν, παρατηρούμε συγκεκριμένες επικοινωνιακές υφές που παραμένουν αναλλοίωτες. Άλλοτε με σαφείς αναφορές, και άλλοτε με γλαφυρές υπόνοιες κατασκευάζεται με συγκεκριμένους όρους μια αρνητική πρόσληψη της καθημερινότητας –και κατ' επέκταση της ίδιας της ζωής– ως «δοκιμασία» στην οποία καλούμαστε να ανταπεξέλθουμε. Πρόκειται για μια επικοινωνιακή τακτική, η οποία ανάγει την εν λόγω «αρνητικότητα» σε δομική συνθήκη της σύγχρονης ανθρώπινης ύπαρξης και δραστηριότητας: Κάπως έτσι η κρίση ενσωματώθηκε στην αφήγηση του παρόντος (ώσπου έγιναν ένα), και πλέον έχει αναχθεί σε πρωταρχική αιτία για τις «δυσκολίες του κόσμου», που παρουσιάζεται σαν να επηρεάζει καθολικά, αναπόδραστα και με την ίδια ένταση το σύνολο της κοινωνίας – πάνω κάτω δηλαδή με τον ίδιο τρόπο που ένα φυσικό φαινόμενο αφήνει το αποτύπωμά του σε μία συγκεκριμένη περιοχή.

Μέσα από αυτό το πρίσμα, η διαδικασία φυσικο-ποίησης της κρίσης επιτυγχάνει να επισκιάσει το γεγονός πως η ίδια η κρίση αποτελεί μια εγγενή διεργασία του καπιταλισμού: Η ανάκαμψη της μειωμένης κερδοφορίας του Κεφαλαίου επιβάλλει τον μετασχηματισμό των κοινωνικοταξικών συσχετισμών εις βάρος του κόσμου της εργασίας. Σε αυτό το πλαίσιο, ο κώδικας επικοινωνίας του νεοφιλελευθερισμού συγκροτείται πάνω σε «θετικές» –πλην αφηρημένες– έννοιες, οι οποίες χρωματίζονται με τρόπο τέτοιο ώστε να νομιμοποιείται η καπιταλιστική βαρβαρότητα: Η «ανάπτυξη» υπονοεί τη διαρκή φτωχοποίηση των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων· η ενίσχυση και αναβάθμιση των κατασταλτικών μηχανισμών γίνεται στο

όνομα της «δημόσιας τάξης», και βρίσκει το συμπλήρωμά της στην αποδυνάμωση και την υποβάθμιση των «κοινωνικών παροχών», που γίνεται αντίστοιχα στο όνομα της «δημοσιονομικής σταθερότητας». Στο τέλος, τα «μέτρα πρόληψης», οι νεοφιλελεύθερες «ρυθμίσεις» και «μεταρρυθμίσεις» νομιμοποιούνται ως τα «φυσικά επακόλουθα» της ζωής στην κρίση.

*

«Η ανθεκτικότητα είναι εξ ορισμού ενάντια στην αντίσταση».

~Mark Neocleous

Η έννοια της ανθεκτικότητας επικαιροποιεί –σε συνθήκες (νεοφιλελεύθερης) διαχείρισης της κρίσης– το ιδεολόγημα που παρουσιάζει την καπιταλιστική πραγματικότητα ως τη μόνη δυνατή πραγματικότητα, μέσα από τη «φυσικοποίηση» της κρίσης όπως περιγράφεται παραπάνω, και την αντίστοιχη «φυσικοποίηση» της διαχείρισής της. Στο επικοινωνιακό περιβάλλον που διαμορφώνει η απρόβλεπτη και «απροϋπόθετη παρουσία» της κρίσης (ως άλλη φυσική καταστροφή), τα καλέσματα για ανθεκτικότητα επιτελούν συγκεκριμένες λειτουργίες. Διόλου τυχαία εκ-

πορευόμενα από τα πάνω, συνθέτουν την ιδεολογική και συμπεριφορική επένδυση της ζητούμενης –από την κυριαρχία– συναίνεσης, καθορίζοντας τόσο την υπαρξιακή όσο και την πολιτική της διάσταση. Υπαρξιακή με την έννοια συγκρότησης ενός οδηγού πρόσληψης της καθημερινότητας, και αντίστοιχα ενός κοινωνικού φαντασιακού, σύμφωνα με το οποίο το ανθεκτικό άτομο είναι στο επίκεντρο της ζωής. Πολιτική στον βαθμό που σκιαγραφεί το σύνολο των αρμοζουσών συμπεριφορών στον δημόσιο χώρο, όπου η «προσαρμοστικότητα» του κοινωνικού συνόλου, άρα και των μεμονωμένων ατόμων, σημαίνει μη-δενική αντίσταση στην επιδείνωση της καθημερινής ζωής. Στη γλώσσα αυτής της επικαιροποίησης, λοιπόν, αξίζει να αναλύσουμε μερικά επιμέρους σημεία.

Το καπιταλιστικό οικοδόμημα συγκροτείται και διαιωνίζεται στηριζόμενο σε ένα κανονιστικό πλαίσιο θεσμισμένης ανισότητας, εκμετάλλευσης και καταπίεσης, το οποίο θεωρητικά χαίρει «οικουμενικής αποδοχής». Οι επικοινωνιακές πρακτικές που το εξυπηρετούν, όπως είναι επόμενο, καταστρώνονται ώστε να αποκρύπτουν τη δομική ανισοτιμία της καπιταλιστικής πραγματικότητας, παράγοντας συνεχώς ως αυτονόητη (ως μοναδική πιθανότητα) την κυρίαρχη μορφή οργάνωσης της κοινωνίας – παράγοντας κατ' επέκταση και την αποδοχή της. Με αυτά τα δεδομένα, μία από τις προκλήσεις που καλούνται να αντιμετωπίσουν οι εν λόγω πρακτικές είναι τα «υπαρξιακά αδιέξοδα» ανάμεσα στην αδικία (ως προσωπικό βίωμα) και τη συμφιλίωση (ως κυρίαρχη επιταγή)· ανάμεσα στην απόρριψη και την αποδοχή αυτού του «άδικου» κόσμου. Υπό αυτό το πρίσμα, η δυνατότητα επέμβασης στην κοσμοαντίληψη του ατόμου, και μακροπρόθεσμα ο έλεγχός της, αναβαθμίζονται σε κρίσιμες παραμέτρους για τη χάραξη των επικοινωνιακών πρακτικών, και επιβάλλουν την ανάπτυξη εξειδικευμένου κώδικα, εργαλείων και μηχανισμών επικοινωνίας.

Στο νεοφιλελεύθερο πλαίσιο θεώρησης που εισάγει η έννοια της ανθεκτικότητας, το πρότυπο του ανθεκτικού υποκειμένου είναι ικανό να καταδυθεί σε βάθος, και να συνομιλήσει με τον ανθρώπινο ψυχισμό και σκέψη. Το ανθεκτικό άτομο αντιλαμβάνεται τον εαυτό του με όρους δύναμης, ως το άτομο που δύναται να ανταπεξέλθει σε μια δύσκολη κατάσταση, και που επομένως αξίζει να επιβιώσει από αυτήν, εις βάρος εκείνων που αδυνατούν να το κάνουν. Η ανθεκτικότητα, υπό αυτή τη θεώρηση, εναρμονίζεται απόλυτα με τις υπαρξιακές προσταγές του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού, που υπερθεματίζουν στις δυνατότητες του μεμονωμένου ατόμου, επιδιώκοντας τον κατακερματισμό των κοινοτικών δεσμών, και την καθολική απομόνωση μέσα από τον ανταγωνισμό των ατόμων.

Στο κοινωνικό και πολιτικό συγκείμενο που εξετάζουμε, η σχέση που αναπτύσσουν οι έννοιες της ανθεκτικότητας και της επιβίωσης είναι συμπληρωματική. Από τη μία, η ανθεκτικότητα προϋποθέτει την ειδική διάσταση της καθημερινότητας ως δοκιμασίας, όπου αυτό που ρομαντικά αποκαλούμε «ζωή», υποβαθμίζεται στη «γυμνή» επιβίωση. Από την άλλη, [η ανθεκτικότητα] έρχεται να απαντήσει σε αυτήν ακριβώς τη δοκιμασία, με τρόπο τέτοιο, όμως, που η υπομονή αυτής της συνθήκης οδηγεί στη διαιώνισή της: Ο συνολικός μετασχηματισμός της καθημερινότητας, από ζωή σε επιβίωση, δεν είναι κάτι που αμφισβητείται, αλλά που πρέπει να υπομένεται, σε σημείο που τελικά οι όροι ►

της επιβίωσης επικρατούν σε βάθος χρόνου ως η νέα καθημερινότητα. Ως αποτέλεσμα, η ολομέτωπη επίθεση της κυριαρχίας στο σύνολο της ζωής, όπως βλέπουμε να ξεδιπλώνεται σταδιακά την τελευταία 15ετία, μετατρέπεται «ανθεκτικά» σε νέα κανονικότητα, με μοναδική προοπτική τη συνεχή της επιδείνωση – στον ορίζοντα της κυριαρχίας υπάρχει μόνο η κανονικοποίηση της επιδείνωσης.¹

Στη βάση της «ανθεκτικής» αντίληψης για τη ζωή, όπως έχει περιγραφεί ως τώρα, μπορεί να ξεδιπλωθεί η πρωταρχική ανησυχία της κυριαρχίας, που τοποθετείται στον πυρήνα της ανθεκτικότητας: Η πρόληψη οποιασδήποτε αντίστασης απέναντι στην «πραγματικότητα» του καπιταλισμού. Όσο η καθημερινή επιβίωση δεν αμφισβητείται, αλλά αντίθετα γίνεται το πεδίο εξάσκησης της αντοχής και της δύναμης, η αρένα –κοντολογίς– του ανταγωνισμού μεταξύ εξίσου καταπιεσμένων υποκειμένων, τόσο απομακρύνεται ως ενδεχόμενη η συγκρότηση των αντιστάσεων, ατομικών ή συλλογικών. Η προσαρμοστικότητα, εκείνη η ικανότητα δηλαδή «που έχει δείξει διαχρονικά ο άνθρωπος»², διαστρεβλώνεται μέσα από εκείνο το συντηρητικό φίλτρο που οδηγεί νομοτελειακά

στην κανονικοποίηση της βαρβαρότητας (κάτι που πλέον, εκτός από θεωρητικό πόρισμα, είναι και αδιαμφισβήτητο γεγονός και βίωμα, με το παράδειγμα της πανδημικής κανονικότητας να είναι το πλέον ενδεικτικό). Στον αντίποδα, η αντίσταση κυοφορεί τη δική της «νομοτέλεια», στον βαθμό που συμπυκνώνει την εξής απλή διαπίστωση: Η μοναδική προοπτική βελτίωσης της ζωής έγκειται στις κινήσεις ανατροπής και μετασχηματισμού της καπιταλιστικής πραγματικότητας, και αυτό πρωτίστως αποτελεί ατομική υπόθεση, που έρχεται σε ευθεία ρήξη με τις αφηγηματικές φανφάρες της ανθεκτικότητας. Το στοίχημα βρίσκεται στη συλλογικοποίηση αυτής της «υπόθεσης», ώσπου το «δεν αντέχουμε άλλο» να μην αντηχεί πια ως δήλωση αδυναμίας και υποταγής απέναντι στην κυριαρχία, αλλά ως το σημείο συνάντησης και συλλογικής διάρρηξης της συναίνεσης εκ μέρους των καταπιεσμένων και των εκμεταλλευόμενων.

✎ **Διομήδης Φιλιππότου**

από το συλλογικό έργο με τίτλο

«Το λεξιλόγιο της ελλαδικής βαρβαρότητας»

1. Το «κάθε πέρσι και καλύτερα» θα μπορούσε να περιγράφει λαϊκά αφενός το «καταστατικό έδαφος» και αφετέρου τον «επιτακτικό ουρανό» τη ανθεκτικότητας.

2. «Σε καμία περίπτωση η φράση αυτή δεν αφορούσε τις δαπάνες θέρμανσης για τον φετινό χειμώνα. Αφορούσε στην προσαρμοστικότητα που έχει δείξει διαχρονικά ο άνθρωπος» ανέφερε ο Στέλιος Πέτσας –απολογητικά– για την δήλωσή του «όποιος δεν προσαρμόζεται, πεθαίνει».

Βιβλιογραφία

«Αντί επιλόγου: Πανδημία, υπομονή και ανθεκτικότητα», από το βιβλίο «"Είμαστε σε πόλεμο με έναν αόρατο εχθρό" – πανδημία, βιοπολιτική και αντιεξέγερση», Χρήστος Φιλιππίδης, εκδόσεις futura.

«Οικοσυστήματα σύγκρουσης, πόλεις ανθεκτικές», από το βιβλίο «Μικροί πόλεμοι σε μεγάλες πόλεις – θεωρίες, τεχνολογίες και γεωγραφίες αντιεξέγερσης», Χρήστος Φιλιππίδης, Εκδόσεις των Ξένων.

Περί των ανεξάρτητων συμφερόντων της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής

Είναι γεγονός πως καθ' όποτε οι εν Ελλάδι αντιεξουσιαστές ενημερώνονται για πράξεις δημόσιας άρνησης στράτευσης αναρχικών της Τουρκίας ή διοπτροφόρων εφήβων στο Ισραήλ, διακατέχονται από αισθήματα αλληλεγγύης, επικρότησης και υποστήριξης. Δικαίως, θα λέγαμε, αφού στην κινηματική συνείδηση οι στρατοί των εν λόγω κρατών έχουν εγγραφεί ως εγκληματικοί· σε αντίθεση με τον ελληνικό, η βαρβαρότητα και η ευθύνη του οποίου καμουφλάρεται σε βαθμό εξαφάνισης πίσω από τη φονικότητα του NATO. Στον δημόσιο λόγο των αντιεξουσιαστικών εγχειρημάτων, οι πρόσφατες πολεμικές εξελίξεις στα εδάφη της Ουκρανίας έδωσαν την αφορμή για ξιφούλκηση εναντίον του NATO, κατά κύριο λόγο, ενώ η ελληνική πολεμική μηχανή ως τέτοια αναφέρθηκε ελάχιστα. Το διαχρονικό φαινόμενο της αδιαφορίας γύρω από τα ένοπλα σώματα του ελληνικού κράτους και η ταυτόχρονη εμμονή με τη διακρατική συμμαχία στα οποία αυτά ισότιμα συμμετέχουν θίγονται στο παρόν κείμενο.

Η ιδεολογική επικυριαρχία της Αριστεράς σε τμήματα του χώρου της Αντιεξουσίας είναι σαφώς τεκμηριωμένη. Τα αναλυτικά εργαλεία της ανάπηρης δημοκρατίας, της οικονομικής εξάρτησης, της πολιτικής υποτέλειας, της αποικίας χρέους και της ξενοκίνητης υποδούλωσης, ως διαδεδομένα και αφομοιωμένα, από τη μια διαχέουν τις πολιτικές σκοπιμότητες και στοχεύσεις της αριστεράς του κράτους στον δικό μας χώρο, και από την άλλη αναπροσανατολίζουν τη δράση ή/και την απραξία μας προς πεδία ακίνδυνα για τον ελληνικό милитарισμό. Ας το πούμε απλά: αν κανείς πιστεύει ότι κουμάντο στη χώρα κάνουν οι ΗΠΑ και η ΕΕ, τότε το έδαφος του ανταγωνισμού μεταφέρεται χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, στη Ν. Υόρκη ή τις Βρυξέλλες, και η προτεραιότητα δράσης δεν στοχεύει τις δομές και τους μηχανισμούς του ελληνικού κράτους αλλά τα ευρωατλαντικά στρατηγεία. Έτσι, η άσκηση πολιτικής μετατοπίζεται στην παροχή έμπρακτων ή λεκτικών υποδείξεων προς το ελληνικό κράτος σχετικά με το ποια συμμαχία θα πρέπει ή όχι να συνάψει, και στην αθώωση των караβανάδων που μας απαγάγουν στη χακή φυλακή για 12 μήνες, αντί να μεριμνά για τη διάλυση του ελληνικού στρατιωτικού μηχανισμού που αποτελεί αφενός βασικό πυλώνα ύπαρξης του κράτους, κι αφετέρου τεχνικό κεφάλαιο και έμπυχο δυναμικό που τα ελληνικά αφεντικά εισφέρουν ως ισότιμα στη δευτεροβάθμια πολεμική συμμαχία στην οποία συμμετέχουν.

Με τα παραπάνω ως δεδομένα, η τοποθέτηση του ελληνικού στρατού στο κυρίως κάρδρο των αντιστάσεων των αντιεξουσιαστών περνάει αναγκαστικά μέσα από την απόρριψη της άποψης πως «η Ελλάδίτσα κάνει ό,τι της επιβάλλουν». Για να γίνει αυτό, κι εμμέσως πλην σαφώς να υποστηριχθεί η θέση πως «ο εχθρός είναι εδώ!», θα παρατεθούν ιστορικά παραδείγματα από την εξωτερική πολιτική της Ελλάδας, τα οποία τεκμηριώνουν την ανεξαρτησία του ελληνικού καπιταλισμού σχετικά με τις επιλογές του και τις συμμαχίες του. Παραδείγματα τα οποία αποδεικνύουν πως το ελληνικό κράτος κι ο στρατός του δεν είναι παρακατιανοί που οι εγχώριοι ανατρεπτικοί δεν αξίζει να σπαταλάνε τη δράση τους.

Από το Τελ Αβίβ στο Πάλε κι απ' τον Σαγγάριο στη Λευκωσία

Είναι σύνηθες να αναφέρεται το κράτος του Ισραήλ ως «προκεχωρημένο φυλάκιο του ευρωατλαντισμού» σε αντιεξουσιαστικές προκηρύξεις. Θα περίμενε κανείς πως σύσσωμη η συμμαχία, πόσο μάλλον τα «υποτελή» της μέλη, θα ήταν αδύνατο να μην αναγνωρίζουν την ύπαρξή του. Κι όμως! Έπρεπε να περάσουν 41 χρόνια από την εισδοχή του Ισραήλ στον ΟΗΕ, και 38 χρόνια από την προσχώρηση της Ελλάδας στο NATO, για να αναγνωρίσει η κυβέρνηση Κων. Μητσοτάκη την εν λόγω χώρα. Το φαινομενικά παράδοξο, το

Ο εκδότης Μ. Σαλίβερος νιώθει εντελώς άνετα να εκδίδει χάρτη της Ελλάδας που περιλαμβάνει εδάφη της Τουρκίας και της Βρετανικής Αυτοκρατορίας, μόλις 8 χρόνια μετά την ήττα στη Μ. Ασία.

οποίο άρθθηκε τον Μάιο του 1990, θα ήταν κοντόφθαλμο να αποδοθεί σε συμπάθεια προς τα βάσανα των Παλαιστινίων. Τα κράτη, άλλωστε, δεν έχουν συναισθήματα. Η μη συμμόρφωση της Ελλάδας προς τα γενικά συμφέροντα των δυτικών συμμάχων θα πρέπει να αναζητηθεί στα ιδιαίτερα υλικά συμφέροντα του ελληνικού κεφαλαίου υπό το φως των ανακατατάξεων που έφερε η λήξη του Ψυχρού πολέμου, πράγμα το οποίο ξεφεύγει των προθέσεων αυτού του άρθρου.

Στην ιστορία του λυκείου η εκστρατεία στη Μ. Ασία και η ήττα του ελληνικού ιμπεριαλισμού στον Σαγγάριο ποταμό μάς διδάσκεται ως ένα ξεγέλασμα των γάλλων που δήθεν παρότρυναν τους έλληνες να εκστρατεύσουν και εν τέλει τους πούλησαν. Όμως, με βάση τη συνθήκη των Σεβρών, τα σαντζάκια Σμύρνης κι Αϊδινίου θα τελούσαν υπό έλληνα αρμοστή ως εντολοδόχο των νικητών του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, με σαφή πρόβλεψη για προσάρτηση ύστερα από 5 χρόνια μέσω της διεξαγωγής σχετικού δημοψηφίσματος. Ο θρεμμένος με το καύσιμο της Μεγάλης Ιδέας επεκτατισμός της μικρής πληντίμιας Ελλάδας ήταν ικανός να γράψει στα παλαιότερα των υποδημάτων του τις μεγάλες δυνάμεις της εποχής, να αντιμετωπίσει ως κουρελόχαρτα τα κείμενα των συνθηκών ειρήνης που ο ίδιος υπέγραψε, και να αγνοήσει επιδεικτικά όλες τις διεθνείς δεσμεύσεις που ανέλαβε, για να μπορέσει να ξεχυθεί σε μια περιοχή που είχε οριστεί ως έδαφος-στόχος. Θα ήταν ανόητο να θεωρήσουμε την ανεξαρτησία της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής ως απονενομημένο διάβημα του Βενιζέλου καταρχάς και του Κωνσταντίνου στη συνέχεια.

Δεν χωρά αμφιβολία πως, δίχως τα στρατεύματα των αγγλοσαξόνων, το εθνικό στρα-

► τόπεδο θα τα είχε βρει σκούρα στη μάχη της Αθήνας τον Δεκέμβρη του '44. Ομοίως και στον Γράμμο. Ποιος αμφισβητεί το πλεονέκτημα που απέκτησε ο εθνικός στρατός με τη χρήση βομβών ναβάλμ; Για την αριστερή παράθεση της πολιτικής ιστορίας της Ελλάδας, η μέγιστη απόδειξη της υποτέλειας της χώρας στους κακούς δυτικούς ιμπεριαλιστές είναι, μάλλον, η φράση του Κανελλόπουλου προς τον στρατηγό Βαν Φλιτ «ιδού ο στρατός σας». Μόλις 4 χρόνια μετά τη συντριβή της κόκκινης ανταρσίας στα βουνά της ελληνοαλβανικής μεθορίου, σε ένα διαμέρισμα της Ασκληπείου 36β, στο κέντρο της «ελεύθερης» ελέω αγγλικών όπλων Αθήνας, κάποιοι επιφανείς κύριοι υπογράφουν την πράξη ίδρυσης ένοπλης οργάνωσης με σκοπό την απόσπαση εδαφών από το αγγλικό στέμμα. Πρώτοι υπογράφοντες, ανάμεσα στους φιλεύσπλαχνους πατριώτες-πράκτορες του ελληνικού επεκτατισμού, ο αρχιεπίσκοπος Μακάριος και ο βαμμένος συνεργάτης των άγγλων στρατηγός Γρίβας, ο γνωστός ιδρυτής της «Χ» και πολιτειακός παράγοντας μετά τη λήξη της κατοχής. Αναφερόμαστε, φυσικά, στην ίδρυση της ΕΟΚΑ (07-03-1953) που σήκωσε τα όπλα εναντίον των έως και πριν 4 χρόνια ευεργετών του ελληνικού καπιταλιστικού σχηματισμού, με στόχο να αφαιρέσει την Κύπρο από την βρετανική κοινοπολιτεία και να την ενώσει με τη «Μητέρα Πατρίδα». Πόσο εξαρτημένη δύναται να θεωρηθεί μια χώρα που ξεκινά αντάρτικο κατά του κηδεμόνα της, ελάχιστα χρόνια μετά τη de facto καταχώρισή της στην αγγλοσαξονική σφαίρα επιρροής;

Η Βοσνία-Ερζεγοβίνη θα γίνει δεκτή ως ανεξάρτητο και κυρίαρχο κράτος στον ΟΗΕ τον Μάιο του 1992, στα ίδια ακριβώς σύνορα που συνιστούσαν τα διοικητικά όρια της ομώνυμης δημοκρατίας-τμήμα της σοσιαλιστικής ομοσπονδίας της Γιουγκοσλαβίας. Την ίδια περίοδο, οι σέρβικες πολιτικές και οικονομικές ελίτ της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης θα ανακηρύζουν τμήμα του εδαφών της ως «Republika Srpska» και θα επιδοθούν σε έναν πόλεμο εθνοκάθαρσης με σκοπό να το ενώσουν με τη «Μητέρα Πατρίδα» Σερβία. Ο πολιτικός ηγέτης των σέρβων της Βοσνίας Κάρατζιτς και ο σέρβος στρατηγός Μλάντιτς θεωρούνται από την δυτική κοινή γνώμη της εποχής ως το αντίστοιχο του διαβόλου σε ανθρώπινο σώμα. Σύσσωμος ο δυτικός κόσμος, συμπεριλαμβανομένων των 2 συμμαχιών στις οποίες ισότιμα συμμετέχει το ελληνικό κράτος (ΕΕ και ΝΑΤΟ), παίρνουν θέση κατά του πολέμου κατοχής και απόσπασης εδαφών εις βάρος ενός κράτους-μέλους του ΟΗΕ. Για την ανάδελφη και εξαρτημένη Ελλάδα αυτά είναι λεπτομέρειες. Στις 06 Μαΐου 1993 ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης θα επισκεφθεί το ψευδοκράτος –ας μας επιτραπεί η χρήση του πατριωτικού/αντιιμπεριαλιστικού λεξιλογίου– της Republika Srpska και θα απευθύνει χαιρετισμό στις εργασίες του ψευδοκοινοβουλίου στην ψευδοπρωτεύου-

σα Πάλε, μόλις 17 χιλιόμετρα μακριά από το αιματοβαμμένο λόγω πολιορκίας Σαράγεβο. Στις 14/07/93 ο δολοφόνος Κάρατζιτς –μετέπειτα καταδικασμένος για εγκλήματα πολέμου, μεταξύ αυτών και η σφαγή της Σρεμπρένιτσα– θα γίνει δεκτός στην Αθήνα με τιμές αρχηγού κράτους, θα συναντηθεί με αρχηγούς κομμάτων και θα μιλήσει στο κατάμεστο ΣΕΦ σε εκδήλωση που διοργανώνει πλήθος θεσμών, οργανώσεων και κομμάτων. Καθ' όλη τη διάρκεια των πολέμων στα εδάφη της Κροατίας και της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης, το σερβικό καθεστώς, που τελεί υπό εμπάργκο και κυρώσεις, θα βρίσκει τέλει αποκούμπι στο ελληνικό κράτος αφενός για το σπάσιμο του εμπάργκο με πετρέλαιο, όπλα, αναλώσιμα, προϊόντα, πρώτες ύλες κι αφετέρου για τη συνέχιση των (νόμιμων και παράνομων) δραστηριοτήτων του χρηματοπιστωτικού τομέα σε ελληνικές και κυπριακές τράπεζες. Μια απλή ταξιδιωτική περιπλάνηση στα εδάφη της Σερβίας και η από κοντά θεώρηση των πολύχρωμων ταμπέλων των ελληνικών τραπεζών κι επιχειρήσεων, θα έπειθε και τον τελευταίο για τα συμφέροντα που επέβαλλαν στην ελληνική εξωτερική πολιτική να ανεξαρτητοποιηθεί από τις επιλογές των κατά τ' άλλα κηδεμόνων της.

Συμπερασματικά, το ξεπατίκωμα των αριστερών θεωρήσεων σχετικά με την κατάταξη του ελληνικού καπιταλισμού στον διεθνή καταμερισμό ισχύος μόνο προβλήματα δημιουργεί στους αντιεξουσιαστές που θέλουν όντως να λειτουργούν αντικρατικά και αντικαπιταλιστικά. Η παραδοχή πως ο ξένος ιμπεριαλισμός έχει καταστήσει εξαρτημένη την Ελλαδίτσα, μετατοπίζει την πολιτική δράση σε ανώδυνα για την εγχώρια στρατοκρατία πεδία, υποτιμώντας σε βαθμό αθώωσης τα πεπραγμένα του ελληνικού επεκτατισμού. Η ελληνική εξωτερική πολιτική καθορίζεται από τον αδυσώπητο πόλεμο μεταξύ των ελίτ που νέμονται το κράτος και των ειδικών συμφερόντων που αυτές φέρουν. Η ιστορική εμπειρία δείχνει πως τα αφεντικά και το κράτος τους δεν έχουν κανένα πρόβλημα να αψηφούν τις ίδιες τους τις συμμαχίες εάν πρόκειται να ωφεληθούν τα ειδικά/εθνικά συμφέροντά τους. Συνεπώς αντιπολεμική στάση για όσους/ες δεν αναγνωρίζουν σύνορα, κράτη και στρατούς δεν είναι η καταγγελία και η επίθεση στη δήθεν ξενοκρατία, αλλά η διάβρωση, η διάλυση και η επίθεση προς τον εγχώριο μιλιταρισμό, βασικό στήριγμα των αφεντικών «μας» που μάς εκμεταλλεύονται, καταπιέζουν και εκκαθαρίζουν εντός κι εκτός συνόρων, άλλοτε βασιζόμενα αποκλειστικά στα δικά τους σώματα ασφαλείας κι άλλοτε μέσω των πολιτικών/στρατιωτικών συμμαχιών τους.

■ ολικός αρνητής στράτευσης από τα γιάννινα

Η πολεμική μηχανή φλέγεται;

- «Κανείς δεν θα πάει στον πόλεμο, θα πάμε όλοι σπίτι μας»

Με την ένταση του πολέμου στην Ουκρανία να κλιμακώνεται, το ρωσικό κράτος μετά από 7 μήνες σκληρών εχθροπραξιών κηρύττει στα μέσα του Σεπτεμβρίου μερική επιστράτευση ως «επιτακτικό εθνικό καθήκον», αποδεικνύοντας ότι το φρέσκο αίμα για το μέτωπο αρχίζει να βρίσκεται σε έλλειψη. Κι αυτό, παρά τις ενισχύσεις από το εξωτερικό και την αθρόα προσφορά των κυνηγών κεφαλών της διαβόητης εταιρείας μισθοφόρων Wagner, παρά τις νομοθετικές ρυθμίσεις της τελευταίας στιγμής που αφενός αυστηροποίησαν τις ποινές φυλάκισης για λιποτάκτες και αρνητές στράτευσης μέχρι τα δέκα χρόνια, αφετέρου μοιράζουν υπηκοότητα σε μετανάστες που θα πολεμήσουν στην Ουκρανία.

- Η πολεμική μηχανή φλέγεται;

Θα μπορούσε να το πει κανείς, είτε μεταφορικά είτε κυριολεκτικά. Αμέσως μετά την κήρυξή της, εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλώνουν ενάντια στην επιστράτευση, δεκάδες στρατολογικά κέντρα κατάταξης από άκρη σε άκρη της χώρας πυρπολούνται με μολότοφ, στρατοκράτες πυροβολούνται από στρατευσίμους ή τους οικείους τους, ενώ δεκάδες χιλιάδες άτομα συλλαμβάνονται και μετά από εκβιασμούς «παραλαμβάνουν» από τα αστυνομικά τμήματα φύλλα πορείας κατευθείαν για τα μέτωπα της Ουκρανίας. Την ίδια στιγμή που το ρωσικό κράτος έχει ξεχυθεί να μαζέψει κορμιά στις πόλεις, την ύπαιθρο ή τα προσφυγικά στρατόπεδα –όπου το αβέβαιο μέλλον μπορεί να φαντάζει χειρότερο από το πολεμικό μέτωπο– το αίμα των «από κάτω» δείχνει ότι αντιστέκεται στο να αναλωθεί. Όσο κι αν ο πόλεμος ως «εθνική ανάγκη» εξακολουθεί να βρίσκεται στην πρώτη γραμμή των διαγγελλμάτων όλο αυτό το διάστημα, ένα μεγάλο κομμάτι των στρατευσίμων της Ρωσίας, με μια ευρεία κοινωνική συμπαράσταση και από γυ-

ναίκες, στη μία περίπτωση συνωστίζεται στα σύνορα των κρατών που είναι προσβάσιμα και δεν έχουν κλείσει τα σύνορα –όπως η Γεωργία– δηλώνοντας τη βούλησή του «να μην γίνει κρέας για τα κανόνια του πολέμου», ενώ στην άλλη βγαίνει στους δρόμους, φωνάζει, αντιδρά και σαμποτάρει τον πόλεμο και τον εθνικό κορμό.

- «Για την άμυνα να επιτίθεται, για την ειρήνη να πολεμάς»;

Οι καταναγκαστικές επιστρατεύσεις των «από κάτω» στα πολεμικά πεδία της κυριαρχίας δεν είναι παρά ο κανόνας κάθε πολεμικής διαδικασίας.* Στο πλαίσιο της κήρυξης μερικής επιστράτευσης από το ρωσικό κράτος, η σύγκρουση των «από κάτω» με την εθνική γραμμή «υπεράσπισης της πατρίδας» ίσως ποτέ ως τώρα δεν είχε τέτοια ένταση και έκταση, στη σύγχρονη ιστορία μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Και σίγουρα δεν είχε την ίδια παγκόσμια μιντιακή φωταγώγηση και αποδοχή. Ένα μεγάλο κομμάτι του κοινωνικού ιστού, εντυπωσιακά προβεβλημένο σε παγκόσμιο επίπεδο, απαντάει με ένα καθόλου εύκολο «όχι» στα εθνικιστικά ψευτοδιλήμματα. Ανεξάρτητα από το βάθος αυτού του «όχι» σε πολιτικό περιεχόμενο, ανεξάρτητα από την κίνησή του προς μία γενικότερη συλλογική/ατομική απελευθέρωση, η αλληλεγγύη μεταξύ των «από κάτω» σε αυτές τις πρωτογενείς φωνές των δρώντων υποκειμένων που αρνούνται να θυσιάσουν το κορμί τους στην κανιβαλιστική κρεατομηχανή του πολέμου, ήταν και είναι δεδομένη, όπως επίσης και η κάθετη ρήξη με όσες δήθεν «αντιπολεμικές» φωνές παραπλανούν τις κοινωνικές ή ναζιστικές καταβολές.

Δεδομένη είναι όμως και η οργή μας για την εργαλειοποίηση και την απονοματοδότηση των αντιπολεμικών αντιστάσεων σε ένα κράτος από τα ανταγωνιστικά του κράτη. Για το πόσο διαφορετικά ζυγίζει η «εθνική ανάγκη»

ανάλογα με το αν αυτή αμφισβητείται ευθέως στη δική σου «εθνική επικράτεια» ή σε μία άλλη. Για τα όψιμα αντιπολεμικά δάκρυα που εύκολα μετατρέπονται σε ιαχές πολέμου και σωβινισμού, αναλόγως του αν οι αρνήσεις στράτευσης λαμβάνουν χώρα εντός ή εκτός των συνόρων σου. Για το ότι οι αρνήσεις στράτευσης που δεν θωρακίζουν τα περιεχόμενά τους επιχειρείται να γίνουν όπλο πολεμικής προπαγάνδας από τα αντίπαλα στρατόπεδα (όπως με το τrol βίντεο του υπουργείου άμυνας της Ουκρανίας), που ορίζει ποιος είναι ο «καλός» και ποιος ο «κακός» κυριαρχικός πόλεμος στην ιστορία. Για την Ε.Ε. και τα θεσμικά της όργανα, θιασώτες του πολέμου στην Ουκρανία, που αναζητούν τη φόρμουλα για να «αγκαλιάσουν» τους αρνητές στράτευσης από τη Ρωσία ως πρόσφυγες, την ίδια ώρα που αντίστοιχα οι αρνητές από την Ουκρανία παραμένουν «προδότες της πατρίδας τους».

Από την πλευρά των αντιμιλιταριστικών και αντιπατριωτικών αγώνων, παραμένουμε με το ίδιο πάθος αδέρφια των προδοτών όλου του πλανήτη – από όπου κι αν προέρχονται. Εναντιωνόμαστε συλλογικά, αδιαμεσολάβητα και αντιθεσμικά στη στρατιωτική καταστολή και την αφομοίωση κάθε εξουσίας, στον πόλεμο και την ειρήνη των κυρίαρχων. Για έναν κόσμο χωρίς κράτη, σύνορα, κεφάλαιο, θρησκείες και πατριαρχία.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΚΡΑΤΗ, ΤΑ ΕΘΝΗ ΚΑΙ Ο ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΣ ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΩΡΑ ΣΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟ

*Καθόλου τυχαία, τον Μάρτιο του 2021, οι πολεμικές προετοιμασίες ενός ελληνικού κράτους σε αυξανόμενη στρατιωτικοποίηση και εξοπλισμούς «σε καιρό ειρήνης» συνοδεύτηκαν και από μία –πρωτοφανή εδώ και δεκαετίες– αύξηση της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας κατά 3 μήνες...

■ Πρωτοβουλία για την ολική άρνηση στράτευσης (Αθήνα)

Κάτω τα χέρια από τον «ΛΕΞ»

η «αναγέννηση» του εγχώριου street rap στους καιρούς της κρίσης

Το καλλιτεχνικό όνομα του ΛΕΞ αναφέρθηκε αρκετές φορές μέσα στο καλοκαίρι από «προοδευτικούς βουλευτές», τόσο σε τοποθετήσεις μέσα στο κοινοβούλιο, όσο και σε συνεντεύξεις σε τηλεοπτικά πάνελ. Αφορμή αποτέλεσε η συναυλία του ΛΕΞ, που πραγματοποιήθηκε στις 03/07 στο κατάμεστο γήπεδο του Πανιωνίου στη Νέα Σμύρνη. Το αντικείμενο της προσοχής των προσώπων αυτών δεν ήταν ο ίδιος ο καλλιτέχνης, αλλά το γεγονός πως ένα τόσο μεγάλο πλήθος κόσμου, νεαρής ηλικίας, έβριζε τον πρωθυπουργό κρατώντας «κόκκινους πυρσούς», και τραγουδούσε στίχους όπως «είμαι απ' τις περιοχές που κάνουνε προσευχές να πέσουνε οι ΔΙ.ΑΣ. από τις μηχανές». Μετά και την πρόσφατη συναυλία του ΛΕΞ στη Θεσσαλονίκη, στο Καντανζόγλειο στις 21/10, όπου παραβρέθηκαν περίπου 30.000 άτομα (βλ. φωτογραφία), τόσο το εξώφυλλο της εφημερίδας «Εστία», όσο και ο νέος γύρος κοινοβουλευτικών αναφορών στον καλλιτέχνη, έδωσαν ακόμα περισσότερη έκταση στη συζήτηση.

Οι αναφορές από πολιτικά πρόσωπα στο όνομα του καλλιτέχνη, αλλά και στους στίχους του, χρησιμοποιήθηκαν για να ενισχύσουν την αντιπολιτευτική επιχειρηματολογία, και έτσι μοιραία –και εσκεμμένα– περιορίστηκαν στα στενά όρια της «πολιτικής σκηνης του τόπου». Αυτό το κείμενο έρχεται να ασκήσει την οφειλόμενη πολεμική σε αυτή την αφηγηματική πρακτική, και να καταπιαστεί βαθύτερα με το κοινωνικό ρεύμα που συντάσσεται με τους στίχους και τη μουσική του ΛΕΞ.

I: Απαιτούμενες συστάσεις

Η αναγνώριση και αποδοχή του ΛΕΞ από ένα μεγάλο τμήμα της ελληνικής κοινωνίας είναι, λοιπόν, το ιδιαίτερο αντικείμενο του παρόντος άρθρου. Πριν εμβαθύνουμε σε αυτό, κρίνουμε σκόπιμο να ξεκινήσουμε από το ποιος είναι ο ΛΕΞ, επισημαίνοντας συνοπτικά τα σημαντικότερα σημεία της «καριέρας» του, με στόχο να αναδειχθεί το κοινωνικό-πολιτικό περιβάλλον, εντός του οποίου δραστηριοποιούνται τα υποκείμενα που πρωταγωνιστούν στις αφηγήσεις του καλλιτέχνη.

Στην εγχώρια κοινότητα του hip hop ο ΛΕΞ είναι γνωστός από τη συμμετοχή του στα Βόρεια Αστέρια (ΒΟΡΑΣ). Το συγκεκριμένο crew ξεχωρίζει λόγω των μουσικών δεξιοτήτων των μελών του, παρ' όλο που στιχουργικά, κυρίως μέσα από ιστορίες αλητείας «απ' τα στενά της Σαλονίκης», δεν ξεφεύγει ιδιαίτερα από το ύφος και τα περιεχόμενα που κυριαρχούν στο είδος εκείνη την εποχή.

Η μοναχική πορεία του ΛΕΞ ξεκινάει τον Νοέμβρη του 2014, όταν κυκλοφορεί ο πρώτος solo δίσκος του με τίτλο «Ταπεινοί και Πεινασμένοι». Ο δίσκος αποτελεί τομή στην ιστορία του είδους στην Ελλάδα: Εισάγει μουσικές καινοτομίες στο εν πολλοίς ως τότε στάσιμο underground hip hop, μα κυρίως συγκροτεί έναν ολοκληρωμένο και αυθεντικό λόγο από τη σκοπιά των «πεινασμένων» του καιρού μας, όπως ήδη υπονοείται από τον τίτλο του δίσκου. Οι αφηγήσεις περιλαμβάνουν ιστορίες παραβατικότητας ανθρώπων

που παλεύουν να τα βγάλουν πέρα, δρομίσια σκηνικά, συναντήσεις με την αστυνομία κ.λπ. Υφολογικά, οι ιστορίες του ΛΕΞ χαρακτηρίζονται από τη σκοτεινιά και την απαισιοδοξία που παράγει η καπιταλιστική κρίση. Μέσα από αφηγήσεις καθημερινών στιγμι-οτύπων, ο ΛΕΞ καταφέρνει να συμπυκνώσει με τον πλέον εύστοχο τρόπο τις δυσκολίες που βιώνουν οι σύγχρονοι φτωχοδιάβολοι, και ο ευρύτερος κοινωνικός περίγυρός τους· καταφέρνει έτσι να «αναγνωριστεί» ως η «φωνή των καταπιεσμένων».

Με τους επόμενους δύο δίσκους «2XXX» (2018) και «Μετρό» (2022), αλλά και με τα μεμονωμένα κομμάτια του, ο ΛΕΞ κρατάει εξίσου ψηλά το επίπεδο: Η μουσική υπό-κρουση, πάνω στην οποία επιλέγει να «πατήσει»¹, αναπτύσσει τη δυστοπική αισθητική του πρώτου δίσκου, ενώ το περιεχόμενο των στίχων εμπλουτίζεται και εξελίσσεται, περιλαμβάνοντας παράλληλα και την προσωπική ενδοσκοπική πορεία του καλλιτέχνη, κατά την οποία λαμβάνει υπόψη τη μεγάλη απήχηση που έχει η μουσική του, και την αντίστοιχη ευθύνη που του αναλογεί. Με την κυκλοφορία του δεύτερου δίσκου, το ελληνικό drill εδραιώνεται στο μουσικό προσκήνιο, και ο ΛΕΞ επιβεβαιώνει πως ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων «συνομιλεί» μαζί του στη «γλώσσα των μπλεγμένων», περιμένοντας να ακούσει τη δική του λυρική ανάγνωση για την εγχώρια πραγματικότητα.²

II: Underground vs. Mainstream

Η συγκρότηση του ελληνικού drill ακολουθεί χρονικά την εδραίωση του trap στο «εγχώριο μουσικό στερέωμα». Αν και πρόκειται για είδη «συγγενικά» ως προς τη μουσική, η αντιπαράβολή τους βάσει του περιεχομένου και των συμβολισμών που φέρουν, θα μπορούσε να ιδωθεί ως αναβίωση του πάλαι ποτέ (hip hop) δίπολου μεταξύ mainstream και underground.

Ο όρος mainstream (που θα μπορούσε να αποδοθεί ως η «κυρίαρχη τάση») περιγράφει τόσο το –ελκυστικό για το αντί– μουσικό κομμάτι, αλλά κυρίως τον ίδιο τον στίχο, και τα νοήματα που προτάσσει. Όσον αφορά το trap λοιπόν, ο όρος αυτός είναι παραπάνω από εύστοχος: Από τα βασικά περιεχόμενα που έχει να επιδείξει το συγκεκριμένο είδος είναι τα οφέλη της ζωής μετά τον πλουτισμό, και αντίστοιχα η άκρατη καταναλωτική κουλτούρα, η ναρκοκουλτούρα ως σκοπός ζωής³, και –βέβαια– η ισχύς ως απόρροια της οικονομικής ανέλιξης.

Οι εξιστορήσεις του ΛΕΞ διαφοροποιούνται υφολογικά (αν και σε μερικές περιπτώσεις ενδεχομένως προτάσσουν σημεία από την «κοσμοθεωρία του trap»), καθώς διαπνέονται από τη διαλεκτική του προλεταριακού βιώματος: Η ζωή στο μεροκάματο (νόμιμο ή παράνομο), με όλες τις αρνητικές επιπτώσεις της σε κάθε επίπεδο της καθημερινότητας, και με την όποια προοπτική της, είναι αφενός η «φυλακή» από την οποία οι πρωταγωνιστές των αφηγήσεων προσπαθούν να «αποδράσουν», και αφετέρου αποτελεί η ίδια το καθοριστικό βίωμα, βάσει του οποίου δομείται η αντίληψη για τον σύγχρονο κόσμο. Αυτή η ►

- συνθήκη παραμένει η βασική αφηγηματική αφετηρία για το σύνολο της υπόγειας σκηνής (underground) του ελληνικού hip hop, από την «αναγέννησή» του μέσα από το μουσικό «ρεύμα του ΛΕΞ», και την εδραίωση του εγχώριου drill.

Στους νεόπλουτους στίχους του trap, η παραπάνω συνθήκη ενίοτε φυτοζωεί, αν και συνήθως απουσιάζει πλήρως. Το πρόταγμα της «σκληρής δουλειάς», με την αντίστοιχη ανταμοιβή να καιροφυλακτεί στα βάθη του χρόνου, δεν είναι «πια» η φυλακή, αλλά το εισιτήριο για τον κόσμο της ξέγνοιαστης ευημερίας: Η προλεταριακή συνθήκη υπάρχει μονάχα ως ανάμνηση, και η ματιά των φτωχοδιάβολων καταρρακώνεται από τις μουσικές προβολές του καπιταλιστικού ονείρου.⁴

III: Η συνάντηση του hip hop με το «οπαδικό κίνημα»

Οι περισσότεροι rap καλλιτέχνες μέσα από τους στίχους τους εκφράζουν την ιδιαίτερη σχέση τους με τον κόσμο των γηπέδων, και ενίοτε δηλώνουν ξεκάθαρα ή υπονοούν την υποστήριξή τους σε κάποια ομάδα. Η οπαδική κουλτούρα θα μπορούσε, έτσι, να αποτελεί ξεχωριστή ενότητα στο σύγχρονο hip hop. Η έκταση που έχει το οπαδικό φαινόμενο στα hip hop κομμάτια είναι πρωτοφανής για την ιστορία του είδους στην Ελλάδα. Η σύνδεση αυτή –μεταξύ πολλών άλλων– σημαίνει τη συνάντηση δύο κοινωνικών χώρων, που –σχεδόν καταστατικά– αντιτίθενται στη νομιμότητα, έχοντας αμφότεροι αναπτύξει στενή σχέση με την παραβατικότητα – ο καθένας με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του. Παρ’ όλο που στην πλειοψηφία των περιπτώσεων διατηρεί τα καταπιεστικά κατάλοιπα και τις παθογένειες τόσο του hip hop, όσο και του «οπαδικού κινήματος», η συνάντησή αυτή εμπεριέχει ως δυνατότητα τη διασταύρωση των θετικών σημείων που χαρακτηρίζουν αυτούς τους χώρους: Από τη μία βρίσκεται ο αντιρατσισμός, που αποτελεί δομικό στοιχείο του hip hop, στο ευρύτερο πλαίσιο κοινωνικο-πολιτικών ανησυχιών που χαρακτηρίζουν το είδος, και από την άλλη το κοχλάζον θυμικό σε συνδυασμό με τη δρομίσια εμπειρία που κουβαλάν οι «τάξεις των χούλιγκανς».

Η πιο πρόσφατη εκδήλωση αυτής της δυνατότητας εντοπίζεται ίσως στην εξέγερση της Νέας Σμύρνης. Στις συγκρούσεις με την αστυνομία, που πλακισώθηκαν από πλήθος ετερόκλητου κόσμου, ξεχώρισε τόσο το ίδιο το γεγονός της σύμπραξης οπαδικών συνδέσμων διαφορετικών ομάδων, όσο και τα αποτελέσματά της σε επίπεδο συλλογικής ψυχολογίας και δρομίσιας αντι-βίας.

Το γεγονός πως οι συναυλίες του ΛΕΞ λαμβάνουν χώρα σε –κατάμεστα– γήπεδα, ενδεχομένως να μην οφείλεται αποκλειστικά σε πρακτικούς λόγους (τα γήπεδα παρέχουν τη δυνατότητα φιλοξενίας μεγάλου πλήθους κόσμου, συγκριτικά με οποιονδήποτε άλλο χώρο). Όπως και να ‘χει, η συνάντηση hip hop και οπαδικού κινήματος αποκτά χωροταξική υπόσταση, ενόσω «οι συναυλίες μπαίνουν στα γήπεδα». Εν τέλει, ενδέχεται να μην είναι τόσο τυχαία και συμπτωματική η επιλογή των συγκεκριμένων γηπέδων, λαμβάνοντας υπόψη τον κοινωνικό προσανατολισμό των –εντός έδρας– συνδέσμων, και την πρόσφατη ιστορία των περιοχών τους...

IV: Μάτσο κουλτούρα, τρωτότητα και θνητότητα

Ο χώρος του hip hop είναι ένας χώρος «παραδοσιακά» ανδροκρατούμενος. Τα τελευταία χρόνια, βέβαια, ειδικά μέσα στους κύκλους των ραπάδων που κινούνται σε απελευθερωμένους χώρους και αυτοοργανωμένα events, έχει ασκηθεί έντονη κριτική για τη θέση που κατέχει η πατριαρχία στο είδος: κριτική η οποία διαχέεται όλο και περισσότερο, κερδίζοντας έδαφος ακόμα και στο πιο εμπορικό ρεύμα της rap σκηνής, στο πλαίσιο της διευρυνόμενης κοινωνικοποίησης των φεμινιστικών προταγμάτων.

Παρ’ όλα αυτά, όμως, η συντριπτική πλειοψηφία των καλλιτεχνών παραμένει «αρσενική» – καταρχάς «σωματικά», αλλά κυρίως «στιχουργικά»: Η μάτσο αρσενική κουλτούρα, με το στερεότυπο του παντοδύναμου και άτρωτου άντρα, κατέχει τόσο μεγάλη έκταση στα κομμάτια, σε βαθμό που θεωρείται χαρακτηριστική του hip hop. Έτσι, η στερεοτυπική κάτοψη του είδους βρίθει από άντρες που διατυμπανίζουν την υπεροχή τους, με όρους απόλυτης «ελευθερίας κινήσεων», αποδίδοντας αυτή την «ελευθερία» άλλοτε στην κατοχή όπλων, ή στις σχέσεις τους με τη σκληρή μαφία, ενίοτε στη σωματική τους διάπλαση, ή/και στη σεξιστική ετεροκανονική αντίληψη που φέρουν για τα μη αρρενωπά σώματα (χαρακτηριστικά που συναντώνται επίσης στον χώρο των γηπέδων).

Ο ΛΕΞ δεν είναι στρατευμένος καλλιτέχνης. Οι καταβολές του βρίσκονται στο hip hop που περιγράφεται παραπάνω, και πολλά από τα κομμάτια που έχει συμμετάσχει δεν υπακούν στην πολιτική ορθότητα. Εντούτοις, η μετάβαση στη «σόλο καριέρα» αποτελεί το εναρκτήριο σημείο, όπου φαίνεται πως αρχίζει να διαφοροποιείται από το κυρίαρχο αφηγηματικό μοτίβο του είδους: Σταδιακά εγκαταλείπει τη σεξιστική φρασεολογία, και τοποθετεί και γυναίκες στη θέση των πρωταγωνιστριών, δείχνοντας να «παρακολουθεί» την αναδυόμενη έμφυλη κριτική, και να αφουγκράζεται τα φεμινιστικά περιεχόμενα. Παράλληλα στρέφει την προσοχή του στην «αντίπερα όχθη» της μάτσο κουλτούρας, ρίχνοντας φως στη συμπληρωματική τους όψη: την τρωτότητα και τη θνητότητα.

Η τρωτότητα, λοιπόν, εμπεριέχεται στους στίχους του από την αρχή της «μοναχικής» του πορείας στο hip hop. Επισημαίνοντας πως «είμαστ’ όλοι αίμα, σάρκα και οστά», που μπορούν να καταλήξουν «μια κηλίδα στο οδόστρωμα», εκθέτει τον φόβο που είναι «σύμφυτος» με την παράνομη ζωή, παρουσιάζοντας το πλήρες εύρος της διαλεκτικής του

δρόμου: Στο περιβάλλον της μαύρης οικονομίας, η επιβίωση δεν αποτελεί μονάχα σκοπό της «εργασίας», αλλά ένα φυσικό, ωμό και άμεσο επίδικο κατά τη διάρκειά της, που μπορεί να εγκυμονεί ακόμα και τον θάνατο.⁵

Η θνητότητα, βέβαια, πέρα από «αδυναμία» του τρωτού σώματος, και υπενθύμιση του αναπόδραστου θανάτου, επενδύεται με ένα επιπλέον νόημα στον τελευταίο δίσκο του ΛΕΞ. Η «εντυπωσιακή» εικόνα του καλλιτέχνη, με την ιδιαίτερη [αρρενωπή] φόρτιση που κατέχει μέσα στο hip hop, τίθεται εν προκειμένω σε αμφισβήτηση από τον ίδιο. Νιώθοντας την ανάγκη να επισημάνει πως είναι και αυτός «θνητός», «προσγειώνει» τον εαυτό του στο επίπεδο του κοινού, στοχεύοντας στην αποδόμηση της θεαματικής υπόστασης του καλλιτέχνη· στοχεύοντας κατ’ επέκταση στην αντιμετώπιση των στίχων του ως τα λόγια του «διπλανού», και όχι του «σοφού», του «μεσσία» ή του «θεού».

Η παραδοχή της τρωτότητας, και η ανάδειξη της θνητότητας δεν εμφανίζονται για πρώτη φορά στο είδος. Επισημαίνονται, όμως, από έναν άνθρωπο που έχει υπάρξει «σκληρός» και δρομίσιος, έχοντας «καταξιώθει» σε έναν μουσικό χώρο «παραδοσιακά» ανδροκρατούμενο, έχοντας το μεγαλύτερο έρεισμα –πλέον– στο ελληνικό κοινό, συγκριτικά με οποιονδήποτε άλλο καλλιτέχνη της χώρας.

Στον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό, τα περιεχόμενα του φεμινισμού αποκτούν όλο και περισσότερο έδαφος, κυρίως χάρη στους δυναμικούς αγώνες του queer-φεμινιστικού κινήματος. Η κριτική στη μάτσο κουλτούρα, έχοντα εξέχοντα ρόλο μέσα σε αυτά τα κινήματα, φαίνεται πως έχει αγγίξει και τον ΛΕΞ, αφήνοντας το στίγμα της στην αφηγηματική μετατόπιση των στίχων του. Μεταξύ άλλων, η δύναμη των στίχων του καλλιτέχνη οφείλεται και σε αυτή τη μετατόπιση, αναδεικνύοντας παράλληλα και το μέγεθος της κοινωνικής διεισδυτικότητας των φεμινιστικών προταγμάτων.

Επίμετρο

Το παρόν κείμενο δεν διεκδικεί κάποιο πολιτικό ή αγωνιστικό προφίλ για τον καλλιτέχνη. Οι στίχοι του ΛΕΞ μιλούν από μόνοι τους, και επιδέχονται διάφορες ερμηνείες και χρωματισμούς. Με τη ματιά στραμμένη στην όξυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού, όμως, δεν γίνεται παρά να αναγνωριστεί πως οι στίχοι του ΛΕΞ συναρθρώνουν και αντανακλούν κοινωνικές διεργασίες, που λαμβάνουν χώρα στην ελλαδική επικράτεια την τελευταία δεκαετία, και στέκονται ανταγωνιστικά στην κυρίαρχη αφήγηση. Μέσα από αυτό το φίλτρο, και την αντίστοιχη κατάθεση μιας τέτοιας ερμηνείας, ο σκοπός είναι να καταδειχθεί πως ο ΛΕΞ, ως κοινωνικό φαινόμενο της «σύγχρονης Ελλάδας» είναι πολλά παραπάνω από αυτά για τα οποία τον πολιορκεί η δεξιά, και από εκείνα για τα οποία τον φλερτάρει η «αριστερά».

Σημειώσεις:

1. Αξίζει να σημειώσουμε πως οι παραγωγοί, που ασχολούνται κατά κύριο λόγο με το μουσικό κομμάτι, αποτελούν ξεχωριστό, εξίσου σημαντικό, στοιχείο στο hip hop. Αδίκως σε αρκετές περιπτώσεις η δουλειά τους επισκιάζεται, με την προσοχή να μονοπωλεί κυρίως το πρόσωπο πίσω από το μικρόφωνο.
2. Ενδεικτικά, ο ΛΕΞ είναι ένας από τους ελάχιστους καλλιτέχνες, από τον οποίο το ακροατήριό του προσδοκούσε μία εξιστόρηση των πρωτόγνωρων καταστάσεων και των ψυχοφθόρων βιωμάτων που άφησε στο πέρασμά της η κρατική διαχείριση της πανδημίας του covid-19 – αφηγήσεις που περιλαμβάνονται στον δίσκο «Μετρό».
3. Εξάλλου ο όρος trap (που σημαίνει παγίδα) προέρχεται από τα trap houses, που αποτελούσαν πρωτίστως χώρους παραγωγής και εμπορίας, αλλά και χρήσης βαριών ναρκωτικών ουσιών.
4. Σαφώς η διάκριση μεταξύ trap/drill, όπως γίνεται εδώ στη βάση των στίχων, δεν είναι αυστηρή, και είναι βέβαιο πως εξαιρέσεις μπορούν να βρεθούν και στα δύο είδη. Ο χρωματισμός αυτών των μουσικών ειδών, όμως, έχει επικρατήσει, σε τέτοιον βαθμό που το παραπάνω δίπολο δίνει μια κατατοπιστική περιγραφή των νοημάτων που εκφράζουν.
5. Η τρωτότητα, εκτός από την αμιγώς υλική-σωματική της διάσταση, τοποθετείται στους στίχους του ΛΕΞ και σε συναισθηματικό-ψυχολογικό επίπεδο. «Η ψυχολόγος μου λέει τα παίρνω βαριά και τ’ αφήνω να μ’ επηρεάζουν / Της λέω δεν ξέρω αν γίνεται κάπως αλλιώς, θα πω σ’ άλλους αν θέλουν να το δοκιμάσουν». Σε αυτήν την προσωπική κατάθεση, μάλιστα, ασκεί κριτική στις κυρίαρχες ψυχολογικές θεωρίες, που, ούσες ατομοκεντρικές (ή εξατομικευτικές), «παραβλέπουν» την προφανή επιρροή του κοινωνικού-πολιτικού περιβάλλοντος στο άτομο.

✍/ Νιώμα (Β. Τ.)

Υ.Γ.: Σημαντικό σημείο στις σύγχρονες αφηγήσεις του hip hop (τόσο στο trap, όσο και στο drill), αποτελεί η κουλτούρα του hustling. Πρόκειται για την αποθώωση της –σε ολόημερη και καθημερινή βάση– σκληρής δουλειάς, είτε αυτή είναι νόμιμη είτε παράνομη, και των αντίστοιχων καρπών που επιφέρει. Η αμφισβήτηση αυτής της κουλτούρας, πόσο μάλλον η εναντίωση στην ηθική της εργασίας είναι σημεία που σπανίζουν μέσα στους rap στίχους. Η «συνέχεια» του παρόντος άρθρου, λοιπόν, θα καταπιαστεί σε επόμενο τεύχος με αυτό ακριβώς το ζήτημα, από κριτική σκοπιά.

■ Ανακοίνωση για τον θάνατο του αναρχικού Γιάννη Πετσάλα

Με πένθος βαρύ και τις καρδιές συντετριμμένες ανακοινώνουμε την απώλεια του αγαπημένου μας συντρόφου Γιάννη Πετσάλα, κατά κόσμον «Άραβα». Ο Γιάννης, μας συντρόφευε από τη γέννηση της συλλογικής μας ύπαρξης και ήταν ένας από τους ανθρώπους που το μακρινό 2005 μοιραστήκαμε την ίδια επιθυμία και το ίδιο όραμα για να αλλάξουμε ολοκληρωτικά τον κόσμο ξεκινώντας από τις γειτονιές μας.

Επίμονος, υπομονετικός, προσηλωμένος στον στόχο, πάντα με ένα βιβλίο στο χέρι, μελετούσε την αναρχική θεωρία και τα ιστορικά παραδείγματα των αγώνων για να διευρύνει τη συλλογική μας συνείδηση με τα πολύτιμα συμπεράσματα που προσφέρουν.

Με αδιάκοπη διάθεση για συζήτηση και πάντα έτοιμος για δράση, ζούσε τον διαρκή αγώνα για την αναρχία μέσα από όλες τις διαστάσεις του κοινωνικού πολέμου. Με πνεύμα ανήσυχο και με την ανιδιοτέλεια του ανθρώπου που αγαπά τη ζωή, ήταν πάντα εκεί για να προσφέρει και να μοιραστεί.

Και τι δε ζήσαμε μαζί όλα αυτά τα χρόνια, και ποιο γεγονός να πρωτοθυμηθούμε, μια τεράστια πορεία γεμάτη ζωή. Αντισταθήκαμε, καταστρέψαμε, δημιουργήσαμε, γλεντήσαμε, νιώσαμε βαρύ τον πόνο της βίας και της καταστολής αλλά και την πλέρια χαρά της

εξέγερσης. Ο Γιάννης υπήρξε ένα τεράστιο κεφάλαιο που έμεινε ανολοκλήρωτο, όμως όσα έγραψε και έκανε στα 38 του έτη σημάδεψαν τα μέρη που πάτησε και τους ανθρώπους που συνάντησε. Προσπαθούσε να ζει στον αγώνα και όχι να είναι ένα ακόμη κομμάτι της προσωπικής του ζωής, γι' αυτό και αγωνιούσε για τους τρόπους που θα καταφέραμε να φτιάξουμε «κοινότητες ζωής και αγώνα».

Όλα αυτά τα χρόνια μαζί με τον Άραβα, καταφέραμε τελικά να αλλάξουμε λίγο τους τόπους και τους τρόπους που ζούμε, κάνοντας ένα ακόμη βήμα προς τον πολυπόθητο στόχο της Αναρχίας ... και το απολαύσαμε!

Σηκώνουμε τις γροθιές μας στη μνήμη του. Το ραντεβού στα οδοφράγματα και τις κομμούνες του μέλλοντος ισχύει.

Η σκέψη μας και η έμπρακτη αλληλεγγύη μας δίπλα στη συντρόφισσά του Ε. και την κόρη του Δ.

■ Πρωτοβουλία αναρχικών-αντιεξουσιαστών από τους πρόποδες του Υμηττού
<https://paarty.squat.gr/>

----- Νέες Εκδόσεις -----

«7 κόκκινες Κυριακές», Sender Ramon, εκδ. Δαίμων του Τυπογραφείου. Ένα μυθιστορηματικό προοίμιο της ισπανικής επανάστασης.

«Azione Rivoluzionaria», εκδ. Δαίμων του Τυπογραφείου. Επαναστατική δράση, μια αναρχική ένοπλη οργάνωση στα ιταλικά μολυβένια χρόνια.

«Η αναρχία ζει», Ούρι Γκόρντον, εκδ. Πανοπτικών. Το βιβλίο αποτελεί μια ενδιαφέρουσα θεωρητική περιπλάνηση στα σύγχρονα αναρχικά κινήματα, καθώς και στις ακτιβιστικές πρακτικές αυτών στις αρχές του 21ου αιώνα.

«Black Bloc, η ελευθερία και η ισότητα διαδηλώνουν», Francis Deri, εκδ. Στάσει Εκπλιπόντες.

«Άρνηση Στράτευσης – Οδοιπορικό για τους Αντιρρησίες Συνείδησης 1986-2022», Μιχάλης Μαραγκάκης, εκδ. Firebrand.

«Βουτιά στο Άμπστρακ», Παναγιώτης Καλαϊτζής. «Για όλους αυτούς που έμειναν πίσω. Πολιτικούς και ποινικούς. Γιατί η δικιά μου πορεία μπορεί να ήταν μικρή, και τα σκοτάδια που μου άφησε το κάγκελο λίγα, αλλά δεν περνάει ούτε ένα βράδυ που να μην σκέφτομαι όλους αυτούς, που ό,τι και να έκαναν, δεν αξίζει σε κανέναν τους το βασανιστήριο του εγκλεισμού».

«Μια κριτική ιστορία της στρατευμένης έρευνας μέσα από τη στρατευμένη κριτική της έρευνας», Research Critique.

«Σχόλια για την πρόσφατη διαδήλωση “Πρώτα η Τσεχική Δημοκρατία”», μετάφραση Φάμπρικα Υφανέτ. Πρόκειται για τη μετάφραση ενός κειμένου που βρέθηκε στο site των Angry Workers of the World και καταπιάνεται με την ογκώδη διαδήλωση που έλαβε χώρα στην Τσεχία τον προηγούμενο μήνα, κατά του πολέμου, του πληθωρισμού και των μεταναστών. Η μπροσούρα προλογίζεται από τη συνέλευση της Φάμπρικα Υφανέτ. Το έντυπο διανέμεται χέρι με χέρι δίχως αντίτιμο και η ηλεκτρονική του μορφή μπορεί να βρεθεί εδώ: <https://yfanet.espinblogs.net/2022/11/10/scholia-gia-tin-prosfati-diadilosi-prota-itschiki-dimokratia/>

«Μανιφέστο Συνωμοσίας», Εκδόσεις των Συναδέλφων. Στα τέλη του Ιανουαρίου του 2022, κυκλοφορεί στη Γαλλία ένα βιβλίο ανώνυμου συγγραφέα που προκαλεί αμέσως σκάνδαλο. Η γαλλική αντιτρομοκρατική υπηρεσία φαίνεται να διέρρευσε στον τύπο στοιχεία για την ταυτότητα των συγγραφέων. Κατόπιν ξεκίνησε μια εκστρατεία δυσφήμισης του βιβλίου χωρίς καν να έχει διαβαστεί. Κατηγορήθηκε, λοιπόν, η Αόρατη Επιτροπή για τη συγγραφή του. Το γεγονός προκάλεσε τη δημόσια παρέμβαση της Αόρατης Επιτροπής, όπου μαζί με την απολαυστική συντριβή των επικριτών της, έχει και μια εξαιρετική υπεράσπιση του Μανιφέστου Συνωμοσίας.

«Δρομοκαΐτειο-Λέρος-Δαφνί», Θ. Μεγαλοοικονόμου, Εκδόσεις των Συναδέλφων. Περιγράφοντας το βίωμα της εξορίας του, ως ενός αμετάκλητου διωγμού όσο πιο μακριά γίνεται, χωρίς ποτέ καμιά επιστροφή, ένας ασθενής στη Λέρο είπε κάποτε: «Δαφνί, Λέρος, Τουρκία». Κάτι

αντίστοιχο θα μπορούσε να συμβολίζει και η διαδρομή από το Δρομοκαΐτειο, το οποίο είναι ένας από τους βασικούς πυλώνες της ιδρυματικής ψυχιατρικής, έως τη Λέρο, όπου για μια στιγμή χάραξε μια ακτίνα φωτός, ότι μια «άλλη», εναλλακτική ψυχιατρική είναι δυνατή, και από εκεί μέχρι το Δαφνί, στον άλλο πυλώνα της ιδρυματικής ψυχιατρικής, που μας προσγειώνει σε μια πραγματικότητα όπου τίποτα δεν είχε ουσιαστικά αλλάξει, πέραν ίσως από την εξωτερική εικόνα της ιδρυματικής καταστολής.

«More than a game», Ραπίδης Δημήτρης, εκδ. Απρόβλεπτες. Σε αυτό το βιβλίο, κάνουμε μια βόλτα σε ιστορίες από όλο τον κόσμο, που σημάδεψαν το άθλημα, και αποδεικνύουν ότι το ποδόσφαιρο είναι κάτι παραπάνω από ένα παιχνίδι, ότι "it is more than a game", όπως λένε και οι φίλοι μας οι Άγγλοι.

«Βουλγαρία, η νέα Ισπανία», εκδ. όσα είπαμε παλιά ισχύουν. 74 χρόνια πριν, το 1948, το ενισχυτικό ταμείο «Αλεξάντρ Μπέργκμαν» εξέδωσε την μπροσούρα «Βουλγαρία, η νέα Ισπανία», που συνέγραψαν βούλγαροι αναρχικοί, παρουσιάζοντας την πορεία και κατάληξη της βουλγαρικής επανάστασης του 1944, όταν και απελευθερώθηκε η χώρα από τη ναζιστική κατοχή.

«Γιάννινα – Δεκέμβρης 2008: μαρτυρίες, βιώματα, πολιτικές θεωρήσεις και ντοκουμέντα από την εξέγερση», εκδ. Κινηματικό Αρχείο Ιωαννίνων.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΑ ΚΑΤΕΙΛΗΜΜΕΝΑ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΑ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ 111, ΠΑΛΙΟ ΝΕΚΡΟΤΟΜΕΙΟ, ΝΤΟΥΓΡΟΥ ΚΑΙ MUNDO NUEVO

Πόλη και ανάπλαση

Τα τελευταία χρόνια στην Αθήνα έχει γίνει ιδιαίτερα αισθητό το φαινόμενο του εξευγενισμού, της ανάπλασης και της γενικότερης μετατροπής της πόλης, κυρίως του κέντρου της, σε ένα τεράστιο τουριστικό θέρετρο. Το κόστος ζωής σε περιοχές «τουριστικού ενδιαφέροντος» έχει εκτοξευθεί από τη ραγδαία μετατροπή ολόκληρων γειτονιών του κέντρου σε πεδίο επενδύσεων.

Παράλληλα ο Δήμος Αθηναίων ενθαρρύνει το παραπάνω φαινόμενο, διεκδικώντας και ο ίδιος κομμάτι απ' την μεγάλη πίτα του κέρδους. Δεν παραλείπει να κοτσάρει το Brand Name του, να διαφημίσει την πόλη ως «φιλετάκι» για επενδύσεις, να καταστείλει κάθε αντίσταση σε αυτήν την επέλαση. Ουσιαστικά, αυτό που συμβαίνει είναι μία γενικευμένη επίθεση στους δημόσιους χώρους, σε λόφους, πλατείες, άλση, πάρκα, με σκοπό τη μετατροπή τους σε αποστειρωμένα και δήθεν ασφαλή περιβάλλοντα. Στην πραγματικότητα, βέβαια, αυτό οδηγεί σε περιφράξη και καταστροφή των λιγοστών χώρων πρασίνου σε μία πόλη που ασφυκτιά από το τσιμέντο. Αφετέρου συμβάλλει στην κυριλοποίηση μιας γειτονιάς και τον εκτοπισμό –εν τέλει– των κατοίκων της, με απώτερο στόχο τον ερχομό των τουρι-

στών και των επενδυτών. Η επίθεση στους δημόσιους χώρους, μέσα από την ανάπλαση της πόλης, ανοίγει ένα νέο πεδίο κερδοσκοπίας κρατών και αφεντικών σε βάρος μας.

Σε απάντηση όλων αυτών, και παρά το πείσμα του δημάρχου, των μπάτσων και των επενδυτών, οι κάτοικοι των γειτονιών που βάλλονται από αυτήν τη μάστιγα οργανώνονται σε συνελεύσεις γειτονιάς, και αντιστέκονται στην καταστροφή των δημοσίων χώρων.

Στα Εξάρχεια, στον Λόφο Στρέφη, στον Λόφο Φιλοπάππου, στο πάρκο Βουτιέ, στην Ακαδημία Πλάτωνος, στο πάρκο Κύπρου και Πατησίων, στα Προσφυγικά της Λεωφόρου Αλεξάνδρας, στο Δρακόπουλο και αλλού, έχουν φτιαχτεί από τον κόσμο των γειτονιών κυψέλες αντίστασης και αγώνα. Μόνο οι κάτοικοι ξέρουν το καλό της γειτονιάς τους, και όχι οι κουστουμάτοι επενδυτές, δήμαρχοι και λοιποί κερδοσκόποι, που συνεχώς προτάσσουν την καλή τους θέληση και τη δήθεν κατανόηση των προβλημάτων των κατοίκων.

Ακολουθούν αποσπάσματα από κείμενα συνελεύσεων γειτονιών, σε σχέση με τους αγώνες που τρέχουν στις γειτονιές τους ενάντια στην ανάπλαση και τον εξευγενισμό.

Έργα και ημέρες της UNISON

Απόσπασμα από κείμενο της «Ανοιχτής Συνέλευσης για την Υπεράσπιση του Λόφου Στρέφη»

Η καταστροφή του πρασίνου στην Αθήνα είναι πλέον θέμα χρόνου, αφού η UNISON, όπως και κάθε μεγαλοεργολάβος που σέβεται τον εαυτό του, θα συμπίεσει το εργατικό κόστος για την αύξηση του εργολαβικού κέρδους της, με μισθούς πείνας, ελαστικά ωράρια, απλήρωτες υπερωρίες και νυχτερινά, μαύρη και ανασφάλιστη εργασία, εργοδοτική τρομοκρατία, και ανάθεση του κυρίως έργου σε υπεργολάβους από Σέρρες και Πολύγυρο Χαλκιδικής! Και φυσικά, χωρίς κανέναν έλεγχο από τις υπηρεσίες του Δήμου, οι οποίες, μάλιστα, θα αναλάβουν και το ξέπλυμα του εργολάβου με αστειές δικαιολογίες μπροστά στην καταστροφή των δέντρων που έχει ήδη συντελεστεί. Γιατί η UNISON – ISS έχει προνομιακή σχέση με τον Δήμο Αθηναίων. Μόνο επί δημαρχίας Μπακογιάννη, έχει αναλάβει απολυμάνσεις εξωτερικών χώρων, επαναλαμβανόμενες συμβάσεις για τον καθαρισμό graffiti και tags, στέγαση ευάλωτων ομάδων σε ξενοδοχεία για λογαριασμό του Δήμου. Ως ISS ξεκίνησε τη λειτουργία της με την παροχή υπηρεσιών καθαριότητας και security. Σήμερα, μετονομασμένη, είναι μια μεγάλη «δουλεμπορική» εταιρεία ενοικίασης εργαζομένων.

Για την ανάπλαση του Λόφου Στρέφη που σχεδιάζει η Prodea Investments και ο Δήμος, η UNISON έχει αναλάβει να τσιμεντώσει μονοπάτια, να κόψει δέντρα και να τοποθετήσει κάμερες, κάγκελα και φυλάκια για τον έλεγχο της εισόδου. Πιθανότατα θα της παραχωρηθεί το πρώην Βυζαντινό, η καθαριότητα και η επιτήρηση του Λόφου, ώστε ανεμπόδιστα να εκμεταλλεύεται τους εργαζόμενους/ες και να επιτηρεί τους χώρους γύρω απ' το μαγαζί της.

Η αντίστασή μας στον εξευγενισμό των γειτονιών μας περνάει και μέσα από την ανάδειξη του ρόλου ιδιωτικών εταιρειών όπως η UNISON. Στον αγώνα για την υπεράσπιση των δημόσιων και ελεύθερων χώρων, Δήμος και εταιρίες θα μας βρίσκουν απέναντί τους.

Κάτω τα χέρια από τα Προσφυγικά

Απόσπασμα από κείμενο της «γυναικείας δομής της Συνέλευσης Κατελιμμένων Προσφυγικών» από παρέμβαση με γιγαντοπανό στην Ακρόπολη ενάντια στην ανάπλαση και τον εξευγενισμό

Το σχέδιο είναι απλό: «υποβαθμισμένες», «υπανάπτυκτες», «παρηκμασμένες» περιοχές πρέπει να «εκσυγχρονιστούν» γιατί ο κόσμος πάει «μπροστά», γιατί η «ανάπτυξη» είναι το παν, γιατί η εμπορευματική αξία, το εμπόρευμα είναι ο βασικός ρυθμιστής της σύγχρονης αστικής ζωής.

Το πού θα πάνε οι κάτοικοι, οι οποίοι κατά βάση είναι από την εργατική τάξη, χαμηλόμισθοι, φτωχοί/ες, μετανάστες/ριες, μέλη μειονοτικών ομάδων, ηλικιωμένοι, άστεγοι, και το πώς θα ζήσουν φεύγοντας από την περιοχή τους, είναι κάτι που φυσικά ούτε απασχολεί, ούτε αναφέρεται στα εγχειρίδια του εξευγενισμού (gentrification όπως πρωτοαναφέρθηκε ως όρος από την κοινωνιολόγο Ruth Glass το 1964 για να περιγράψει την κοινωνικοχωρική μεταβολή της συνοικίας του Ίσλινγκτον στο δυτικό Λονδίνο, η οποία στις αρχές της δεκαετίας του '60 από εργατική γειτονιά μετατράπηκε σε περιοχή μεσαίας τάξης). Η ετυμολογία του όρου «gentrification» παραπέμπει στο ρήμα «gentry», το οποίο προέρχεται από το γαλλικό «genterise» του 14ου αιώνα, που σήμαινε «αυτός που έχει γεννηθεί ευγενής».

Σύμφωνα με τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές παγκοσμίως, η Αθήνα πρέπει κι αυτή να αποκτήσει «city branding», να γίνει δηλαδή μια ανταγωνιστική πόλη με «ταυτότητα» που να μπορεί να λανσάρει τον εαυτό της στους επενδυτές. Διότι τι είναι μια πόλη χωρίς επενδύσεις; Χωρίς «ανάπλαση»; Χωρίς «αναβάθμιση»; Χωρίς «ανάπτυξη»; Χωρίς «πρόοδο»; Χωρίς «εξευγενισμό»;

Η ανώνυμη εταιρεία «ΑΝΑΠΛΑΣΗ ΑΘΗΝΑΣ Α.Ε.», όταν μας πρωτοσυστήθηκε επί ΣΥΡΙΖΑ, (με πρόεδρο τον «μέγα εξευγενιστή» Ν. Μπελαβίλα, και τώρα συνεχίζει υπό την προεδρία του «μέγα δημάρχου» Κ. Μπακογιάννη) μάς ξεκαθάρισε ότι βασικός λόγος σύστασής της είναι η «ανάπλαση» των Προσφυγικών της Λ. Αλεξάνδρας. Παρουσιάστηκε ως σωτήρας, έπειτα από μια σειρά εξαγγελιών και ανακοινώσεων διαφόρων κυβερνήσεων –ήδη από την εποχή της χούντας– για την κατεδάφιση, την «αποκατάσταση», την «αναβάθμιση», τη «διάσωση» των Προσφυγικών, αποσιωπώντας βέβαια τον ρόλο του κράτους στην εκδίωξη των αρχικών κατοίκων ιδιοκτητών, και την τωρινή παρουσία 400-450 κατοίκων που από τις αρχές του 2000 ξανακατοίκησαν τη γειτονιά, τη γέμισαν ζωή, μα κυρίως, διατήρησαν και συνεχίζουν να διατηρούν την ιστορική μνήμη, μέσα σε μια χρονική περίοδο που η επίθεση στην ιστορική μνήμη είναι βασικό εργαλείο του συστήματος.

ΕΜΕΙΣ, οι γυναίκες της γειτονιάς, της Κοινότητας των Κατελιμμένων Προσφυγικών της Λεωφόρου Αλεξάνδρας, λέμε ξεκάθαρα ότι δεν πρόκειται να αφήσουμε τα σπίτια μας, δεν πρόκειται να αφήσουμε τις ζωές των παιδιών μας και τις δικές μας βορά στα αρπακτικά των εταιρειών και του κράτους. Θα μείνουμε εδώ και θα υπερασπιστούμε το δικαίωμα στη στέγαση, τ' απελευθερωμένα εδάφη μας, τις κοινότητες αγώνα, θα υπερασπιστούμε την ομορφιά που ανθίζει μέσα στη συλλογική ζωή, θα υπερασπιστούμε τον αγώνα μας για ΖΩΗ και θα το κάνουμε μέχρι τέλους.

Ελεύθεροι και δημόσιοι χώροι σε πολιορκία...

Ο Φιλοπάππου δεν ιδιωτικοποιείται, δεν εμπορευματοποιείται, δεν περιφράσσεται, θα παραμείνει ανοιχτός, ζωντανός και ελεύθερος!

Απόσπασμα από κείμενο της «Ανοιχτής Συνέλευσης κατοίκων Πετραλώνων Θησείου Κουκακίου»

Ο Φιλοπάππου είναι μία ελεύθερη έκταση 700 στρεμμάτων στην καρδιά της Αθήνας. Έχει πολυδιάστατο χαρακτήρα, είναι κηρυγμένος αρχαιολογικός χώρος, αλλά πάνω απ' όλα ήταν πάντα ένας ελεύθερος χώρος με σημαντικό οικοσύστημα, ένας χώρος περιπάτου και αναψυχής. Αυτόν τον ελεύθερο δημόσιο χώρο με αποφασιστικότητα διεκδίκησαν και προστάτευσαν οι κάτοικοι από το 2002, όταν η Ανώνυμη Εταιρεία Ενοποίησης Αρχαιολογικών Χώρων Αθήνας (ΕΑΧΑ ΑΕ), το Υπουργείο Πολιτισμού αλλά και ο Δήμος της Αθήνας, εν όψει των Ολυμπιακών Αγώνων, ήθελαν να περιφράξουν με κάγκελα, να επιβάλουν εισιτήριο, να ανοίξουν δρόμους και να τον εμπορευματοποιήσουν με υπαίθριες εκθέσεις γλυπτικής, θέατρα τύπου Λυκαβηττού, αναψυκτήρια και μαγαζιά.

Οι κάτοικοι, από τον Νοέμβριο του 2002 μέχρι και σήμερα, ανέπτυξαν ένα πολύμορφο και μαζικό κίνημα για την υπεράσπιση του Λόφου, με πολλές νίκες. Μέσα από λαϊκές συνελεύσεις, πορείες, διαμαρτυρίες, ημερίδες, δενδροφυτεύσεις, ριζιμο κάγκελων και έμπρακτη αμφισβήτηση των καταστροφικών επεμβάσεων, κατάφεραν να μείνει προσβάσιμος για όλο το εικοσιτετράωρο χωρίς περιφράξεις και άλλου είδους εμπορική εκμετάλλευση.

Κάτω τα χέρια από το πάρκο Κύπρου & Πατησίων

Απόσπασμα από κάλεσμα της «Συνέλευσης Αντίστασης και Αλληλεγγύης Κυψέλης/Πατησίων»

Το σχέδιο ανάπλασης του πάρκου της Κύπρου αποτελεί μέρος του συνολικότερου σχεδίου παράδοσης κάθε σπιθαμής δημόσιου πράσινου στο κέντρο της Αθήνας σε ιδιωτικές εταιρείες. Οι δημοτικές αρχές, αφού πρώτα δρομολόγησαν την απαξίωση και εγκατάλειψη των ελάχιστων χώρων πρασίνου στο κέντρο της Αθήνας, μέσω της υποστελέχωσης και διάλυσης της υπηρεσίας πρασίνου, χρησιμοποιούν τώρα ως δικαιολογητική βάση την κατάσταση στην οποία έχουν περιέλθει για να τους εκχωρήσουν σε μεγαλοεργολάβους και ιδιώτες. Μεταξύ τους και η εταιρεία UNISON FACILITIES SERVICES, στην οποία έχει παραχωρηθεί μέσω μιας σκανδαλώδους σύμβασης ύψους 35 εκατομμυρίων ευρώ, η διαχείριση και ανάπτυξη των πάρκων Κύπρου, Δρακόπουλου κ.ά. Ο σκοπός τους δεν είναι άλλος παρά η εμπορευματοποίηση και η ιδιωτικοποίηση, η τσιμεντοποίηση και η εν γένει αλλαγή χρήσης του δημόσιου χώρου με τον αποκλεισμό της κοινωνικής βάσης, την αποστείρωση και την καταστολή των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων.

Απέναντι στα σχέδια ανάπλασης των δημοτικών αρχών και των ιδιωτικών συμφερόντων που προσχηματικά επικαλούνται την αναβίωση και την εξυγίανσή του πάρκου, το Πάρκο Κύπρου και Πατησίων είναι ήδη εδώ. Δημιουργήθηκε από το μηδέν από κατοίκους και αλληλέγγυους έπειτα από την καταστροφή του από τον Δήμο Αθηναίων στις 26 Γενάρη του 2009, με σκοπό τη μετατροπή του σε πάρκινγκ. Τα χαράματα της ημέρας εκείνης, με εντολή της δημοτικής αρχής και του τότε δημάρχου Νικήτα Κακλαμάνη, μηχανήματα και συνεργεία του Δήμου, συνοδευόμενα από μπάτσους, εισέβαλαν στο πάρκο, ξερίζωσαν τα 55 δέντρα του, κατέστρεψαν την παιδική χαρά, τα παγκάκια και το δίκτυο υδροδότησής του. Είναι εδώ χάρη στους κατοίκους της περιοχής και αλληλέγγυους που το υπερασπίστηκαν ενάντια στην καταστροφή του, το ξαναδημιούργησαν φυτεύοντας δεκάδες νέα δέντρα, ανακατασκεύαζοντας την παιδική χαρά και τοποθετώντας παγκάκια. Είναι εδώ χάρη στα 13 χρόνια αδιάλειπτου αυτοοργανωμένου αγώνα ενάντια στην απαξίωση, την εγκατάλειψη και τις μεθοδεύσεις για την καταστροφή του, με τη διακοπή της υδροδότησης επί 2,5 χρόνια από τον δήμαρχο Καμίνη.

Το πάρκο Κύπρου και Πατησίων είναι και θα παραμείνει ένας δημόσιος χώρος πρασίνου,

ανοιχτός σε όλους και όλες, σε εκείνους και εκείνες που το δημιούργησαν, που κατασκεύαζαν και συντηρούν την παιδική του χαρά, που το φροντίζουν, σε εκείνους που το επισκέπτονται, σε όλο τον λαό. Από πλευράς μας, συνεχίζουμε να υπερασπιζόμαστε το πάρκο, απέναντι στα σχέδια μετατροπής του σε τσιφλίκι κάθε λογής κερδοσκόπου. Από το πάρκο της Κύπρου και το πάρκο Δρακόπουλου έως τον λόφο του Στρέφη, την πλατεία Εξαρχείων και την Ακαδημία Πλάτωνος, στεκόμαστε απέναντι στους αντικοινωνικούς σχεδιασμούς δήμου και εταιρειών, απέναντι στις λογικές του κέρδους, της λεηλασίας και των αποκλεισμών και της καταστολής. Συνεχίζουμε να αγωνιζόμαστε για ελεύθερους δημόσιους πράσινους χώρους ανοιχτούς σε όλους/όλες, ως κομμάτι του ευρύτερου αγώνα για ζωή και αξιοπρέπεια.

Το πάρκο μας θα μείνει πάρκο: ενάντια στο σχέδιο ανάπλασης του κτήματος Δρακόπουλου

Απόσπασμα από κείμενο της «Ανοιχτής Συνέλευσης Υπεράσπισης του Πάρκου Δρακόπουλου»

Την προηγούμενη εβδομάδα, τοποθετήθηκε στην είσοδο του πάρκου Δρακόπουλου πινακίδα που απεικονίζει ένα σχέδιο ανάπτυξης. Αφού άφησαν ολόκληρο το κληροδόχημα να ρημάξει, αφού χρόνο με τον χρόνο υποστελέχωσαν και διέλυσαν την υπηρεσία πρασίνου του Δήμου, σε βαθμό που δεν γινόταν ούτε η αυτονομία αποκομιδή των σκουπιδιών, και αφού παρέδωσαν τη διαχείριση του πράσινου της Αθήνας σε ιδιωτική εταιρεία (UNISON) που 'χει κατακρεουργήσει όλα τα δέντρα στο όνομα των κλαδεύσεων, ο Δήμος μέσω της ECOSCAPES, έρχεται να προτείνει την κάλυψη του μισού πάρκου με βιομηχανικά υλικά, το κόσμιο δέντρων, την αντικατάσταση σχεδόν όλης (!!) της χαμηλής βλάστησης του πάρκου, και μάλιστα χωρίς καμία μελέτη συντήρησης της νέας διαμόρφωσης, χωρίς καν μελέτη άρδευσης. Γιατί; Γιατί δεν κάνει τα αυτονόητα κλαδέματα, καθαρισμούς και πύκνωση φυτεύσεων όπως θα προέβλεπε ένα υποτυπώδες σχέδιο συντήρησης, κι αντ' αυτού επιλέγει να μετατρέψει το πάρκο και το κτήμα σε εργοτάξιο, κόβοντας την πρόσβαση στους κατοίκους για αρκετούς μήνες;

Με το νέο προτεινόμενο σχέδιο, η νέα Δημοτική Αρχή του Κώστα Μπακογιάννη αποκαλύπτει τα σχέδιά της: όχι μόνο δεν προσπαθεί να διορθώσει το πλήγμα στην ιστορική μνήμη και το δημόσιο συμφέρον που κατάφεραν οι προηγούμενες Δημοτικές αρχές, αλλά σε διάψευση όσων υπόσχεται η διαφημιστική πινακίδα, το σχέδιο για τη «νέα διαμόρφωση» που προτείνεται αποκλείει από τη μελέτη τον χώρο του παλιού εργοστασίου, τον οριοθετεί και τον καθορίζει σιωπηρά ως ιδιοκτησία του Ερυθρού Σταυρού, με μία ογκώδη περιφράξη που θα εξυπηρετήσει δήθεν τη χωροθέτηση ενός πάρκου σκύλων. Περιφράξη που κανένας σχεδιαστής δεν θα τοποθετούσε στην πρόσοψη ενός πάρκου, εάν δεν είχε λάβει ρητές οδηγίες από τον Δήμο ότι το μπροστινό κομμάτι προορίζεται σύντομα να δομηθεί.

Πριν από 13 χρόνια οι κάτοικοι πήραμε έναν χώρο από χώμα και πέτρα, και τον μετατρέψαμε σε πραγματικό πνεύμονα για τη γειτονιά, όχι μόνο με τις φυτεύσεις, τις διαμορφώσεις, τη σκηνή συναυλιών, τις κερκίδες και την παιδική χαρά, αλλά με την ίδια μας την παρουσία και τη χρήση του πάρκου ως χώρου ελεύθερης έκφρασης, πολιτικής και πολιτιστικής, ως κέντρο διεκδίκησης ιδεών και εκκίνησης αγώνων, ως χώρο διαμόρφωσης της σύγχρονης πολιτισμικής κληρονομιάς με συναυλίες βιβλιοπαρουσιάσεις, θεατρικά και προβολές από εμάς για εμάς χωρίς αντίτιμο. Η Δημοτική Αρχή έδειξε ήδη τις προθέσεις της. Σε όλη την Αθήνα, πιστή στο σχέδιο εξευγενισμού της πόλης, αντί με τους κατοίκους, «διαβουλεύεται» με εργολάβους και κτηματομεσιτικές εταιρείες παίζοντας προεκλογικά παιχνίδια στην πλάτη μας.

Ακαδημία Πλάτωνος: «Ελεύθερος ανοιχτός χώρος συνύπαρξης αρχαιοτήτων και Πρασίνου»

Από ψήφισμα της «Πρωτοβουλία Αγώνα για το πάρκο Ακαδημίας Πλάτωνος»

Το σχέδιο της Προγραμματικής Σύμβασης για την «αναβάθμιση του αρχαιολογικού χώρου της Ακαδημίας Πλάτωνος», μεταξύ υπουργού Πολιτισμού Λ. Μενδώνη-δημοτικής αρχής Κ.Μπακογιάννη-Περιφερειακής αρχής Γ. Πατούλη, διαπιστώνουμε πως δεν έχει καμία σχέση με την ανάδειξη της ιστορικής περιοχής. Ο σχεδιασμός τους δημιουργεί επιπλέον υποβάθμιση για τους κατοίκους και τους πολίτες της Αθήνας. Το Αρχαιολογικό Άλσος, όρος που αναφέρεται από αρχαιοτάτων χρόνων ως χώρος πράσινος και ελεύθερος στη λειτουργία της Ακαδημίας του Πλάτωνα, αντιμετωπίζεται μόνο ως ευκαιριακή συνθήκη επιχειρηματικής τουριστικής ατραξιόν και ανάπτυξης real estate, χωρίς συνολικό σχέδιο και όραμα. Διαπιστώνουμε πως θα κοπούν 580 δέντρα ζωτικής σημασίας για το πράσινο Πάρκο των 145 στρεμμάτων, θα χαθούν 30 στρέμματα για το Μουσείο της Πόλης των Αθηνών, θα εξαφανισθούν δυο γήπεδα που καλύπτουν τις ανάγκες αθλητικών σωματείων και κατοίκων, εν ονόματι ότι θα καθαριστούν και θα ενοποιηθούν με μικρές ή μεγάλες ανασκαφές οι χώροι του Γυμνασίου, της Παλαιόστρας, του Περιστευλίου περίπου 70 στρεμμάτων. Δεν λένε κουβέντα για την υποβαθμισμένη γύρω από το Πάρκο περιοχή πρώην και νυν ΒΙΟΠΑ, τους αδιανοίχτους δρόμους, τα όμβρια ύδατα, την υποβάθμιση γύρω από το Αρχαιολογικό Πάρκο. Εμφανίζουν ως δέλεαρ για τους κατοίκους το φτιασίδωμα της Παιδικής χαράς, την κατασκευή μικρού γηπέδου, τη χάραξη μονοπατιών στον χώρο που θα απομείνει, τη φύτευση 334 νεαρών δέντρων ή θάμνων, τη μαρμαρόστρωση της στρογγυλής χωμάτινης πλατείας!

Το σχέδιό τους απορρίπτεται, ως προβληματικό ελλιπές έργο που θέτει σε κίνδυνο το μέλλον του Αρχαιολογικού Άλσους ως Κοινό Αγαθό, τη μοναδική λειτουργία του ως ελεύθερο ανοιχτό χώρο συνύπαρξης αρχαιοτήτων και Πράσινου, ενσωματωμένου στην καθημερινή κοινωνική ζωή κατοίκων και επισκεπτών.

Στη θέση του του αναχρονιστικού και περιβαλλοντικά βλαπτικού σχεδίου τους, προτείνουμε:

- Καμία κοπή δέντρου. Να γίνει εκτεταμένη δενδροφύτευση
- Το Μουσείο της Πόλης των Αθηνών να επαναχωροθετηθεί στο πρώην οικόπεδο της Reds που δεν έχει πλέον αρχαιότητες, και γειτνιάζει με τις Αποθήκες του υπουργείου Πολιτισμού
- Αντισταθμιστικές απαλλοτριώσεις των εκτάσεων προς απόσπαση από την ελεύθερη χρήση του πάρκου προκαταβολικά δυτικά και βόρεια
- Κυκλοφοριακή και συγκοινωνιακή μελέτη με άμεση κατάργηση της οδού Δράκοντος και τμήματα της Μοναστηρίου
- Προσάρτηση του ΒΙΟΠΑ δυτικά του πάρκου στον αρχαιολογικό χώρο
- Άμεση απομάκρυνση των λαμαρίνων από τις αποθήκες της αρχαιολογίας, να πέσουν τα κάγκελα της «θαμμένης» Ιεράς Οικίας
- Χώροι άθλησης (διαδρομή για τρέξιμο, ποδηλατόδρομος, πολύζυγα, skate park) και συνομιλία των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων με το πάρκο
- Ανοιχτούς αρχαιολογικούς χώρους εντός του Άλσους με ελεύθερη πρόσβαση σε όλους
- Μεγαλύτερη παιδική χαρά για όλα τα παιδιά, ανάπηρα και τυπικής ανάπτυξης.
- Αναβάθμιση των βασικών υποδομών. Καθολική προσβασιμότητα, μπάρες αποτροπής διέλευσης μηχανοκίνητων, σημάνσεις και διαγραμμίσεις, βρύσες, τουαλέτες, ανακατασκευή αμφιθεάτρου και επιστρώσεις με υδατοδιαπερατά υλικά.
- Ενοποίηση των αρχαιολογικών χώρων, διασύνδεση με το λόφο του Κολωνού. Διασύνδεση με ποδηλατόδρομο μέσω οδού Αμφιαράου με Καπνεργοστάσιο και μετρό Σεπολίων
- Χάραξη νέας κοίτης με φυσικά πρηνή σε ένα τμήμα του Κηφισού ποταμού
- Ψήφισμα Ανοιχτής συγκέντρωσης κατοίκων φορέων στην Ακαδημία Πλάτωνα ενάντια στο σχέδιο ανάπτυξης του χώρου.

Για την υπεράσπιση των Εξαρχειών

Απόσπασμα κειμένου-καλέσματος του «Συντονιστικού δράσεων για την υπεράσπιση των Εξαρχειών» στα πλαίσια Διεθνούς-Πανελλαδικής ημέρας για την υπεράσπιση της γειτονιάς των Εξαρχειών

Η κατασκευή Μετρό στην πλατεία Εξαρχειών, η μετατροπή του Πολυτεχνείου σε μουσείο, η επιχειρούμενη ισοπέδωση του μνημείου του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από την ανέγερση πολυτελών πολυκατοικιών στην οδό Μεσολογγίου, η παράδοση του λόφου Στρέφη στα ιδιωτικά συμφέροντα (με τσιμέντωμα μονοπατιών, κόψιμο δέντρων, τοποθέτηση καμερών, κάγκελα και φυλάκια για τον έλεγχο της εισόδου) αποτελούν κομμάτι του συνολικότερου σχεδιασμού για τον εξευγενισμό της περιοχής, την μετατροπή της γειτονιάς σε τουριστικό προορισμό, την ανάπτυξη του ελέγχου και της καταστολής.

Ο εκτοπισμός των πιο φτωχοποιημένων στρωμάτων αποτελεί επακόλουθο του εξευγενισμού, εφόσον η εύρεση κατοικίας είναι πια σχεδόν αδύνατη λόγω της αύξησης των ενοικίων, των αἰρησ και της επέλασης των επενδυτικών εταιρειών. Η διαδικασία του εξευγενισμού αποτελεί κανονικότητα για το Κράτος και το Κεφάλαιο, ενώ αποτελεί μια βίαιη διαδικασία ξεριζώματος για όσους/όσες συνδέονται με την περιοχή αφού αναγκάζονται να την εγκαταλείψουν.

Ο συγκεκριμένος σταθμός Μετρό είναι ξεκάθαρο πως δεν κατασκευάζεται «για την εξυπηρέτηση των πολιτών», όπως πασχίζουν οι «ανεξάρτητες» πένες της δημοσιογραφίας να μας πείσουν. Τα Εξάρχεια εξυπηρετούνται από ένα μεγάλο δίκτυο συγκοινωνιών που καλύπτει όλη τη γειτονιά σε οποιοδήποτε σημείο και εάν βρίσκεται κάποιος/κάποια. Είναι προκλητικό να μιλάνε «για εξυπηρέτηση των πολιτών» οι βασικοί υπεύθυνοι για το κύμα της ακρίβειας. Τα κόμματα του Κεφαλαίου που με τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές τους ευθύνονται για τις αυξήσεις των τιμών σε ρεύμα, ενοίκια, καύσιμα και τρόφιμα. Για τη φτωχοποίηση και την εξαθλίωση ακόμα μεγαλύτερων κομματιών της κοινωνίας που εξαιρούνται από τα βασικά αγαθά.

Το Μετρό στην πλατεία θα καταστρέψει έναν από τους ελάχιστους δημόσιους χώρους του κέντρου της Αθήνας, και τη μοναδική πλατεία της γειτονιάς, κόβοντας όλα τα δέντρα, με κυλιόμενες σκάλες στο κέντρο της πλατείας, μπετονένια κουτιά εξαερισμού, χτίζοντας έναν κρανίου τόπο, οπου τίποτα δεν θα μπορεί να φυτρώσει στην πλάκα ύψους 1,5 εκ. Η πλατεία θα μετατραπεί για δέκα χρόνια σε ένα απέραντο εργοτάξιο με λαμαρίνες, θορύβους και περιβαλλοντική επιβάρυνση, με προοπτική να γίνει από σημείο συνάντησης, κοινωνικοποίησης και εδαφικοποίησης των αντιστάσεων, σε σημείο απλής διέλευσης που θα εξυπηρετεί την ανεμπόδιστη ροή της κατανάλωσης και της παραγωγής.

Γι' αυτό και η αιχμή της υπεράσπισης της γειτονιάς σε αυτήν τη συγκυρία είναι η εναντίωση στην κατασκευή του έργου.

Μέσα σε συνθήκες καπιταλιστικής κρίσης και πανδημίας το κράτος αναπτύσσει μια συνολική στρατηγική προληπτικής αντιεξέγερσης μπροστά στον κίνδυνο ανεξέλεγκτων κοινωνικών εκρήξεων. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται η ψήφιση του νομοσχεδίου για τις διαδηλώσεις, και η περαιτέρω όξυνση της εγκληματικής βίας των κατασταλτικών δυνάμεων, που κορυφώθηκε πριν από περίπου ένα χρόνο με τον άγριο ξυλοδαρμό αγωνιστή στην Ν. Σμύρνη.

Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσονται οι εκκενώσεις των καταλήψεων, η κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου και η ίδρυση πανεπιστημιακής αστυνομίας, η ποινικοποίηση του συνδικαλισμού βάσης και του όπλου της απεργίας, οι συλλήψεις και διώξεις αγωνιστών/ριών. Στην ίδια στρατηγική εντάσσεται ο κρατικός σχεδιασμός για την καθυπόταξη μίας γειτονιάς με πλούσια ιστορία αντιστάσεων, γειτονιάς σύμβολο σε διεθνές επίπεδο για τους αγώνες που δίνονται ενάντια στην εξουσία, την εκμετάλλευση και την καταπίεση. Το κράτος έχει εκκενώσει καταλήψεις αγώνα, αυτοοργανωμένες δομές στέγης προσφύγων και μεταναστών, έχει πνίξει με χημικά όλη τη γειτονιά, έχει θέσει σε καθεστώς παρακολούθησης πολιτικούς χώρους αγώνα, έχει απομακρύνει δια της βίας από την περιοχή εκατοντάδες πρόσφυγες και μετανάστες, γυναίκες, άντρες και παιδιά, και τους έχει φυλακίσει σε στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Διαχρονικά όμως η περιοχή αυτή έχει βαφτεί με το αίμα δεκάδων αγωνιστών και αγωνιστριών που βίωσαν ξυλοδαρμούς, βασανιστήρια, λιντσαρίσματα από τις δυνάμεις καταστολής, με αποκορύφωμα τις κρατικές δολοφονίες των εξεγερμένων νέων Μ. Καλτεζά έξω από το Πολυτεχνείο στις 17/11/1985, και του Α. Γρηγορόπουλου στις 06/12/2008 στην οδό Μεσολογγίου.

Γιατί αυτό που είναι πραγματικά επικίνδυνο για το Κράτος είναι οι αξίες και τα προτάγματα της ταξικής αλληλεγγύης, της μαχητικής αντίστασης, του αυθορμητισμού, της κοινωνικής αυτοοργάνωσης, του αντιρατσισμού, της συνύπαρξης και του σεβασμού διαφορετικών ανθρώπων ανεξαρτήτως φύλου ή καταγωγής, η ιστορία των αγώνων και το όνειρο για έναν κόσμο ισότητας και δικαιοσύνης, που έχουν ριζώσει πια βαθιά σε μια κοινωνία στην οποία τα αφεντικά δεν έχουν να υποσχεθούν τίποτα άλλο πέρα από φτώχεια, καταστολή και φασισμό. Και αυτές τις αξίες, τα προτάγματα και τους αγώνες που γεννούν, είναι που θέλει να ξεριζώσει το κράτος από τα Εξάρχεια, το κέντρο της πόλης και κάθε γειτονιά.

Η επιβαλλόμενη «ανάπτυξη» του κέντρου της πόλης, και η μετατροπή της σε τουριστικό θέρετρο, σε ένα απέραντο εργοτάξιο αναθέσεων και μίζας, μέσω του Μεγάλου Περιπάτου. Η αλλαγή χρήσης κτιρίων που αποτελούσαν κομμάτι του κοινωνικού ιστού σε μουσεία, η αποστείρωση των δημόσιων πανεπιστημίων, η καταστροφή δημόσιων χώρων και η καταστροφή χώρων πρασίνου, η αύξηση των ενοικίων, η ιδιωτικοποίηση του λόφου Στρέφη, η τροποποίηση του οικιστικού χαρακτήρα γειτονιών σε εμπορευματικές ζώνες σημαίνει την υφαρπαγή πεδίων μέσα στα οποία αναπτύσσεται η κοινωνική καθημερινότητα. Όλα αυτά σηματοδοτούν την όξυνση της ταξικής επίθεσης από το Κράτος, το Κεφάλαιο, τα μεσιτικά γραφεία, τους μεγαλοξενοδόχους και τους κάθε λογής πλούσιους ιδιοκτήτες απέναντι σε φτωχά και αποκλεισμένα άτομα. Σηματοδοτούν την μετατροπή της γειτονιάς σε τουριστικό θέρετρο.

Σε αυτό το πλαίσιο επιχειρείται εδώ και χρόνια η αλλαγή της φυσιογνωμίας των Εξαρχειών για να πάψουν να κατέχουν τον σημαντικό ρόλο που είχαν στους ευρύτερους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες, και να μετατραπούν σε εναλλακτικό διασκεδαστήριο, όπου θα καταναλώνεται μέχρι και η ίδια η Ιστορία των αγώνων.

Όσο όμως κι αν πασχίζουν κράτος και κεφάλαιο να πάψουν τα Εξάρχεια να είναι ένα πεδίο πολιτικών, κοινωνικών, ταξικών διεργασιών, και να επιβάλουν την «κανονικότητα», θα βρίσκουν απέναντί τους χιλιάδες που θα τα υπερασπιστούν. Εμάς που ζούμε, δουλεύουμε, συχνάζουμε, δραστηριοποιούμαστε, αναφερόμαστε στα Εξάρχεια και τα υπερασπιζόμαστε ως μια γειτονιά του κόσμου «που χωράει πολλούς κόσμους». Μια γειτονιά όπου μπορούν να συνυπάρχουν με σεβασμό άνθρωποι κάθε φύλου, ηλικίας και καταγωγής. Όπου η ταξική αλληλεγγύη μπορεί να είναι μια ζώσα πραγματικότητα. Όπου μπορεί να ανθίζει η αμφισβήτηση της κρατικής-καπιταλιστικής βαρβαρότητας, και να αναπτύσσονται μορφές κοινωνικής αυτοοργάνωσης. Όπου μπορούν να βρίσκουν καταφύγιο οι «διαφορετικοί» και οι «κυνηγημένοι». Όπου η αγωνιστική ιστορία του χθες συναντιέται με τις αγωνίες και τις αντιστάσεις του σήμερα. Όπου μπορεί το όνειρο για έναν κόσμο ισότητας και δικαιοσύνης να συνεχίσει να ριζώνει στο κέντρο της πόλης. Γιατί το «κανονικό» που θέλουν να επιβάλλουν είναι η εξατομίκευση, ο κανιβαλισμός, οι ανισότητες, ο έλεγχος και η επιτήρηση.

Στις αρχές Αυγούστου ξεκίνησε το master plan κράτους, αφεντικών, δημάρχου και μπάτσων για τη γειτονιά των Εξαρχείων. Τα Εξάρχεια αποτελούν στόχο με πολλαπλές ερμηνείες, από τη μία για το κράτος και τα επιτελεία του, και από την άλλη για τον κόσμο του Αγώνα, αλλά και τα άτομα και τις ομάδες που ζούνε ή δραστηριοποιούνται εκεί. Ναι μεν τα Εξάρχεια αποτελούν ένα εν πολλοίς ειδικό παράδειγμα μέσα στην πόλη, παρ' όλα αυτά η εικόνα που παρουσιάζουν από τον Αύγουστο και μετά είναι εικόνα από το μέλλον.

Η πόλη, ειδικότερα η μητρόπολη της Αθήνας, μετατρέπεται με γοργούς ρυθμούς σε πόλη μόνο-για-πλούσιους. Η εξάπλωση των μαγαζιών σε κάθε σπιθαμή δημόσιου χώρου, η στρατοπέδευση των μπάτσων σε διάφορα σημεία, η εγκατάσταση τεράστιων εργοταξίων στις λιγοστές πλατείες που υπάρχουν σε κάποιες γειτονιές (ενδεικτικά πλατεία Κυψέλης, πάρκα στο Γαλάτσι επί της Βεΐκου, κομμάτι της πλατείας Πρωτομαγιάς, ακόμη και η πλατεία Κολωνακίου ή το πάρκο Ριζάρη) είναι τα νέα σύνορα για όποιον άνθρωπο δεν έχει το αντίτιμο τού να καθίσει σε κάποιο κατάστημα.

Εξάρχεια, κίνημα, αντιστάσεις και επίδικο

Όπως προαναφέρθηκε τα Εξάρχεια είναι μία ιδιόζουσα περίπτωση. Είναι μία γειτονιά που φέρει ένα ειδικό ιστορικό βάρος όσον αφορά τους αγώνες και τα κινήματα της σύγχρονης εποχής. Από το Πολυτεχνείο του '73, στη δολοφονία Καλτεζά το '85, τις καταλήψεις του Πολυτεχνείου, τα φοιτητικά του '06-'07, τη δολοφονία του Α. Γρηγορόπουλου και την εξέγερση που ακολούθησε το '08, τα Εξάρχεια έχουν παίξει ως τόπος σημαντικό ρόλο στα γεγονότα.

Συμπύκνωσαν τα υποκείμενα που απάρτιζαν τα γεγονότα, και τους δώσανε τον χώρο να εξελιχθούν την όποια δράση τους ενάντια σε ό,τι μας καταπιέζει. Αυτή την ιστορία, αλλά και κάθε άλλη στιγμή αγώνα που έχει εκτυλιχτεί στη γειτονιά αυτή, όπως συγκρούσεις με την αστυνομία, καταλήψεις μεταναστριών και μεταναστών, πολιτικών επιχειρημάτων, διαδηλώσεις, καλέσματα και αφισοκολλήσεις, επιχειρεί τώρα το κράτος να την ξεριζώσει.

Έτσι, η ύπαρξη ακόμη περισσότερων ειδικών ομάδων μπάτσων, σε μία γειτονιά όπου ήδη ήταν πάρα πολλοί οι μπάτσοι, είναι το όχημα εν τέλει ώστε να εμπεδωθεί η ανάγκη του κράτους να σβήσει, έστω και σε επίπεδο διακρήρυξεων και δηλώσεων, η σπίθα της αντίστασης.

Μητροπολιτικό κέντρο και «φιλετοποίηση» για τα επιχειρηματικά συμφέροντα

Το ευρύτερο κέντρο δίνεται στο κεφάλαιο για εκμετάλλευση. Η βιομηχανία της χώρας είναι ο τουρισμός. Οι τουρίστες είναι εκατομμύρια τον χρόνο, και για να εξυπηρετηθούν χρειάζονται ακόμη περισσότερο χώρο. Έτσι, η ακτίνα του λεγόμενου κέντρου, όπου θα εξαπολύεται η καπιταλιστική και κρατική επίθεση, θα μεγαλώνει όλο και περισσότερο.

Εδώ και χρόνια βλέπουμε εικόνες αυτής της στρατηγικής. Πλάκα, Μοναστηράκι, Σύνταγμα για αρχή, Κουκάκι και Πετράλωνα στη συνέχεια. Τώρα, Εξάρχεια, πλατεία Θεάτρου και συνεχίζουμε γρήγορα προς Κυψέλη και αλλού.

Έτσι, συγκεκριμένα στα Εξάρχεια, πέρα από αμιγώς κινηματικά κομμάτια που συσπειρώνονται γύρω από την ιστορικότητα της γειτονιάς, υπάρχουν και κομμάτια ανθρώπων που οι ζωές τους απαξιώνονται και γίνονται αβίωτες επειδή ζούνε στη γειτονιά. Οι αυξήσεις ενοικίων, η μετατροπή της γειτονιάς σε τουριστική attraction, οι εξώσεις κατοίκων, ο περιορισμός του χώρου, οι αυξήσεις στις τιμές, ο συνεχής αστυνομικός έλεγχος, και όχι μόνο, αποτελούν σημάδια της εκδίωξης κάθε κοινωνικού και ταξικού στοιχείου που δεν ταιριάζει με το νέο επιβεβλημένο πρόσωπο της γειτονιάς.

Αυτά είναι τα στοιχεία που καθιστούν τα Εξάρχεια ένα ειδικό παράδειγμα της κυριοποίησης, αλλά και της αντίστασης σε αυτήν. Αποτελούν ένα ειδικό παράδειγμα, αλλά τα στοιχεία της κρατικής και καπιταλιστικής επίθεσης αποτελούν κοινό τόπο για μια σειρά γειτονιών. Όπου ζούμε το βλέπουμε, τίποτα δεν μένει στο απυρόβλητο της επίθεσης, και το μόνο που μας μένει είναι η αντίσταση σε αυτό. Ο κόσμος που στηρίζει τον αγώνα για τα Εξάρχεια έχει πάρει αυτήν την απόφαση, και προκαλεί ζητήματα στην κυριαρχία κράτους και κεφαλαίου με όσες δυνάμεις έχει.

Ανάπτυξη, ανάπλαση και άλλα παραμύθια

Όλα τα παραπάνω συμβαίνουν με μία αναφορά στην ανάπλαση και την ανάπτυξη. Και οι δύο αυτές έννοιες έχουν καθοριστεί πλήρως από το πλαίσιο που χρησιμοποιούνται, και ενώ είναι έννοιες «θετικές», δεν ισχύει κάτι τέτοιο, καθώς χρησιμοποιούνται κυρίως για να πετύχουν άλλους σκοπούς.

Η ανάπτυξη είναι μία έννοια που έχει να δώσει μόνο στα αφεντικά. Επίσης, η ρητορική που τη θέτει ως εθνική, είναι ακόμη πιο επικίνδυνη, καθώς όπου βλέπουμε «εθνικές» προσπάθειες, μυρίζει αίμα των από τα κάτω. Οι έν-

νοιες αυτές είναι διαταξικές και πατάνε πάνω στα προλεταριακά στρώματα για να μεγαλώσουν και άλλο τα κέρδη τους.

Έτσι, η μόνη υποχρέωση που έχουμε απέναντι στις αναπλάσεις και την ανάπτυξη είναι να τις σαμποτάρουμε με κάθε ευκαιρία.

Μπάτσοι, μπάτσοι και επιπλέον μπάτσοι

Είναι τόσο προφανές ότι όλα όσα γίνονται, είναι δυνατόν να γίνουν μόνο λόγω της ύπαρξης εκατοντάδων μπάτσων στη γειτονιά των Εξαρχείων. Από μόνο του αυτό αποτελεί ένα σημαντικό ζήτημα. Η υλοποίηση σχεδίων με την παρουσία μπάτσων είναι ένα ζήτημα που τίθεται στον κάθε ένα και την κάθε μία, εάν θέλει να συμβιώνει με αυτά τα υποκείμενα. Τίθεται, με τρόπο κάθετο και σαν τομή, το δίλημμα τού αν θα είμαστε με τους ανθρώπους ή με τα σκουπίδια.

Έτσι, οι υπερασπιστές των έργων, της ανάπλασης του μετρό ή του λόφου Στρέφη, θα πρέπει κάθε φορά να αναλογίζονται ότι διαλέγουν και μεριά στο παραπάνω δίλημμα, συμπορευόμενοι με τα σκουπίδια.

Στον αντίποδα της παρουσίας δεκάδων μπάτσων δεν μπορούμε να μην αναφέρουμε ότι έχουν σημειωθεί δεκάδες επιθέσεις εναντίον τους. Οι μπάτσοι είναι γενεσιουργός αιτία αντίστασης. Έτσι, σε μία στρατιωτική ζώνη, όπως είναι η πλατεία Εξαρχείων και ο λόφος Στρέφη, υπάρχει ένα πλήθος κόσμου που τους επιτίθεται. Οι επιθέσεις παίρνουν διάφορες μορφές, στα πλαίσια πορειών, καταδρομικών, αλλά και πιο αυθόρμητων παρεμβάσεων λόγω της διάχυτης δυσaráσκειας που επικρατεί.

Τέλος, στη γειτονιά των Εξαρχείων συντελείται μία μάχη. Είναι σημαντικό ότι στις μάχες υπάρχουν δύο μεριές. Πολλοί άνθρωποι, είτε πολιτικοποιημένα υποκείμενα και ομάδες, είτε κάτοικοι που εκδιώκονται από τη γειτονιά τους, είτε θαμώνες και χρήστριες της γειτονιάς, έχουν συσπειρωθεί και δίνουν τον αγώνα για να στηθεί ανάχωμα στην κρατική και καπιταλιστική λαίλαπα που καταπίνει όλη την πόλη. Είναι στοίχημα όλων μας να εξαπλωθούν οι μάχες και εκεί που δεν φαίνονται χρήσιμες, ή αναγκαίες. Εκεί που η ανάπτυξη και η ανάπλαση ακόμα φαίνονται καλές και θετικές. Από τα Εξάρχεια μέχρι τον Κολωνό, από το Κουκάκι μέχρι τη Φιλαδέλφεια, να γίνει όλη η πόλη ένα πεδίο –δικών μας– μαχών.

Ανάπλαση σημαίνει φτωχοί/ές εκτοπισμένοι/ες